

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hak verilmez, dişe diş mücadeleyle kazanılır!

4 Mart'ın ruhuyla

Haziran'ı kazanmak için ileri!

İÇİNDEKİLER

Köhler işçisi direniş ateşini harlıyor. . .	8
Özelleştirme saldırısı ve taban eğilimleri.	9
Makina Kalıp işçisi kazanacak.	14
Proletaryanın Kızıl Bayrağı	
Kırşehir'de dalgalanıyor.	12-13
Bir "görevli teorisyen" in demokrasi vaazı üzerine-5	
(Orta Sayfa)	16-20
"Önce demokrasi" değil, iktidar mücadelesi.	23
Uzak Asya'da mücadele dinamikleri büyüyor.	26-27

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:57 ● 6 Haziran 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR, Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA, Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi, Aytar Sokak
Çarşıbaşı İşhanı, No: 303/KAYSERİ

Ali Evran Mahallesi, Okatanlar Sokak
Kent Apt., No: 1/KIRŞEHİR

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ, Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı	:	
Soyadı	:	
Adresi	:	
Tel	:	

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

-TL için :0079219-2

-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb

-DM için :1002 30100 1051039 Nolu hesaba yatırdım.

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak

Kızıl Bayrak'tan...

Kızıl bayrağımız Kayseri'den sonra Kırşehir'de de dalgalanmaya başladı. İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine Kırşehir'den katılan yoldaşlar, merhaba. Merhaba onlara omuz veren Petlas işçileri ve Kırşehir'in tüm işçi-emekçileri...

Partiyi kazandık, sosyalizmi de kazanacağız. Proletaryanın kurtuluş davası her gün daha da güçleniyor. Yüzünü geleceğe dönenler kıvanç duyuyor bu gelişmeden. Sermaye sınıfının bekçileri de gelişmelerden duydukları rahatsızlığı saldıracak gösteriyorlar. Yeni mevzilerimizde daha ilk çalışmalar polislin hışmına uğruyor. Kayseri'deki yoldaşlarımız, belki de daha ilk gazete satışlarında gözaltına alınıyorlar. Güçlü bir direniş ve dayanışma sayesinde kısa zamanda serbest bırakılan yoldaşlarımız, gerek militan satış, gerekse de polis karşısındaki militan tutumlarıyla, "yeni kültür"ü temsil ediyorlar.

İşçi-emekçi hareketi yükseliyor ve önderlik arayışı sürüyor. Parti fikrini ve önderliğini sınıfın tüm mevzilerine taşıma sorumluluğu var karşımızda. Makina Kalıp işçilerinden sonra Köhler Elektrik işçileri de esnek üretim saldırısına başkaldırdı, direnişte. Şimdi başta Makina Kalıp grevçileri olmak üzere, sınıfın bütün ileri mevzilerini tutanlara Köhler Elektrik direnişçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek düşüyor. Esnek üretim saldırısına ve sermayenin tüm saldırılarına karşı kavgı mevzilerini güçlendirmek, genişletmek gerekiyor.

6 Haziran Cumartesi günü İMES işçilerinin, 7

Haziran Pazar günü Makina Kalıp grevçilerinin dayanışma etkinliği var. Gene 7 Haziran Pazar günü kamu emekçileri sahte sendika yasasına karşı mücadelede yeni kazanımlar için alanlara çıkıyorlar. Hareketin bu mücadeleciler kesimlerinin omuz omuza verebilmesi, sınıfın diğer bölükleriyle dayanışmanın da yolunu açacaktır. "Yaşasın sınıf dayanışması" şiarını yükseltmenin zamanıdır.

Yine 6 Haziran Cumartesi günü saat 12.00'de, her hafta olduğu gibi Galatasaray mevzisini korumak için Cumartesi Anneleri'nin yanında olmak, kayıplara karşı mücadelede kaybedenlere taviz vermemek gerekiyor.

Kaybetme, tıpkı işkence ve infazlar gibi, sermayenin çeteci devletinin bir sindirme yöntemi. Bilindiği gibi bu aşağılık saldırı yönteminin uygulama alanlarından biri de cezaevleri. Siyasi tutsaklarla dayanışmak amacıyla siyasi çevreler tarafından bir platform oluşturulmuş bulunuyor. En geniş işçi-emekçi kitlelerin bu toplumsal soruna karşı duyarlılığını artırmak için yürütülecek kampanyaya herkesin kendi çapında katılması gerekiyor. Bulduğumuz tüm mevzilerde cezaevleri sorununu gündeme getirmek, tartışmak, yapılacak eylem ve etkinliklere katılım sağlamak yapılabileceklerin ilk akla gelenleri.

Tabii bir de Köln'den Sinan ve Onur'un dayanışma örneği var. Tutsak yoldaşlarla dayanışmanın güzel bir örneğini sergileyen Sinan yoldaş henüz 6, Onur yoldaş ise 11 yaşında. Ama cezaevleri ile dayanışma kampanyasına 500 Mark topladılar. Onların bu örnek eylemini selamlıyoruz...

Hazırlanıyor!

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Demokrasi ve Devrim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Bağımsızlık ve Devrim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hak verilmez, mücadeleyle kazanılır!

Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için ileri!

Kamu emekçileri hükümetin Temmuz '98 için öngördüğü yüzdelik artışı reddederek, toplusözleşme haklarını kullanmak için bugünlerde eylemlere başlıyorlar. KESK'e bağlı sendikaların 13 bölgede gerçekleştireceği mitinglerin bir kısmı 6 ve 7 Haziran tarihlerinde yapılıyor. 11 Haziran Perşembe günü ise tüm Türkiye'de "yüzdelik artış değil, toplusözleşme taraf olarak kabul edilme"yi sağlamak için genel işbirlik eylemi gerçekleşecek.

Kamu emekçileri grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını elde etmek için yıllardır mücadele ediyorlar. Sermaye devleti ise zulüm ve zorbalıkla, yasa ve yasaklarla, hile, aldatma ve oyalama çabalarıyla bu mücadelenin önünü kesmeye çalışıyor. Sermayenin Anadol-D hükümeti de işbaşına gelir gelmez kamu emekçilerini hedef tahtasına oturttu. Mücadele edilerek kazanılan sendikal örgütlenme hakkını boşa düşürmek için yıllar önceden karanlık odalarda planlanan bir oyuna girişti. Kamu emekçilerinin mücadeleye ve fiilen elde ettikleri sendikal örgütlenme hakkını bir tür dernek düzeyine indirgeyen bir tasarımı yasallaştırmaya çalıştı. Fakat hükümetin bu oyunu kamu emekçilerinin militan Kızılay direnişi ve yaygınlaşan gösterilerle püskürtüldü.

Emekçiler, generallerin kumanda ettiği çeteleşmiş iktidarın diktiği barikatları parçalayarak sendikal örgütlenme hakkını mücadelenin gücüyle söküp aldılar. Mücadele şimdi farklı bir aşamaya evriliyor. Bu, sendikal örgütlülük hakkından doğan toplu pazarlık için işverenle (hükümetle) toplu görüşmeye oturma, sonuç alınmadığı durumda ise greve çıkma hakkını fiilen kullanma evresidir. Emekçiler böylesi bir hakkı kullanmak için hükümetin yasal düzenleme yapmasını bekleyemez. Böyle bir bekleme içerisine girmek bunca yılın uğraşıyla bedel ödenerek elde edilen hakları tartışmalı hale getirmek olacaktır. Yaşanmış sürecin deneyimleri tüm çıplaklığı ile gözler önündedir. Sermaye iktidarı, emekçilerin sendikal örgütlülük kazanımını ve bundan doğan haklarını mümkün mertebe güdük tutmaya, sendikal mevziyi işlevsiz kılmaya çalışacaktır. Fırsatını bulduğunda sahte sendika yasasını yeniden dayatacaktır. Bütün deneyimler gösteriyor ki, sömürücü sınıf bir hakkın kullanılmasını engelleyemediği zaman bu kez de onu güdük hale getirmeye, işlevsizleştirmeye çalışır. Kamu emekçileri sendikalarını kurma hakkını yasal düzenlemeye bıraksaydı, devlet bunu yıllarca bir oyalama imkanı sayacak ve hareketi bu düzeyde rutarak onu boğmaya çalışacaktı. Ama emekçiler bir başka yolu seçtiler. Sendikalarını kurdular ve kurulmuş sendikalarıyla devletin karşısına çıktılar. Bu deneyim bir kez daha gösteriyor ki, hak verilmiyor, mücadelenin gücüyle kopartılıp alınıyor. O halde sendikal örgütlenmeden doğan haklar da örgütlü mücadelenin gücüyle fiilen kullanma yoluna gidilecek ve çeteler iktidarına da böyle kabul ettirilecektir.

Bu nasıl olacaktır? Sermaye devleti ve onun hükümetine toplu pazarlık hakkını kabul ettirmenin bugün için biricik yolu, geniş emekçi kesimleri harekete geçirerek "hizmet üretiminden gelen gücü" kullanmaktır. Bu, hükümeti yasal düzenleme yapmaya ve toplu pazarlığa oturmaya zorlamak için greve gitmek demektir.

Bu nasıl başarılabilecektir? Öncelikle, emekçi hareketi bünyesindeki devrimci güç birikiminin emekçi kitlelerle birleşen, tabanda kaynaşan bir inisiyatif, yaratıcılık ve kararlılık ortaya koymasıyla, böylece devrimci bir çizgide mücadeleyi geliştirmeyi başararak. Geçmişte bakıldığında bunun başarılmasının çok zor bir iş olmadığı görülür. Emekçi hareketi bugüne kadar tam da bu yolla, bünyesinde devrimci birikimi oluşturan güçlerin tabanın enerjisi ve mücadele isteğiyle bütünleşme yeteneği göstermesi üzerinden yükseldi. Yükselen hareketin yarattığı (ve mücadelenin daha da geliştirilmesinin ve ilerletilmesinin dayanağına dönüşmesi gereken) sendikaların reformist siyasal çevrelerin denetimine girmesinden bu yana da, emekçi hareketi bu kez açık bir tıkanma sürecine girdi.

Emekçi hareketinin dün de bugün de en ciddi sorunu, saldırı ve tehditler karşısında kararlı ve direngen, mücadeleyi geliştiren ve güven veren bir önderlik gücüne sahip olamaması oldu. Oysa, hareketin içinde belli bir bilinç ve kararlılık düzeyine, geçmiş mücadelenin deneyimine sahip son derece önemli bir devrimci birikim vardır. Devrimci önderlik boşluğunu doldurmak hareketin içindeki bu devrimci güçlerin sorumluluğudur. Bu birikimin birleşik, örgütlü ve organize bir tarzda taban çalışmasına yönelmesi, tabanda devrimci inisiyatif geliştirmesi ve daha geniş kesimleri mücadeleye dahil eden etkin bir çalışma yürütmesi, hareketin önünde güven veren bir tutumla yürümesi, yeni dönemde mücadelenin seyrini tayin etmede belirleyici olacaktır. Karar Arşivi: <https://rantev.org>

yaşanan eylemlilikler, tabanda güçlü bir mücadele ve direnme isteği olduğunu bir kez daha açığa çıkarmıştır. KESK yönetimi ve konfederasyona bağlı sendikaların yönetimine egemen reformist, icazetçi ve uzlaşmacı anlayışları etkisiz kılmanın ve hareketin önünü açarak gelişip serpilmesini sağlamanın yolu da buradan, yani devrimci birikimin kendi sorumluluklarına sahip çıkmasından geçmektedir.

KESK yönetimi reformist-icazetçi çizgisine rağmen bugün için taban basıncına gerici bir direnç gösterme tutumuna girememektedir henüz. Tersine, çoğu durumda tabanın basıncına boyun eğmek zorunda kalmaktadır. Fakat, 11 Haziran ve sonrasındaki eylemlerde tabanın geniş katılımını sağlamak, KESK yönetimi ve şubeler düzeyinde bir ağırlık oluşturan reformist politik akımların etkisindeki yöneticilerin çabasına bırakılamaz. Bilindiği üzere bu kesimlerin inisiyatifine kalmış bir seferber etme çabası etkisiz kalmakta,

emekçi hareketi için büyük bir tehlikenin sinyali olan "vizite", "rapor alma", "izin alma" vb. gibi son derece geri eğilimlere yolaçmaktadır. Böyle bir eğilimin ortaya çıkmasının gerisindeki asıl olgu elbetteki mevcut önderliğin tutumuna duyulan güvensizliktir. Kamu emekçileri son derece meşru bir mücadele vermektedirler. Bu bilinci emekçi tabanında geliştirmek ve yerleştirmek devrimci birikimin görev ve sorumluluğudur. Devrimci güçler bu yönlü görevlerini yerine getirdikleri ölçüde, pasifist ve icazetçi yaklaşımlara ilişkin yürüttükleri siyasal teşhir faaliyetinin somut bir karşılığını da göreceklerdir. Aksi bir durum ve tutumun emekçi kitlelerde kendi güçlerine güvensizliği besleyeceği, sendikal örgütlenmeye karşı kayıtsızlığı geliştireceği, moral ve motivasyon açısından kırılmalara yolaçağı yeterince açıktır. Oysa emekçi hareketi 4 Mart Kızılay direnişi ile büyük bir moral buldu. Örgütlü gücüne daha fazla güvenmeye başladı. Tutarlı bir devrimci önderlik etrafında kenetlenmeye açık olduğunu ise yeterli açıklıkla ortaya koydu.

Kamu emekçi hareketinin ikinci bir temel zaafı daha var. Bu, mücadeleyi grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını elde etme çerçevesi içine sıkıştıran tutumdur. Kamu emekçileri henüz sermayenin tüm toplumun tüm emekçi ve ezilen kesimlerini hedefleyen genel saldırılarına karşı aktif bir mücadele tutumu ortaya koyamıyor. Kapitalizm bir sömürü ve adaletsizlik düzenidir. Sermaye sınıfının devleti bir zulüm ve zorbalık aygıtıdır. Bu sistem ve bu devlet varoldukça emekçilerin payına sefalet ve zorbalık, kapitalistlerin payına ise sefalet ve

Sermayenin saldırılarını püskürtmek için

Mücadeleyi yükselt, gücünü birleştir!

sömürme özgürlüğü düşecektir. Kapitalizmde toplumsal adalet, eşitlik ve özgürlük bir yalandır. Sömüren ile sömürülen, ezen ile ezilen, egemen ile egemenlik altında tutulan, mülk sahibi sınıf ile tek mülkleri işgücü olan işçi ve emekçilerin yaşadığı, karşıt çıkarlara sahip sınıfların olduğu bir düzende eşitlik, adalet ve özgürlükten söz etmek aşağılık bir demagojidir. Bu ancak egemen sınıf için eşitlik, adalet ve özgürlük olabilir.

Kamu emekçileri eylemlerini kapitalist sömürü ve soygun sisteminin ortadan kaldırılmasına, faşist iktidar aygıtının dağıtılıp yerle bir edilmesine yöneltmeden sendikal örgütlenme hakkını güvenceye alamayacakları gibi, bu örgütlenmeden doğan haklarını da kolaylıkla kullanamayacaklardır. Böyle bir mücadele çizgisinde yürüme kararlılığı ortaya koymadıkları sürece şimdiki mevzilerini de koruyamayacaklardır. Kapitalist sömürünün, eşitsizliğin ve adaletsizliğin temellerinin sökülüp atılmasını, sermayenin egemenlik aygıtı olan çeteleşmiş devletin yerle bir edilmesini hedefleyen bir mücadele yürütülemediğinde, sermaye yine bir yolunu bularak kazanımları gasp etmektedir. Bunu yerine göre kaba terör ve bu terör sayesinde uyguladığı yasa ve yasaklarla yapmaktadır. Yerine göre ise cilalanmış saldırı paketleri, zamlar, vergi kanunları, özelleştirme, ESK ihaneti vb. ile.

Kaldı ki, sürekli zamlara, özelleştirme saldırısına, sosyal hak gasplarına, ESK ihanetine, sömürgeci kirli savaşa, devletin dizginsiz terörüne, generallerin kumanda ettiği çeteleşmiş iktidarın kanlı ve kirli icraatlarına seyirci kalan; örgütlenme, basın, toplantı, gösteri vb. hak ve özgürlükler için mücadele etmeyen bir emekçi hareketinin sendikal örgütlülüğü işlevli kılabilmesi, toplusözleşme hakkını söküp alabilmesi zaten mümkün olamaz.

Sermayenin saldırıları kapsamlıdır ve tüm ezilen ve sömürülenlere yöneliktir. Emekçiler toplu pazarlık hakkını söküp alabilmek için girişecekleri mücadelede başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen, sömürülen ve ilerici kesimlerin desteğini yanında görmek istemekte, bunu haklı olarak talep etmektedirler. Yalnızca bu desteği almak için değil, sermayenin topyekün saldırılarını püskürtmek için de işçi sınıfı, emekçi katmanlar ve tüm ilericilerin birleşik, örgütlü, kararlı ve militan bir mücadele cephesi örmesi bir zorunluluktur. Bunun için emekçiler yalnızca toplusözleşme hakkı için değil, çürümüş düzene ve çeteleşmiş devlete karşı, baskı ve sömürünün her türlüüne karşı da mücadeleye atılmak durumundadırlar. Tüm sömürülen ve ezilenlerin ortak mücadele cephesi gerçek hakkıyla ancak bu geniş zemin üzerinde örülebilir.

4-5 Mart Kızılay direnişinin ardından KESK'in reformist-icazetçi yönetiminin tutumları nedeniyle belli bir durgunluğu yaşayan kamu emekçileri yeni bir eylemlilik sürecine daha girmiş bulunuyorlar. Kamu emekçi hareketinin yeni eylemlilik sürecinde kazanımlara doğru ilerleyebilmesi, kendi mücadele deneyimlerinin derslerini bilince çıkartabilmesine de bağlıdır.

4-5 Mart görkemli Kızılay direnişinin ardından girilen kongre sürecinin hakkıyla değerlendirilmesi gerekiyordu. Oysa bu süreç hemen hiç değerlendirilemedi. Kongreler, kamu emekçi hareketinin mevcut sorunlarını, bu sorunların aşılmasına ilişkin yaklaşımları ve önümüzdeki süreçte izlenmesi gereken politikaları canlı bir tartışma konusu yapabilmeliydi. Daha özel planda ise, yalnızca toplusözleşme hakkını elde etmeye endekslenen bir mücadele anlayışının sınırlılığı ve buradan doğan riskler ile sendika yönetimlerinde egemen reformist anlayışların hareketi karşı karşıya bıraktığı sorunlar ve güçlükler enine boyuna irdelenmeliydi. Oysa yaşananlar tam tersi oldu. Kongreler genel olarak, kamu emekçilerinin 5 Mart'ta mahkum ettiği aynı kişi ve anlayışların yeniden yönetimlere getirilmesiyle sonuçlandı. Burada çelişki gibi görünen durum, aslında kongrelerin nasıl amacından saptırıldığıının, egemen sendikal anlayışın genel durumuna nasıl adapte olduğunun göstergesidir. Delege seçimlerindeki burjuva ayak oyunlarından kulislerdeki delege pazarlıklarına, önümüzdeki sürecin görevleri ve buna ilişkin politikaların hiç konuşulmadan yalnızca sandalye hesabına dayalı ilkesiz "birlik" zeminlerine kadar, tüm gelişmeler bunun ifadesidir. Yer yer ya tabanın doğal tepkisi ya da bir devrimci çalışmanın ürünü kimi çıkışlar ise, örgütlü bir ön çalışma yapılmadığı koşullarda, devrimci bir havayı kongrelere egemen kılmaktan ve bunun sonucu olarak da sonuçları etkilemekten uzak kalmıştır.

4 Mart'taki saldırı sonrasında, copa/tazyikli suya ve bombalara rağmen direnişi sürdüren bir kitleye "tamam bu kadar, artık evlerinize dönün" diyenler, şube kongrelerini de göstermelik bir seremoniyle geçiştirmişlerdir. Saldırı haberi üzerine Kızılay'a, kavgaya yoldaşlarının yanına barikatı güçlendirmeye gelmek için sendikalara koşan insanları alelacele evlerine yollayan, bunu da "heryer Kızılay" süslü sloganıyla örtmeye çalışanlar da bunlardır.

Kamu emekçi mücadelesi bu önderlik tarafından salt "sendika" hedefine kilitlenmeye çalışılmış, ama onun icazetçi çizgisiyle bu hedefe bile ulaşamaz duruma düşürülmüştür. Oysa, bu kapitalist sömürü düzeninde ezilen tüm ücretli emekçiler gibi kamu çalışanları da sermayenin çok yönlü saldırısının ana muhataplarıdır. Sahte sendika yasa saldırısının hemen ardından gündeme gelen personel yasa tasarısıyla bu alandaki işgüvencesi, olduğu kadarıyla bile, ortadan kaldırılmak istenmektedir. Özelleştirme saldırısı, sadece KİT'lerde değil, kamu hizmet "teşebbüsleri"nde de yürürlüktedir. Hatta bir KİT'in satılması çeşitli nedenlerle çok kolayca gerçekleştirilemezken, özelleştirme sağlık ve eğitim gibi hizmet kurumlarında parça parça uygulanabilmektedir. Hastanelerde hizmetin neredeyse yarısı taşeron şirketlere devredilmiş, eğitimde özel okulların sayısı hemen hemen devlet okullarına ulaşmıştır. İletişim, enerji ve belediye emekçileri ise daha hızlı ve kapsamlı bir özelleştirme saldırısının ilk elden hedefleri durumundadırlar.

Sermayenin çeteleşmiş devletin zulmü, tüm emekçiler üzerinde olduğu gibi kamu emekçileri üzerinde de terörünü eksik etmemiştir.

Esnek üretim, taşeronlaştırma, özelleştirme saldırılarıyla tüm ücretli emekçiler dünya çapında örgütsüzlüğe, demek ki köleliğe mahkum edilmeye, "yasal" sendika hakkı kullanımının devlet terörüyle engellenmeye çalışıldığı koşullarda, ücretli-emek cephesinden hiçbir kesimin "salt başına" kurtulma şansı yoktur. Sermayenin uluslararası düzeyde örgütlü olduğu, saldırılarını tüm dünyada merkezi bir planlama çerçevesinde sürdürdüğü koşullarda emek cephesinin de tek şansı birlikte mücadeledir. Kamu emekçileri daha yola çıktıkları ilk yıllarda yükselttikleri "İşçi-memur elele, genel greve!" şiarıyla, bu ihtiyacın farkında olduklarını göstermişlerdir. Oysa geline nokta hareket kendi içine kapatılmaya, kamu emekçileri, sanayi işçilerinden ve sınıfın diğer kesimlerinden yalıtılarak, toplumsal sorunlara sırt dönülerek "sendika" hakkı elde edilebilirmiş gibi bir yanılsamaya itilmeye çalışılmaktadır.

Oysa çok iyi bilinmelidir ki, bugün tüm çatışmalar işçilerin sendikal haklarını kullanmak istemelerinden çıkmaktadır. Sermaye kendi yasalarını bile umursamamaktadır. Sendikaya üye olmaya kalkan herkes önce sermayedar tarafından işten atılıyor, ardından da sermaye devletin kolluk kuvvetleri

tarafından fabrika kapısından atılmaya çalışılıyor. Kararlı bir direnişle tutunamadıkları taktirde atılıyorlar da.

Bütün bu gelişmeler yasaların kendi başına bir güvence olmadığını, hatta, sınıflar arasındaki çatışmanın güç dengelerine göre bazen hiçbir şey olduğunu gösteriyor. Eğer bir hakkı kullanmaya fiili gücünüz yoksa, onun yasalarca tanınmış olması bir anlama ifade etmiyor. Generallerin yönettiği bir kontr-gerilla rejiminin hüküm sürdüğü Türkiye'de bu çok daha açık bir gerçektir. Bu gerçek bir kez daha kamu emekçi hareketinin çıkıştaki mantığını, "meşru mücadele ile fiilen kazanılmış haklar" perspektifini doğrulamaktadır. Öyleyse hareket, çıkıştaki bu doğru mantığına yeniden oturtulmalı, fiili-meşru mücadele zemini terkedilmemeli, yasal-icazetçi yola boyun eğilmemelidir. İcazetçi yol kamu emekçilerini sendika hakkının kazanımına değil, olsa olsa sahte sendika yasasına boyun eğmeye götürebilir.

Çürüyen düzenin çeteleşen devletinden hak koparmanın olanaklı tek yolu, fiili-meşru zeminde yürütülecek **birleşik, militan ve kararlı** bir sınıf mücadelesidir. Birleşik bir sınıf hareketinin örgütlenebilmesi için tüm kesimler gibi kamu emekçileri de çaba göstermelidirler. '98 1 Mayısı da gösterdi ki, birlik sendika bürokratları arası görüşmelerle kurulamıyor. Hele sendikal hareketin dibe vurduğu, sendika yönetimlerinin gönüllü olarak sermayenin hizmetine girdiği günümüzde, bu hiç mümkün görünmüyor. Bu nedenle yerellerde her eylem ve etkinlikte sınıf dayanışması örgütlemek, genelde ise devrimci birlik zeminlerini güçlendirmek gerekiyor. Kamu emekçileri de yeni girdikleri bu eylemlilik sürecinde, programlarına, sömürü ve baskının tüm biçimlerine karşı mücadeleyi, grev ve direnişlerle dayanışmayı da almalıydılar. Esnek üretime karşı "Sınıfı için grevde!" olan Makina Kalıp işçilerinin, özelleştirmeye karşı mücadele eden Sümerbank işçilerinin, sendikalaştıkları için işten atılan Setaş işçilerinin mücadelesine eylemli destek vermelidirler. Bu yol, kimilerinin utanmazca ifade ettikleri gibi, "kendini kurtarmadan başkalarını kurtarmak" değildir. Bu yol, kendini de kurtarabilmek için toplu direniş yoludur. Sınıf kardeşleriyle kolkola, omuz omuza birleşik mücadele yoludur. Sömürülen ve ezilenlerin güçlerini birleştirerek düşmanı caneviden vurarak "Ya hep beraber, ya da hiç birimiz!" şiarını pratik olarak uygulamanın yoludur. Sınıfa karşı sınıf perspektifinin somutta yaşama geçirilme olanağıdır.

30 Mayıs KESK eylemi

Gözaltında Kayıplar Mücadelesinde Enternasyonal Dayanışma

KESK'in "Toplusözleşmeye Çağrı" şiarıyla organize ettiği bölgesel mitinglerden biri de Mersin'de gerçekleştirildi. Çevre illerden ve ilçelerden çeşitli kamu sendikalarının katıldığı eylem, bölgesel bir organizasyon olma özelliği üzerinden düşünüldüğünde, oldukça zayıf bir katılımı geçti. Eylemin yapıldığı ilin (Mersin) bile rahatlıkla yakalayabileceği bir rakamla sınırlı kaldı katılım. Yaklaşık iki bin kişinin katıldığı eylem, saat 12.00'de kitlelerin istasyon meydanında toplanarak kortejler halinde yürüyüşe geçmeleriyle başladı. Eylemde aşağı yukarı bütün kamu sendikaları yerini almıştı. En önde yeralan KESK imzalı "Toplu sözleşmeye Çağrı Mitingi" yazılı pankartı, Eğitim-Sen ve diğer sendika kortejleri takip ediyordu. Eğitim-Sen dışında, SES, Haber-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Bel-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, Kültür-Sen, Tarım Gıda-Sen, Hatay KESK, Orkam-Sen, Tüm Yargı-Sen, Maden-Sen, Genel Sanayi-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Emekli-Sen eylemde yerini alan diğer kamu sendikalarıydı. Bunun yanında Kurtuluş ve birkaç siyasal çevre imzasız pankartlarıyla ve oluşturdukları ayrı kortejlerle eyleme katıldılar.

Eylem organizatörü olan KESK Tertip Komitesi, önden aldığı kararla KESK ve bağlı sendikaların dışında kimsenin pankart ya da imzalı başka araçlarla alanda yer alması yasaklamıştı. Bu karar hem devrimci çevrelerin, hem de eyleme gelebilecek işçi sendikalarının eyleme katılmalarını ciddi bir biçimde zayıflatmıştır. Örneğin, Mersin'de gerçekleştirilen hemen tüm eylemlere katılan, bu anlamda artık bir sembol haline gelen Liman işçileri bu eylemde yerlerini almamıştı. KESK bu anlamsız ve neye hizmet ettiği belli olmayan kararla farkında olmadan kendi eylemini zayıf düşürmüş, sınıf dayanışmasının örülmesini, işçi-emekçi birlikteliğinin yakalanmasını kendi eliyle boşa çıkarmıştır. Eylemin gerek niceliksel, gerekse de niteliksel zayıflığının gerisinde bu yasağın önemli ve olumsuz payı vardır.

Zayıf katılımın yanısıra eylem coşku bakımından da sönük bir havada geçti. Yürüyüş boyunca sloganlara katılım güçsüzdü. Kamu emekçilerinin mücadelesini simgeleyen "İşçi-memur elele genel greve!", "Yaşasın grevli-TİS'li sendika mücadelemiz!" gibi sloganlar dahi ancak parçalı bir şekilde ve seyrek olarak atıldı. Sloganların ortaklanması sağlanamadı. Bir sendika kortejinden yükselen sese, ancak etrafında bulunan en yakın sendikalardan destek geliyor, ardından slogan yayılmadan sona eriyordu. Bunu, kitlelerden sloganlara ruhsuz bir katılım biçimi tamamlayınca eylemin atmosferi daha da olumsuz bir görüntü sunuyordu. Denebilir ki bu durumun tek istisnası Haber-Sen ve Maliye-Sen kortejleriydi. Arka arkaya duran bu kortejler, kitlelilikleriyle olmasa da, attıkları sloganlar ve coşkularıyla farklı bir görüntü sergilediler. Yeni dönem kamu emekçi hareketinin etkili ve vurucu sloganlarından olan "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor" bu iki kortejin en sık yükselttikleri sloganlardan biriydi.

"Sadaka değil, toplusözleşme!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!", "Emekçiler elele genel greve!" eylem boyunca en sık atılan sloganlardı. Bunun yanısıra Haber-Sen ve Enerji Yapı Yol-Sen kortejlerinden - kendileri açısından yakıcı bir sorun haline gelen- özelleştirme karşıtı çeşitli sloganlar atılıyordu.

Yaklaşık bir saat kadar süren yürüyüş sonrasında kitle Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı. Yürüyüş boyunca zaten zayıf olan coşku alanda tamamen dibe vurdu. Kitlenin alanda toplanmasıyla dağılması neredeyse bir oldu. Kısa süre içerisinde alan yarı yarıya boşaldı. Kürsüden KESK MYK üyesi Tayfun İşçi ve birkaç kişinin daha yaptığı konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

Adana/SY Kızıl Bayrak

Sermaye devletin sistematik olarak uyguladığı gözaltında kaybetmelere karşı başlatılan mücadele 3. yılını doldururken her türlü baskıyla karşılaşan Cumartesi Anneleri eyleminin de bu hafta 159'uncusu yapıldı.

Polis her zaman ki saldırgan tavrıyla Galatasaray Lisesi'nin önüne yerleşmişti. Saat 12.00'ye yaklaşırken kitle de her zamankine inat daha kalabalık bir şekilde gelmişti. Lisenin karşısı doldurulmuş tramvay yolu kapanmıştı. Robocopların da gelmesiyle düşman yığınağını tamamlamıştı.

İHD önünde toplanan kitle de Plaza De Mayo anneleriyle birlikte alkış ve zılgıtlarla gelince Galatasaray Lisesi'nin önüne Taksim tarafına yerleşildi. Kitlenin buluşması ve giderek artmasıyla polis çemberi alanı genişletmek zorunda kaldı. Polisin provokatif davranışları "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganıyla karşılandı. Eyleme gelenler arasında Emekli Sen ve DİSK tabanından çeşitli işçiler de vardı.

Kitlenin oturmaya başlamasından sonra Plaza De Mayo büyükannelerine söz verildi. Abuelas de Plaza de Mayo Derneği Başkanı Estella Carletto yaptığı konuşmada güçlerini çocuklarına duydukları sevgiden aldıklarını bunun için de yıllardır mücadele ettiklerini söyledi. Bu gücün mücadelelerini uluslararası boyuta taşıdığını belirtti. Estalla kayıplara karşı enternasyonal bir mücadele yürütülmesi gerektiğini vurgulayarak sizinle birlikte olmaktan mutluyuz dedi.

Derneğin başkan yardımcısı Roza Tarlovsky ise size dayanışmanın selamını getirdik insanlara kayıpları göstermek için ayakta duruyoruz dedi. 500 gözaltında kayıptan 56'sını bulduk. Küçük küçük adımlarla mücadelemizi devam ettiriyoruz. Küçük küçük şeylerle başlayarak mücadeleyi büyüteceğiz sözleriyle konuşmasını tamamladı. Her iki Arjantin'li ananın tercüman aracılığıyla yaptığı coşkulu konuşma sık sık alkış ve zılgıtlarla kesildi.

Diyarbakır'da gözaltında kaybedilen Ali Tekdağ'ın eşi Hatice Tekdağ'da kürtçe yaptığı konuşmada şunları söyledi; "Kürdistan'dan Türkiye'den Arjantin'den Almanya'dan bütün insanlar kayıplara karşı birlikte mücadele edelim."

Hatice Tekdağ eşinin devlet güçleri tarafından yalanından kaçınılmaz ve onu buluncaya kadar

mücadele edeceğini belirtti.

Cumartesi Anneleri eyleminin 159. haftasında yapılan açıklama ise şöyleydi; "Bu hafta dünyanın öbür ucundan Arjantin'den kayıp büyükanneleri aramızda. Kilometrelerce uzaktan bizimle dayanışmaya geldiler. Onlar bütün dünyada bir simge olan bütün dünyaya gözaltında kayıpları duyuran Plaza de Mayo'nun büyükanneleri.

Arjantin'de 1976-1985 yılları arasında askeri yönetim tam 30.000 insanı gözaltında kaybetti. Yıllar sonra cuntacılar 30.000 kişiyi öldürdükten sonra denize attıklarını itiraf ettiler. Kızları gözaltına alındığında hamileydi. Gözaltında doğum yaptıklarını biliyorlardı. Yirmi yıl boyunca torunlarını bulmak için mücadele verdiler. Yirmi yılda kayıp 500 torundan 59'unu bulmayı başardılar.

Gözaltında kayıplar sınır tanımıyor. Ama yakınlarını gözaltında kayıp olaylarına kurban verenlerin mücadelesi de sınır tanımıyor. Arjantinli büyükanneler Rosa ve Estella ile biz birbirimizin dilini konuşmıyoruz. Dünyanın iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Farklı ülkelerden farklı yaşamlardan geldik. Ama aynı acıyı aynı öfkeyi duyuyor aynı mücadeleyi veriyoruz. Çünkü aynı şeyi yaşadık."

Eylemde "Hepimiz kayıp anası tutsak yakınıyız" pankartı ve "Kayıpların hesabını soracağız", "Kayıpların sorumlusu Susurluk'taki devlettir" dövizleri açıldı. Eylem Alman Kültür Merkezin'deki panele çağrıyla sona erdi.

Sermaye devleti en son İzmir'de gözaltında kaybettiği 4 devrimciyle ilgili suskunluğunu koruyor. Devrimci kitle muhalefeti yükseldikçe gözaltında kayıpları da yoğunlaştıracaktır. Gözaltında kayıplara karşı etkin bir mücadele dönemin en önemli sorumluluklarından birisidir.

Kaybederek tüketemezsiniz bir gider bin geliriz!

Aklanmak istenen

sermayenin çürüyen düzenidir,
bulanıklaştırılmaya çalışılan ise bilincin!

Hedefi şaşırmadan, katil iktidardan hesap sormaya!

İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a yönelik 12 Mayıs günü gerçekleşen suikast girişiminin ardından yaşanan gelişmeleri düzen ve devrim cephesinden ele almanın gerekliliği apaçık ortadadır. Devletin saldırıyı alenen üstlenmesi, sermayenin planlı saldırısının yelpazesinin ilerici aydınlar, demokratik kurum ve kuruluşlar, devrimcilik iddiası taşıyan sol reformist parti ve çevrelere kadar genişlemesi ve bu kesimler de dahil olmak üzere toplumsal muhalefetin topyekün susturulması amacını ortaya koymaktadır. Bilindiği üzere Sakık'ın itirafları adı altında MİT-JİTEM raporları bir kez daha gündeme sokulmuş ve kirli savaş kurmaylarının "ez ve çöz" politikalarıyla örtüşmeyen her türlü muhalefet üzerinde estirilen terör yeni bir boyut kazanmıştır.

Susurluk süreciyle birlikte tüm kirli ilişkilerin üstü örtülemez boyutta ortalığa saçılmış, kitleler nezdinde meşruiyetini kaybetmiş bir devletse söz konusu olan, suikast girişiminin ardından, bizzat Başbakan tarafından dile getirilen "örgüt içi hesaplaşma" türünden beyanatların ciddiye alınmaması için doğası gereğidir. Saldırının hemen ardından tepkilerin doğrudan devlete yönelmesi de "meşruiyet krizi"nin boyutlarını ortaya koymaktadır. Birdal'a yönelik suikast girişimi emekçi yığınlarda, ilerici kamuoyunda bir duyarlılık yaratmış, bu da kendini en güçlü biçimde saldırıya dönük protestolarda belirgin bir biçimde öne çıkan "Katil devlet!" sloganlarıyla ifade etmiştir. Oluşan bu tepki, bugünkü sınırlarında dahi sermayenin çeteleşen düzeni açısından ciddi bir risk taşımaktadır.

Anasol-D hükümetinin işbaşına getirilmesiyle hız kazanan ekonomik saldırılar, kapitalist düzenin yapısal krizi gözönünde bulundurulduğunda kaçınılmazdır. Bunun kadar kaçınılmaz olan bir diğer saldırı alanı ise aranan "istikrar"ın yakalanması, yani ekonomik saldırılar için uygun zemin hazırlanması ve "dikensiz bir sömürü cenneti" yaratılması için mevcut ve olası tepkileri törpülemek ve ezmektir. "Ekonomik istikrar için siyasal istikrar" diye burjuva ideologlar tarafından dile getirilen tespitin arkasında da bu yatmaktadır. Ekonomik istikrar için önkoşul olarak sunulan siyasal istikrarın, siyasal "istikrarsızlığın" temelini oluşturan ekonomik faktörlerden soyutlanarak ne ölçüde başarılabileceği bir tarafa, riskin ciddiyeti, toplumsal muhalefete halihazırda yürütülen saldırıların yeni boyutlar kazanmasını da ister istemez beraberinde getirecektir.

Birbiri ardına yapılan ve bir öncekini yalanlayan açıklamalar konusundaki "rahatlık", MGK'nın son toplantısında, "devletin içine sızmış çetelerin üzerine kararlılıkla gidilmesi gerektiği, ancak bu münferit örneklerden yola çıkarak olaylara Genelkurmay başta olmak üzere devlet kurumlarının adının karıştırılmamasına hassasiyet gösterilmesi" yönünde alınan kararlar sermaye devletinin pervasızlığını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Bu pervasızlığın arkasında sahnelenen kirli ve karanlık oyunları bozacak devrimci kitle hareketinin geliştirilememesi gerçeği yatmaktadır.

Susurluk sonrası süreçte değerlendirilemeyen fırsatlar önümüzdedir. Yeter ki bu süreçten başta düzenin karşısına devrimci bir güç odağı yaratmak noktasındaki eksiklikler olmak üzere gerekli dersleri çıkaralım ve öfkemizi-tepkimizi hedefi şaşırmadan sermayenin çürüyen düzenine yöneltip "sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle, sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik bir işçi-emekçi hareketini yaratmak için tüm çaba ve enerjimizi sarfedelim!

Tersi koşullarda, sermaye bir sınıf olarak olarak ne kadar deneyimli olduğunu Susurluk sonrası süreçteki "operasyon"larda göstermiştir. Bu denli bir "meşruiyet krizi"nden toplumsal muhalefeti etkisizleştirmeyi, kitleleri sersemleterek, uyguladığı terörün yelpazesini genişleterek ve "aklama operasyonları"yla kendisine yedekleyerek çıkmayı bilmiştir. Ve biz onu tarihin çöplüğüne yollayana kadar da tarih sahnesinde haketmediği rolü oynamaya devam edecektir.

Sakık'ın itirafları mı medyanın yalanları mı?

***Basın:** "Apo HADEP'e bir ölçüde güvenir, ama İHD'ye sonsuz güven duyar, benim Türkiye'deki tabancamdır. İHD sayesinde Avrupa'da bir yer bulduksa bunda Akın Birdal'ın rolü büyük derdi. Apo'nun onunla defalarca telefonla konuştuğuna şahit oldum."

***DGM ifadesi:** 25 Nisan 1998'de Diyarbakır DGM'ye verdiği yedi sayfalık ifade bu konuda hiçbir açıklaması yok.

***Basın:** "Cumartesi Anneleri PKK tarafından desteklenmektedir".

***DGM ifadesi:** Hiçbir kayıt yok.

***Basın:** "Ülkede Gündem, Özgür Ülke, Özgürleşen Yurtsever Gençlik, Demokrasi ve Evrensel gibi basın yayın organları örgütün finanse ettiği kuruluşlardır. Basın mensupları arasında örgütün parayla yazı yazdığını ve konuşturduğu çok ünlü kişiler bulunmaktadır. Öcalan bana, para karşılığında konuşan ya da yazanlar arasında Mahir Sayın, Cengiz Çandar, Mehmet Ali Birand, Mahir Kaynak ve Yalçın Küçük'ün isimlerini söyledi."

***DGM ifadesi:** Herhangi bir açıklaması yok.

Yukarıdaki tablo Sakık'ın verdiği iddia edilen ifadeler üzerinden burjuva basına günlerce manşet olmuş "şok itiraflar" ve DGM'ye verilen ifadeler arasındaki uçurumu çok çarpıcı bir biçimde gözler önüne seriyor. Medya büyük bir kesimiyle bu tablo karşısında sessiz kalmayı "tercih" ederken, bir kısmının da aklına en azından son günlerin revaçta sorusu takılıyordu: "Kim bu bizi yanlış yönlendirenler?"

Bilindiği üzere, Sakık'ın "ifadeler"i adı altında düpedüz MİT-JİTEM raporları gündeme sokulmuş, kontr-gerilla aygıtının bir kolu olarak üstüne düşen görevi layıkıyla yerine getiren burjuva medya sütunlarını "intikam çılgınlıkları" kaplamıştı. Hayli kabarık olan listede İHD Genel Başkanı Akın Birdal ismi özel bir tarzda ön plana çıkartılmış ve onun şahsında sömürgeci devletin "ez ve çöz" politikasına denk düşmeyen her türlü muhalif ses, açıktan hedef gösterilmişti. Sonrasını hepimiz biliyoruz.

Burjuva medyanın MGK brifinglerinde aldığı dersleri iyi ezberlediği ortaya çıkıyor. Görevleri toplumsal muhalefete saldırıların zeminini hazırlamak. Fakat bu görev görüldüğü kadar kolay değil. Çünkü yalanlar üzerine kurulu saltanatları her gün biraz daha çatırıyor ve çılgınlıklarını ne kadar yükseltirlerse yükseltsinler bir şeyi boğamıyorlar.

Çeteleşen devlet ve Yeşil'in "ayak izleri"

Sakık'ın ifadeleri başlığı altında açıklanan MİT-JİTEM raporlarının üzerinden birkaç hafta geçmemiştir ki İHD Genel Merkezi, ifadelerde "Apo'nun Türkiye'deki tabancasıdır" diye doğrudan hedef tahtasına oturtulan Akın Birdal'a yönelik suikast girişimine sahne oldu. İtirafarla birlikte toplumsal muhalefet üzerinde estirilen terör yeni bir boyut kazanırken, ilerici aydınlar, demokratik kurum ve kuruluşlar doğrudan hedef haline getirildi. Sermaye basınında, (sonradan Sakık'ın ifadesinde yeralmadığı ortaya çıkacak olan) hedef listesinde yeralan isimlere ve kuruluşlara yönelik "intikam" çılgınlıkları yükseldi. Evet MGK hedef gösterdi, medya zemin döşedi ve "Türkiye'nin gurur duyacağı" yeni "tosuncuk"lara da bu intikam çılgınlıklarını yanıtsız bırakmama görevi verildi.

Saldırının ardından dökülen timsah gözyaşları kısa bir süre sonra yerini telaşa bıraktı. Bu, Susurluk devletinin "badireyi kazasız-belasız atlatabilme" telaşıydı. Oysa ki ne Başbakan'ın ağzından "Suikast korktuğumuz gibi değil, bir iç hesaplaşma!" açıklamalarının, ne de Demirel'in "Devlet adam öldürmez!" feryadının karşılığını bulabileceği bir zemin ortada yoktu. Yükselen protesto dalgası daha başından sağcısıyla-"sol"cusuyla Birdal'ı hastanede ziyarete gelen tüm parlamenterleri hedef almış ve "Katil devlet!" teşhisi gecikmeden konulmuştu.

Ve bir "faili-meçhul"ler ülkesi olan Türkiye'de, devlet ilk kez suikast girişiminden "kısa" bir süre sonra failleri basın karşısına çıkarma "başarı"sının altına imzasını attı! Failler Yeşil'in adamlarıydı ve eğer Yeşil de yakalanırsa Susurluk'a kadar tüm "kirli ilişkiler" çözülebilecekti. Ama Uğur Dündar gibi bu düzene hizmetleri tartışılmaz olan bir sermaye kalemşörünün dahi sormak zorunda kaldığı ilk soru "Peki Yeşil kimin adamı?" olmaktadır. Yanıtı yeterince açık olan bu soru atlanarak, Yeşil'i herşeyin başı ilan etmekle hiç de küçümsenmeyecek bir mesafe alındı. Faillerin DGM'ye verdikleri ifadelerde yeralmayacak olan itiraflar manşetleri kapladı. Bu kargaşa içerisinde Akın Birdal hasta yatağında tetikçilerin açığa çıkarılması konusunda söylenebilecek tek doğruyu dile getiriyor ve bu başarının ardındaki gerçeği ortaya koyuyordu: "Saldırganlar bulunduysa bu kamuoyunun gösterdiği tepkinin sonucudur!"

Sahi kim bu tetikçiler?

Akın Birdal suikastıyla bağlantılı yakalanan iki isim dikkat çekiyor. Halen uzman çavuş olan Cengiz Ersever ve ismi ilk kez geçen yılki Flash TV baskınında duyulan, Birdal olayında ise tetikçi olan Erkan Ulaş. C. Ersever Susurluk Raporu'yla birlikte Yeşil'le ilişkili olarak gündeme gelen ve ordu içerisindeki görevini halen sürdüren "JİTEM mensubu" bir uzman çavuş. 10 Temmuz 1991 tarihinde Diyarbakır'da Vedat Aydın'ın, '93'te İHD Elazığ Şube Başkanı'nın, avukat Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın katledilmelerinde ismi geçiyor. Bunlar yeni bulgular da değil, Susurluk dosyasıyla birlikte açığa çıkan olgular. İddialar çerçevesinde hakkındaki soruşturmanın sürdürüldüğü ifade edilen Ersever, 12 Mayıs günü on günlük rapor alarak Birdal'a suikast girişiminde bulunuyor. Anlatılan masal böyle. Peki emniyette görevli bir istihbaratçının basında yeralan "Yeşil'le günde 10-15 kez telefonla görüşüyordu" açıklamasına ne demeli? Çeteler üzerine "kararlılıkla gidilmesi"ni salık veren ordu, bu soruşturmayı da adına kayıtlı telefonla Yeşil tarafından kullanıldığı ortaya çıkan

Veli Küçük hakkındaki soruşturma kadar "derinlikli" yürütüyor olsa gerek. Ankara Emniyet Müdürlüğü Ersever'in "itirafları" çerçevesinde Etimesgut'ta Yeşil'in "ayak izlerini" arayadursun, Yeşil'in asker postallı olduğu inkar edilemiyor.

Dikkat çeken bir diğer isim de '97 yılında Flash TV baskınına katıldığını itiraf etmiş, tutuklanmış ve bir yıl sonra da elini kolunu sallayarak rahatça dolaşması için tekrar sokağa salınmış tetikçiydi. O da Susurluk'la birlikte haklarındaki iddialardan dolayı mahkeme karşısına çıkmış ve akladıktan sonra mahkeme çıkışında "Türkiye'nin kendisiyle gurur duyacağı adamlar" arasında yerini almıştı. Belli ki eli kanlı katillerin gurur tablosunda yerini daha da belirginleştirmek konusunda üzerine düşeni yapıyor!

"Soruşturma"lar ve çeteleşen devlet gerçeği

DGM'de "baskı" altında verdiklerini iddia ettikleri itiraflarda failler, Çatalca'da Silivri ormanlık alanında 15 kişiyle kamp yaptıklarını beyan ederken, gösterdikleri ormanlık alan "TİT eğitim kampı" olarak sunuldu. Devlet bu "kamp yeri"ni basına göstermekte hayli cömertti. Bir eğitim kampı düşünün ki, eğitim görenler hedef tahtaları yerine ağaçlara ya da yıldızlara nişan alıyorlar olsa gerek! Fakat ilginçtir "kamp yeri"ni gösterme konusunda cömert davranan aynı yetkililer Ersever'in evinde arama yapılırken, aramayı görüntülemeye çalışan basın mensuplarına karşı aynı cömertliği göstermiyorlardı. İl Alay Komutanlığı'nda görevli bazı JİTEM üyeleri gazetecilere saldırıyor, sonra da hırslarını alamayıp araçların yollarını keserek fotoğraf makinaları ve filmleri gaspediyorlar. Ve tepkiler üzerine vali, saldırıyı yapan görevliler hakkında soruşturma başlattıklarını açıklamak zorunda kalıyor. Fakat daha önceki örneklerinde sabit olduğu üzere, bu soruşturmanın da hangi sonuçlara ulaşacağı şüphe götürmez. Tıpkı, "yalnış bilgilendirme" yoluyla Başbakanı suikast girişiminin "örgüt içi infaz" olduğu açıklamasına sevkeden iki görevlinin hakkındaki soruşturmanın tamamlanarak yurtdışındaki görevlerine "sürgün" edilmeleri gibi.

Yeşil'in hayli kabarık olan telefon listesinde Cumhurbaşkanlığı ve Genelkurmay olmak üzere önemli kişi ve kurumlar yeralıyor. Bu telefon görüşmelerine ilişkin hangi "soruşturma"ların gündeme geleceğini ise kimse sormaya cesaret edemiyor.

Görünen o ki, pek de yabancı olmadığı bir "oyun" bir kez daha sergileniyor. İsimler, iddialar, itiraflar, yalanlamalar birbirine karışıyor. Bilinçler bulanıklaştırılmaya, hedef şaşırtılmaya çalışılıyor. Aklama operasyonlarının ardı arkası kesilmiyor. Çünkü çürüten sermaye düzenini temizlemek "zor" iş! "Bin operasyon"a karşılık "bin aklama operasyonu!" Bu yüz artırıma kadar kaçınılmaz sonuçta bir yaj tutmuyor.

Sömürgeci devletin Güney Kürdistan harekatı

Türk ordusunun 20 Mayıs'ta, PDK'nın desteğiyle ve binlerce korucu eşliğinde 80 bin askerle başlattığı Güney Kürdistan operasyonu, burjuva medyanın ifadesiyle sessiz sedasız sürüyor. Gerçekten de 20 Mayıs'tan bu yana burjuva basın-yayın organlarında konuyla ilgili neredeyse tek satır yok.

Oysa sömürgeci devlet Kürt halkına yönelik imha savaşını bugüne dek hep bir yaygara eşliğinde yürütmüştür. Medyanın "bitirdik, kökünü kazıdık, belini doğrultamaz" bombardımanı, Kürdistan'da patlayan silahların sesini bastıracak denli gürültücü olmuştur. Böyleyken, neden bu kez "sessiz sedasız" yürümektedir acaba?

Bu sessizliğin altında yatan nedenlerden biri; operasyonun büyük bir gürültüyle başlatılan Türkiye cephesinde çeteci devletin ayağının Akın Birdal'ın yaralı bedenine takılmasıdır. Bu suikastte devlet bir kez daha suçüstü yakalanmış, kontra merkezi Genelkurmay'ı aklayabilmek için akla kara seçilmiş, bunun için has tetikçiler "yakalanmak" zorunda kalmıştır.

Bu suskunluğun ikinci nedeni; işgalci kuvvetlerin işbirlikçisi, emperyalist haydutların sadık uşağı PDK dışındaki Kürt örgütlerinin, Mısır başta olmak üzere bölge ülkelerinin, Türkiye'deki bazı aydınların, cezaevlerindeki tutsakların vb. protestolarıdır. Operasyonla aynı tarihlerde Kahire'de düzenlenen Kürt-Arap Birliği Konferansı'nda bölge ülkelerinin bu tür "sınır ihlallerine" göz yummaması gerektiği dile getirilmiştir. Benzer bir görüş Mısır'ın Ankara büyükelçisi Mehdi Fathallah tarafından, Türkiye'de Türk kamuoyu önünde; "Türkiye'nin oraya gidip operasyon yapmasına karşıyız ve bunu toprak ihlali olarak değerlendiriyoruz" sözleriyle ve daha konferanstan bir hafta önce dile getirilmişti.

Suskunluğun asıl sebebi ise işgal kuvvetlerinin umduğunu bulamamasıdır. Türk devleti, 100 civarında kayıp verdiği "Murat Operasyonu"yla kıyaslandığında, oldukça "güçlü" bir saldırıya hazırlamıştı kendini. PDK desteğinde 80 bin asker, binlerce korucu ve Şırnak bölgesinde Hizbi-kontra eylemlerine karışan Batuyan ve Kıcan aşiretlerinden 50 kişilik kontra grubu seferber edilmişti bu son operasyona. Ama sonuçta kanlı bir bilanço elde edilemeyince suskunluk tercih edildi.

Köhler işçileri direniş ateşini harlıyor

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü olan Köhler Elektrik işçileri, direniş ateşini harlamaya kararlılar.

Bildiğimiz gibi yaklaşık altı aydan beri Şişe Cam Makina Kalıp işçileri esnek üretim saldırısına karşı grevdeler. Büyük azim ve kararlılıkla, onurlu bir şekilde direnişlerini sürdüren Makina Kalıp işçileri "sınıfı için grevde" olmanın bilinciyle bu saldırıyı boşa çıkartmaya çalışıyorlar. Bugün aynı sektördeki Köhler Elektrik işçileri de bu saldırılara maruz kalmakta, yoğun sömürü koşullarında çalışmaktalar. İşçilere esnek üretim saldırısı dayatılarak yoğun sömürü koşulları daha da katmerlenmekte, nefes dahi alacak zaman bırakılmamaktadır.

Egemenliğini kar daha çok kara endeksleyen sermaye sınıfı, işçi sınıfına yönelik zulmünü artırdıkça kendi sonunu hazırlamaktadır. Baskının, zulmün, sömürünün, zorbalığın olduğu yerde, doğal olarak başkaldırı da olacaktır. Asıl sefa sürmesi gereken, tüm güzellikleri yaratan, zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi olmayan işçi sınıfıdır. Bu zincirlerin bir halkası daha, Şişe Cam Makina Kalıp işçilerinden sonra, Köhler Elektrik işçileri tarafından koparıldı. Kölelik koşullarını aratmayacak şartlarda çalışan, sömürü ve baskıya maruz kalan Köhler Elektrik işçileri "birimiz hepimiz için" şiarıyla bu onurlu kavgada yerlerini aldılar.

Yaklaşık 230 kişinin çalıştığı fabrikada elektrik sayacı üretiliyor. Aksam, montaj ve ayar bölümlerinden oluşan fabrikada ağırlıklı olarak genç işçiler çalışmakta. Çalışma saatleri 8 ile 17:30 arasında olmasına rağmen işçiler, zorunlu mesailer dayatılarak geç saatlere kadar çalıştırılmaktalar.

En küçük bir başkaldırı, maaşların dondurulmasına ya da kesilmesine neden olmaktadır. Evli olan kadın işçilere hamile kalmamaları yönünde baskı uygulanmakta, doğumu

yaklaşan kadın işçiler ücretli izin yerine işten atılmaktadırlar. Yazın zorunlu mesai dayatılan işçiler, kış aylarında "iş olmadığı" gerekçesiyle toplu olarak zorunlu izine çıkarılmaktalar. Sosyal izinlere para ödenmemekte (sigorta, ölüm, doğum, hafta tatili vb.), hastalık durumunda işçileri viziteye çıkartmamak için binbir türlü oyuna başvurulmaktadır. İşçilere maaş ödeme anında bordro verilmemekte, ücretler ve mesai farkları parça parça kırılarak ödenmektedir.

Tüm bu sorunları ortadan kaldırmamanın, daha iyi bir ortamda çalışmanın güvencesi olarak sendikalaşmak gerektiğine inanan işçiler "gücümüz örgütlülüğümüzdedir" diyerek kavgaya bayrağına sarıldılar. Sendikalaşmak için gerekli sayıya ulaşan işçilerin mücadelesinden haberi olan Köhler patronları (aile şirketi) devletlerinin koruyucusu emniyet güçlerini de yanlarına alarak karşı saldırıya geçtiler. İlk etapta 6 işçiyi odasına çağırıp, üçüne zorla çıkışlarını imzalatan, ardından 30 işçinin işine son verildiğini açıklayan Köhler patronuna gerekli dersi işçiler "birimiz hepimiz için" şiarıyla direnişe geçerek verdiler. Üç günden beri fabrikanın önünden ayrılmayan işçiler coşku ve kararlılıkla mücadelelerini sürdürüyorlar. Fabrikaya sendikayı sokana dek mücadele edeceklerini söyleyen Köhler işçileri, diğer sınıf kardeşlerinden de destek bekliyorlar.

Haklarımızı korumanın ve yenilerini elde etmenin yolu birleşik, militan, hakkını söke söke alan bir mücadeleden geçiyor.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Köhler işçileri için yapılan basın açıklamasından...

Sermayenin baskıları işçi sınıfını yıldıramayacak!

Sermaye sınıfının işçi sınıfını örgütsüzleştirme ve sefalet koşullarını dayatma saldırıları pervasızca sürüyor.

Küçükköy'de kurulu Köhler Elektrik'te çalışan işçilerin Birleşik Metal-İş sendikasına üye olması Köhler patronunu adeta çılgına çevirdi. İşlemler noter aşamasındayken 1 Haziran'da patron 6 işçiyi işten attığını duyurdu. İş aktinin feshini zorla imzalatmak için de polis çağırdı. İmzalamamakta kararlı olan işçileri polis gözaltına almak istedi. Bu saldırıya da direnişe karşılık veren işçilerden ancak bir tanesi gözaltına alınabildi. O da sendikacıların girişimleriyle serbest bırakıldı.

Arkadaşlarının işten atılması üzerine,

sendikaya üye olan diğer işçiler (yaklaşık 130 işçi) iş bırakıp direnişe geçtiler. Direniş kararlılıkla bugün de devam ederken patron 30 işçiyi daha işten attığını duyurdu. Sermayenin kolluk güçlerinin tehditler savurduğu direniş kararlılıkla sürüyor...

Sermaye devletinin, işçi sınıfının bir örgütlülüğüne, yasal haklarına dahi tahammül edemeyip saldırdığı bugün, kendisini sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının tarafında tanımlayan herkesin Köhler işçisine güç verme günüdür.

Örgütsüzleştirmeye karşı birleşik-militan mücadeleye!

KIZIL BAYRAK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Birimiz hepimiz için!

Köhler Elektrik'ten bir kadın işçiyle yapılan röportajı yayınlıyoruz

SYKB: Bize sendikalaşma sürecini anlatır mısınız? Bu birlikteliği sağlamak için nasıl bir çalışma yürüttünüz?

Kadın işçi: Biz 6 aydır sendika çalışması yürütüyoruz. Bu işe 10 kişiyle başladık. Toplantılar düzenleyerek, arkadaşlarımızla konuşarak, sendika hakkında arkadaşlarımızı bilgilendirerek ve sorunların birimizin değil, hepimizin sorunu olduğunu, hakkımızı ancak buraya sendikayı getirerek elde edebileceğimizi, direnmemiz gerektiğini anlattık.

İlk aşamada bazı tedirginlikler yaşadık. Bir taraftan işveren korkusu, yani işten atılma, iş bulamama korkusu, bir taraftan maddi sıkıntılar yaşadığımız tedirginliklerdi.

SYKB: Bize fabrikanızı tanıtır mısınız?

Kadın işçi: Fabrikamız 3 bölümden oluşuyor. Aksam, ayar, montaj. Montaj bölümünde 85, ayar bölümünde 55, aksam bölümünde 17 kişi çalışıyor. Aksama bağlı olarak kalıphane, montaja bağlı olarak boyahane, ayarda da paketleme bölümü var.

SYKB: Sendika sizin için ne anlam ifade ediyor? Sendikalı olmanın, çalışma koşullarına getireceği iyileştirme neler olacaktır?

Kadın işçi: Sendika bizim için ilk etapta iş garantisini ifade ediyor. Üzerimizdeki baskılar kalkacak. Ücretimizde iyileştirme olacak. İkramiye, izin parası, doğum, ölüm, nikah durumlarında hiçbir şekilde ücret ödenmiyordu. Bunlar da ortadan kalkmış olacak. Sağlık sorunumuz çözülecek. İş kazaları önlenecek. Zorunlu mesailer kalkacak. Servis sorunumuz çözülecek. Arkadaşlarımız arasındaki sınıflandırma ortadan kalkmış olacak.

SYKB: Köhler Elektrik patronu "kapıya kilit vururum da yine buraya sendikayı sokmam" diyormuş. Fabrikaya sendikayı sokabilmek için önümüzde ne tür görev ve sorumluluklar var?

Kadın işçi: Patron bize hiçbir koşulda fabrikaya sendika sokmayacağını söylüyor. Biz de her ne olursa olsun hep birlikte direneceğimizi, sonuna kadar mücadele edeceğimizi söylüyoruz. Doğal olan sosyal hakkımızı her türlü zorluklara karşı elde edeceğimizi söylüyoruz.

SYKB: Son olarak eklemek istediğiniz birşey var mı?

Kadın işçi: Sosyal hakkımız olan sendikayı işyerimize sokana kadar direneceğiz. Diğer işçi arkadaşlarımıza da her türlü destekte bulunacağız. Onlardan da her türlü maddi, manevi destek bekliyoruz. Ve diyoruz ki:

Birimiz hepimiz için!

İşçi kıyımına son!

Bizi kurtaracak olan kendi ellerimizdir!

Özelleştirme saldırısı ve taban eğilimleri

16 Mayıs'ta Ankara'da yapılan özelleştirme karşıtı miting işçilerde özelleştirmeye karşı bir mücadele dinamiğinin biriktiğinin göstergesi olmuştu. Onbinlerce işçinin "Özelleştirmeye hayır!" talebiyle mitinge katılması, çağrıcılarının olduğu durumlarda bu dinamiğin harekete geçirilebileceğini anlatıyordu. Özelleştirme karşıtı eylemler bilindiği gibi geçmiş dönemde belli bir radikalleşme eğilimiyle birlikte yerellerde gelişmişti. Son dönem özelleştirme saldırılarının yoğunlaşmasıyla birlikte bazı eylemlere girildiği görülüyor. Bu eylemler saldırının hedefinde olan işyerlerini ya da sektörleri harekete geçiriyor henüz. Ve bu işyerleri/sektörler arası bir eşgüdüm de yakalanabilmiş değil. Aynı sektöre bağlı işletmeler dahi aynı zamanda eylem yapamıyorlar. Bu da hala yerel-genel bağının kurulamadığını ve sınıf hareketinin parçalı görünümünün aşılamadığını gösteriyor.

Son süreçteki özelleştirme karşıtı eylemliliklere ve açılan kampanyalara baktığımızda ise taleplerin ekonomik istemlerle sınırlı kalmadığı ve politikleşme eğilimini de yansıttığı görülmektedir. Selülöz-İş'in açtığı "Özelleştirmeci partilere oy yok!" kampanyası bunun göstergelerinden bir tanesidir. Kuşkusuz bu kampanya tepkileri henüz partilerle ve oyla sınırlandırmaktadır. Yine geçen hafta Malatya Sümerbank işçileri hedeflerine partileri oturtmuşlar ve protestolarını bunlara yöneltmişlerdir. Özelleştirmenin ekonomik talep boyutunu aşarak bu şekilde siyasi odaklara yönelmesi bir ileriliği taşımakla birlikte, asıl hedefi şaşırtıcı/yanıltıcı bir yön de taşımaktadır. Bilinmektedir ki özelleştirme sermayenin saldırısı ve bir devlet politikasıdır. Onun için de partiler üstü bir niteliği vardır. Ve esas olarak hedefe oturtulması gereken de sermaye ve onun sistemi olan kapitalizmdir. Ayrıca yalnızca Türkiye'ye özgü değil, dünya ölçeğinde uygulanan bir politikadır. IMF ve emperyalist odaklar tarafından yöneltilip yönlendirilmektedir.

Siyasallaşma eğiliminin bir başka yansıma alanı da özelleştirme karşıtlığında ortaya çıkan anti-emperyalist içeriktir. Bunun değişik eylemlerde, değişik görünüşleri vardır. Örneğin Malatya Sümerbank işçileri "IMF'nin itleri, sattırmayız KİT'leri!" derken artık hedefe IMF oturmaktadır. Anti-emperyalist içeriğinin "kemalizm"le bağlantılı hale getirilerek bir bağımsızlık vurgusuyla öne çıkması ise yalnızca şu andaki verili durumu gösteriyor. Benzer şekilde Ankara Mitingi'nde Tes-İş kortejinde taşradan katılan işçilerin taşıdıkları pankartlarda ve attıkları sloganlarda öne çıkan "Türkiye bizimdir, sattırmayız!" sloganı gibi. Bu ikincisinin daha geri bir görünümü olsa dahi bu bir yanılsama yaratmamalıdır. Sonuçta bunun altında gizli kalan ve önemli olan emperyalizme yönelen tepkidir. Sınıf hareketinin kendiliğinden gelişimi içinde bugün geldiği zemini göstermesi açısından değişik yerlerde, sektörlerde bu yönde ortaklaşılmasında belirli bir genelliği yansıtmaktadır. Tepkilerin doğru yöne kanaliz edilebilmesi ise devrimci bir öncü müdahalenin sonucunda olacaktır.

Özelleştirme saldırısı ve ona karşı gelişen tepkilerle birlikte bazı sendikalar ve düzen solu harekete geçmiş ve bu tepkilerin yönünü değiştirmek için bazı çalışmalara girmişlerdir. Burada en önemlisi tepkileri özelleştirmeye değil, özelleştirmelerdeki yolsuzluklara ve talana yönlendirme çabasıdır. Ya da B. Meral'in ifade ettiği gibi "özelleştirme yapılınsın, fakat işten

atılmalar olmasın" gibi tümüyle özelleştirmenin doğasına aykırı demagojik söylemlerdir. Bunlar bir başka yer ve zamanda "sendikalar eliyle yapılınsın" a da dönüşebilmektedir. Özelleştirme herşeyden önce örgütsüzlük saldırısıdır. Varolan örgütlülüklerin (ki bunlar bugün için sendikalar anlamına geliyor) dağıtılmasıdır. Sosyal hakların ortadan kalkmasıdır. Sefalet ücretleridir. Ve işsizliktir. Özelleştirilirken yağmadır, talandır. Fakat bu son kısmı yalnızca bir boyutudur. Çok daha kalıcı olanı ve olması istenileni işçiler için vahşi bir kapitalizm uygulaması ve kölelik koşullarıdır. Bunlar istenmektedir. Çünkü krizin faturasının işçi ve emekçilere çıkartılması söz konusudur. Kriz ise yapısalıdır ve geçici değildir.

Sürekli ve daha fazla kar içinde yukarıda sayılan saldırıların hayata geçirilmesi zorunludur. Özelleştirilirken yağma ve talan da yine kapitalistlerin kar oranlarını yükseltmek için kullanılan bir yöntemidir.

CHP Kurultayı'nda enerji işçilerinin açtıkları "Özelleştirmeye hayır!" pankartına yönelik Adnan Keskin'in sapırtıcı açıklamaları, düzen solunun ikiyüzlülüğü konusunda bir fikir vermektedir. A.Keskin bu pankartı açan işçilerin Petrol Ofisi'nin özelleştirilmesine tepki duyduklarını ifade ediyordu. Bu anlayış işçilerin tepkilerini yalnızca bazı işletmelerin özelleştirilmesine yönelterek, asıl hedeften sapırtıcı bir amaç taşıyor. Fakat enerji işçileri A.Keskin'in bu aldatıcı söylemini boşa çıkartarak 'yalnızca Petrol Ofisi'nin değil bütün özelleştirmelerin karşısında olduklarını' açıkladılar. Ve CHP'nin özelleştirmenin karşısında değil, özelleştirme uygulamalarındaki yolsuzlukların karşısında olduğunu söyleyerek, CHP'nin gerçek yüzünü de gördüklerini yansıtmış oldular.

Özelleştirmeye karşı mücadelede geçtiğimiz yıl oluşturulan örgütlenmeler var. Özelleştirmeye karşı platformlar. Bu platformlar özelleştirmeye karşı genelleştirilecek bir tepkiyi örgütlemek üzere yola çıktılar. Fakat ilk oluşturulurken dahi bunların işlevsiz birer araç oldukları ortadaydı. İşlevsizlikleri bu tür platformlara ihtiyaç olmadığından kaynaklanmıyordu. Sorun bakıştan kaynaklanıyordu. Çünkü altına bir dizi imza atılmasına rağmen yapılan bir iş yoktu ortada. Çünkü bu platform bir iş yapma ve örgütlenme temelinde biraraya gelmiyordu ve gelmediği için de işlevli olabilecek bir aracın içini boşaltıyor ve kullanımını da zorlaştırıcı bir işlev oynuyordu.

Bu tür platformların herşeyden önce işyeri ayaklarına dayanması ve işçi inisiyatiflerini yansıtmaması birincil bir önem taşımaktadır. Bunun için de işyeri komiteleri üzerinde yükselen ve asıl mücadelenin dinamiğini tutacak örgütlenmeler olması gerekir. Bunlar üzerinde böyle platformlar vb. de oluşturulabilir. Burada önemli olan biçimden çok içeriktir. Yoksa bu tür platformlara DKÖ'ler, partiler vb. de destek olabilirler. Fakat asıl eksen tutacak olan tepeden oluşturulan bir platform değil, tabandan oluşturulacak ve işçilerin mücadele dinamiğini yansıtacak olan birim örgütlülükleri ve onların birleştirilmesidir. İşte bu şekilde yaklaşılmadığı sürece bu tür platformların altı boş olmakta, yapılmaya çalışılan eylemlere bile neredeyse çağrıcılarının yönetici sayısı kadar bile kitle gelmemektedir.

Özelleştirme saldırısı sınıfın gündeminden düşmeyecektir. Buna karşı mücadeleyi sürükleyebilmek ve diğer saldırılarla bağıni kurup birleşik-militan bir hat oluşturma görevi aciliyetini sürdürmektedir.

Sıra bize geldi...

Biz İSDEMİR'de çalışan işçileriz. Özelleştirme uygulamalarının kapsamına alınan İSDEMİR acı sona hızla sürükleniyor. Sermaye devleti göstermelik "sosyal devlet" görüntüsünden hızla uzaklaşıyor. Özelleştirme saldırısı tüm hızıyla sürdürülüyor. İSDEMİR'de önce taşeronlaştırma başlatıldı. Kölelik dönemini aratmayacak çalışma şartlarında işçiler çalıştırılmaya başlandı. Ardından işçiler emekliliğe zorlandı ve emekli olmak zorunlu hale getirildi. Ve tüm bunlardan sonra da işletme adeta eski eşyanın bit pazarında satılması gibi satılığa çıkartıldı. Özçelik-İş önceleri bu gidişi görmezden geldi. Sendika yöneticilerinin işçi haklarını aramaları, korumaları gerekirken, biz işçilerden kesilen aidatlarla düşlerinde göremeyecekleri bir yaşam sürmeye baktılar. Bu kadarı yetmezmiş gibi, kurdukları bir spor kulübüyle futbol takımı oluşturup başka bir vurgun kapısı aralayıp, hayatlarını daha da renklendirmeye çalışıyorlar. Yoğunlaşan tepkiler karşısında önce biz de "karşıyız" gibi ikiyüzlü bir tutum sergilediler. Hükümet "İSDEMİR Haziran'da özelleştirilecek" deyince de, özelleştirmeden pay kapmak telaşıyla akbabaların oluşturduğu komisyona önderlik ettiler.

Özelleştirme kapıya dayanmış, sendikacılar ise devletle tam bir işbirliği içersinde. İşyerindeki bazı arkadaşlarla ilk görüşmelerde "sendikanın bizi yalnız bırakacağı, başımızın çaresine bakmak zorunda olduğumuz" görüşüne vardık. Sonra başka arkadaşlarla konuştuk, onların da benzer kaygıları vardı. Görüşmelerimize yeni arkadaşlar da dahil oldu. Fakat hepsi aynı şeyi düşünmüyordu. Ama bu doğaldı. Bir kısmımız sağ, bir kısmımız sol düşüncelere sahiptik. Fakat şartlar bizi düşünce farklılıklarımıza rağmen ortak davranmaya zorluyordu, öyle de oldu.

Hafta sonunda başka arkadaşların da bulunacağı bir toplantı kararı aldık. Yaklaşık 30 kişilik bir toplantı gerçekleşti. Buradaki tartışmalardan bazı kesitleri aktaralım: Tartışmalara katılan arkadaşlar sermayenin değişik partilerine oy veriyordu. Dolayısıyla özelleştirme konusunda yıllardır televizyon ve gazeteler aracılığıyla yapılan özelleştirmeyi özendirici ideolojik bombardımanın bazı arkadaşlarımız üzerinde yer yer etkileri vardı.

İktidar ortağı partiye oy veren arkadaşlardan biri özelleştirmeye karşı çıkarken, diğeri özelleştirmenin korkulacak birşey olmadığını söylüyordu. İktidara dışarıdan destek veren partiye mensup arkadaşlar da karşıt görüş taşıyorlardı. Biri özelleştirmenin her türlüşüne doğrudan karşı olduğunu, bir başkası "siyasilerin arpalığı haline gelmiş KİT'lerin ancak özelleştirilirse kurtulacağını" dile getirdi. Aynı partili bir başka arkadaş "özelleştirmenin iyi olmadığını, özerkleştirilmesini daha doğru bulduğunu" söyledi. Özetlersek, özelleştirme konusunda herkes değişik düşünüyordu. Daha doğrusu burjuvazinin yıllardır aralıksız sürdürdüğü ideolojik saldırı kafaları bulandırmış, işçileri kendi sınıfının düşünüş tarzına yabancılaştırmıştı.

Daha sonra biraraya gelindiğinde bir arkadaş özelleştirme saldırısının anlamını, işçi sınıfına kaybettirdiklerini, buna karşı mücadele etmenin taşıdığı büyük önemi anlattı ve bir işçi komisyonunun oluşturularak mücadelenin örgütlenmesini önerdi. Bu öneriden sonra özelleştirme konusunda yakın ve aynı görüşlere sahip olanlarla ortak bir işçi komisyonu oluşturuldu. Böylesine olumlu bir iş mücadele ortaklığı temelinde biraraya gelen, bu ihtiyacın yaşamsal olduğunu görebilen işçi arkadaşlardan bazıları, birbirlerine karşı yılların getirdiği bir önyargı ile yeterli güvene sahip değillerdi. Zaman zaman birbirlerinin karşı tavırları nedeniyle güven zedelense de zaman ve koşullar onları birlikte hareket etmeye zorluyor ve bunun farkındalar.

İşçi komisyonunun oluşması özelleştirmeye karşı muhalefet cephesinin oluşumunu hızlandırıyor. İşyerindeki arkadaşlar duyarlı hale getiriliyor. Ve geleceğe yönelik eylemliliklerin yolları aranıyor.

Sonuç olarak özelleştirme fırtınası İskenderun ve çevresinde etkisini sürdürüyor. Hükümet düzeyindeki ilişkileriyle büyük holdinglerin yarattığı fırtına, yerel sanayicilerin paylaşım hesapları, sendikacıların yarışta yerlerini alması üç koldan basınç yaratıyor. Bu kavga bir it dalaşı, ekonomik ve siyasal rant kavgası olarak sürüyor.

Bugüne kadar uzaklarda ve başka başka yerlerde kopan fırtınalara seyirci kaldık. Fakat çok sürmedi, fırtına bizi de içine alan bölgesel bir kasırgaya dönüştü. Yani sıra bize geldi. Şimdi mücadelenin örgütlenmesi, geliştirilmesi, fırtınanın göğüslenmesi için sırası gelenleri de, gelecek olanları da ortak mücadele alanlarına çağırıyoruz.

Bir afişin gösterdikleri:

Azami kar hırsı ve burjuvazinin ikiyeüzürlülüğü

Son haftalarda şehir içi otobüslerin arka camlarında “iş güvenliği” haftası nedeniyle Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlanan afişler boy gösterdi. Afişlerde adeta işçi sınıfı ile alay edercesine “ağır kaldırma!”, “beline dikkat!”, “gözünü koru!” türünden uyarılar yeralıyor. Kuşkusuz sermaye sınıfının her davranışının sınıf savaşımında bir anlamı vardır. Bu afişlerin asılmasıyla amaçlanan da binlerce sınıf kardeşimizin hayatını kaybetmesine neden olan iş kazaları, meslek hastalıkları vb. sorunların işçilerin dikkatiyle çözülebileceği fikrini yaygınlaştırmaktır. İş cinayetlerinin gerçek faili olan sermaye düzeni ve sahiplerini aklamaktır. Böylece sermayedarların “ah şu dikkatsiz işçiler” çığırtkanlığı işçi sağlığı ve sosyal güvenliğini sağlamla yükümlü bir bakanlıkça sürdürülmüş oluyor.

Her gün ücretli kölelik çarklarının arasına girmek zorunda olan biz işçi ve emekçilerin çalıştığı koşulları şöyle bir düşünmek bile bu çığırtkanlığın gerçek içeriğini görmemiz için yeterlidir.

Can pazarında çalışma

İşçi sınıfını kapitalist üretim sürecinde bekleyen en büyük tehlikelerden biri kuşkusuz iş kazalarıdır. Her yıl yüzlerce işçi tam da kapitalizmin “kar, daha fazla kar” yasası sonucu iş kazalarında can vermekte, binlercesi ise sakat kalmaktadır. Öyle ki, dünyada sanayi sektörlerinde yılda 50 milyon iş kazası olmaktadır. Bu kazalarda ortalama 100 bin işçi ölmekte, milyonlarca işçi de sakat kalmaktadır. “Trafik canavarı”, “trafik terörü” türünden lafazanlıkları ağzından düşürmeyen kapitalistlerin iş cinayetlerinde ortaya çıkan veriler karşısında sessiz kalmaları kolay anlaşılır bir tutumdur. Her gün trafik terörü ile ilgili veriler sergilenirken, sermaye sınıfının kar hırsı uğruna gerekli tedbirleri almadığı için günlük olarak yaşanan iş cinayetleri ile ilgili olanlar örtbas edilmektedir. Bu cinayetler Boğaz Köprüsü'ndeki intihar şovları kadar bile haber konusu edilmemektedir.

Tekeller medyasının sözünü dahi etmediği iş cinayetleri gerçeğine iki örnek üzerinden bakalım. 1997'de ABD'de dakikada 18-20 iş kazası olmuş, her işgününde 8.500 işçi sakat

kalmış ve 55 işçi ölmüştür. Aynı yıl her 13 saniyede bir iş kazası olmuştur. Her 13 dakikada bir işçi sakat kalmıştır. Bunlar sanayileşmiş batılı ülkeler olarak övgüler düzülen ve örnek alınan emperyalist ülkelerin sömürü çarkları hakkında bir fikir veriyor.

Türkiye'de de durum çok farklı değildir. Türkiye, 1932'de üyesi olduğu Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (İLO) istatistiklerinde iş kazaları konusunda birçok sektörde dünyada ilk sıraları tutmaktadır. Örneğin, SSK'nın '92 İstatistik Yıllığı'ndaki verilere bakıldığında durumun ne kadar ürkütücü olduğu rahatlıkla görülmektedir. Aynı yıl içerisinde 139.464 iş kazası meydana gelmiş, 1.225 meslek hastalığı işlemi yapılmış, 3.453 işçi iş kazası veya meslek hastalığı nedeniyle sürekli işgöremez olmuş, 1.776 işçi ölmüştür. Bu rakamlar sadece SSK istatistiklerine yansıyanları kapsamaktadır. Dahası, istatistiklere daha yakından bakıldığında bu rakamların küçülmek bir yana, her geçen yıl daha da büyüdüğü görülmektedir.

İş kazalarının gerçek nedenleri patronlar tarafından “dikkatsizlik” gibi yalana dayalı açıklamalarla gizlenirken, ne yazık ki işçilerde de bu konuda yeterli bilinç açıklığı yoktur. Örneğin geçtiğimiz hafta Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde yeralan GEMAK'ta çocuk yaşta bir işçinin kopan parmağı hakkında süren tartışmalardan GEMAK işçilerinin çoğunluğunun çıkardığı sonuç bu oldu. Kuşkusuz bu yanlış algının nedeni de kapitalist düzenin ideolojik aygıtlarıyla işçilere ve emekçilere pompaladığı yalanlardır. Oysa

GEMAK işçisi ve tüm işçi sınıfı gözlerini biraz açtıklarında kolayca görecektir ki, iş kazalarının gerçek nedenleri kapitalistlerin masraftan kaçınarak gerekli önlemleri almamaları, “kar, daha fazla kar” yasasından başka birşey tanımamalarıdır. Çünkü onlar için işçiler de birer metadır. Parayla alınıp satılabilir makineler gibidir.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunu çokça düşünüldüğü gibi, salt iş kazalarıyla sınırlı değildir. İşçi sağlığı işçilerin bedensel, ruhsal ve sosyal olarak tam bir iyilik hali ise, sosyo-ekonomik bir nitelik taşıyor demektir.

İşçilerin sağlığını bozan, meslek hastalıklarına yolaçan birçok etmen vardır. Bunları; fiziksel, kimyasal ve psikolojik etmenler olarak sıralayabiliriz.

Fiziksel etmenler: Gürültü, titreşim, ısıma (radyasyon) basınç, is gibi başlıklar altında sıralayabileceğimiz ve aslında her biri verdiği zarar konusunda birer yazıya konu olabilecek bu etmenler birçok hastalığa, sakatlığa ve iş kazalarına yolaçmaktadır. Korunmak maliyeti artırdığından kapitalistçe tercih edilmeyen bir önlemdir.

Kimyasal etmenler: Boya, vernik, PVC vb. maddeler, çeşitli sektörlerde kullanılan çözücüler, yapıştırıcılar, kanser başta olmak üzere birçok hastalığın temel sebebi olmaktadır. Bu maddelerin etkilerinden korunmak ya da zararı en aza indirecek önlemler almak konusunda hemen hiçbir adım atılmamaktadır. Örneğin lastik ve deri iş kollarında çalışan işçilere çözücü olarak benzen kullanılmaktadır. Oysa bunun kansere yolaçtığı biliniyor. Aynı işi gören ve zararsız

olan Tolven ise pahalı olduğundan dolayı kapitalist patron tarafından tercih edilmemektedir.

Sağlığa zararlı maddelerin etkilerini en aza indirecek çeşitli önlemler (filtre, maske vb.) bile bugün birçok işyerinde yoktur. Ya da bunlar ancak zorlu mücadelelerle alınılabilen önlemlerdir. Örneğin Dudullu OSB'nin en büyük işletmelerinden biri olan Packart'ta toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin en önemli taleplerinden biri kimyasal maddelerin etkilerine karşı kullanılması zorunlu olan maskelerdir. Packart'ın son derece yüksek bir kar oranına sahip olduğu biliniyor, ama bugüne kadar işçilere maske verilmemiştir.

Psikolojik etmenler: İşçiler için hem iş kazalarına yolaçması, hem de tüm hayatlarını etkileyen sonuçları bakımından psikolojik etmenler önemli bir tehdit unsurudur.

İşçiler bir ömür makine çarkları arasında, hapisane koşullarında çalışmaktadırlar. Bu çarklar onları makinelerin canlı birer uzantısı haline getirmiştir. Sadece bunun yarattığı yabancılaşma bile işçilerin zihinsel dünyasına büyük zararlar vermekte, onları gerginliklere ve bunalımlara sürüklemektedir. Sömürüyü artıran çalışma biçimleri (fazla mesai, kalite çemberleri, esnek üretim) bu etkileri katbekat çoğaltan faktörlerdir. Ayrıca, ücretler nedeniyle yaşadıkları geçim sıkıntısı, geç kalma korkusu, işten atılma ve iş kazaları tehdidi altında çalışma, gece çalışmaları vb. birçok faktör, işçi sınıfını sürekli olarak fiziksel ve psikolojik baskı altında tutmaktadır.

Tüm bunlar gösteriyor ki, iş sağlığı ve iş güvenliğinin en önemli engeli bizzat kapitalist barbarlık düzenidir. Bu düzenin egemen yasası azami kardır. Dolayısıyla kapitalist sınıfın egemenliği sürdüğü sürece iş sağlığı ve güvenliği temel bir sorun olmaya devam edecektir.

İşçi ve emekçilerin günlük mücadelelerinde mutlaka iş sağlığı ve güvenliği ile ilgili talepler yeralmalı, bunun için savaşım verilmelidir. Elbette ki güvenli ve yaşamın tehdit ve baskı altında olmadığı tek üretim biçiminin ancak ve ancak sosyalizmle mümkün olacağının bilinciyle okları kapitalizme doğru yönelterek...

Daha fazla kar için daha fazla kanımızın akmasına dur diyelim!

Ümraniye'den komünist işçiler

Gülsuyu'nda EMEP'lilerden provokatif saldırı

Provokatörleri uyarıyoruz!

'97 yılı yaz aylarında EMEP'ten açık bir ideolojik çatışmayla kopan bir grup devrimci, sonraki süreçte geçmişle hesaplaşarak politik çizgilerini netleştirdiler ve komünist hareketin, EKİM'in saflarında yerlerini aldılar. Kayseri, Kırşehir ve Antalya'dan ilk kopuşu yaşayan bu yoldaşların **"Proletarya devrimi davasına ve sosyalizme inanan tüm samimi devrimcilere"** yaptıkları **"Tüm komünistler EKİM saflarına! Komünist işçi partisi bayrağı altına!"** başlıklı çağrının ardından EMEP'in Niğde, Nevşehir, İzmit ve İzmir il örgütlerinden içlerinde İl ve İlçe yöneticilerinin de olduğu yeni kopuşlar yaşandı. Bu gelişmeler başta İstanbul olmak üzere öteki bazı illeri de etkiledi, iç sorgulamaları ve yeni arayışları körükledi.

Bunun EMEP yönetiminde belli rahatsızlıklar yaratması şaşırtıcı değildi, bunu bekliyorduk. Fakat yaşananlar ideolojik temellere ve bu çerçevede açık mücadeleyle dayalı gelişmeler olduğuna göre rahatsız olanların bunu içlerine gömmelerinden başka bir seçenekleri olamazdı. Yaşananlar ideolojik-siyasal bir sorgulama, ayrışma ve bu temel üzerinde yeniden saflaşmanın ifadesidir. Yaşananların önünü almak için yapılabilecekler de bu çerçeveye oturmak zorundaydı.

Bununla birlikte son günlerin bazı olayları birilerinin bu çerçeveyi aşarak, yer yer işi tehditlere ve zorbalığa vardırıarak sonuç almak, iç çözülmenin önünü bu yöntemlerden yarar umarak kesmek hevesine kapıldıklarını göstermektedir. Umarız bunlar EMEP

yöneticilerinin iddia ettiği gibi "bilgi dışı", yerel ve münferit olaylardır ve öyle kalır.

İstanbul-Maltepe Gülsuyu Mahallesi'nde bir süredir yaşanan sataşma ve tehditler birkaç gün önce fiili bir saldırıya dönüştürüldü. Tüm davranışlarıyla tam bir provokatör gibi hareket eden bir şahsın başını çektiği bu saldırı Gülsuyu'nda tüm öteki devrimci çevrelerin ve sıradan emekçilerin tepkisine yolaçtı. Bildik lümpen mahalle kabadaylarına özgü zorbalık anında teşhir ve tecrit oldu.

Bu saldırıların ardından gerginliği tırmandırmamak ve provokatif bir ortamın önünü almak için öncelikle EMEP İl Yönetimi ile görüştük. Kendileri genel yaklaşımlarında herhangi bir yasaçkı tutum izlemediklerini ve isteyen istediği yerde siyaset yapma hakkının olduğunu ifade ettiler. Kendilerinden kopanlar için de bunun geçerli olduğu yönünde açıklamalar yaptılar. Gülsuyu özelinde yaşanan olaydan ise habersiz olduklarını söyleyerek bu konuda herhangi bir tutum belirtmediler, konuyu kısa zamanda araştıracaklarını ve sonucu bize ileteceklerini bildirdiler. Gazetemiz yayına hazırlanırken henüz herhangi bir açıklama bize ulaşmış değildi. Bir İlçe Örgütü ile irtibat kurmak saatlerin, çok çok bir günün işi olabileceğine göre, aradan geçen üç güne rağmen

bize henüz birşey bildirilmemiş olması akla doğal olarak hoş şeyler getirmiyor.

EMEP yöneticilerinin açıklamalarında samimi olmalarını içtenlikle diliyoruz. Biz, bu tür provokasyon girişimlerinin faşist iktidara yarayacağını, şiddete dayalı sol içi bir çatışmanın meşru sayılamayacağını, fakat yönelen şiddetin de yanıtı kalmayacağını kendilerine açıklıkla belirtmiş bulunuyoruz. Temenni edelim ki sabrımızı ve sorumluluğumuzu doğru bir biçimde değerlendirir, ona göre davranırlar.

Biz bugüne kadar hiçbir zaman sol içi çatışmaların tarafı olmadık. Sol içi şiddete ve zorbalığa herhangi bir eğilim göstermedik. Bunu gayrı meşru saydık ve reddettik. Fakat tam da bundan dolayıdır ki sol hareketin içinden bize yönelecek en ufak bir şiddet girişimine karşı büyük bir hassasiyet içerisindeyiz. Ve şunu çok iyi biliyoruz ki, bu tür bir girişim karşısında gösterilecek en ufak bir zayıflık zorbalığı cesaretlendirir ve olayı daha geniş bir provokasyon boyutlarına vardırır. Bu nedenle ki bize yönelecek bir zorbalığa gerekli karşılığı gerektiği biçimde ve zamanında vermek konusunda da kesin bir kararlılığa sahibiz. Nitekim Gülsuyu'nun mahalle kabadayıları da bundan sonraki vakitlerini bizden alacakları yanıtı beklemekle geçirebilirler. Ve temenni ediyoruz ki EMEP yöneticileri sorumluluğunu almaktan kaçındıkları bir saldırının başını çeken provokatöre sahip çıkmak yoluna gitmezler.

Kayseri'de sistemin saldırıları yoğunlaşıyor!

Proleter sosyalizm yolunda verilen mücadelenin bir aracı olan Kızıl Bayrak'ın bürosu açılarak bir adım da Kayseri'de atılmış oldu. Artık önümüzde Kayseri işçi ve emekçisiyle bizzat mücadelenin içinde, kavga alanlarının en önünde, omuz omuza, yürek yüreğe olma görevi vardı.

30 Mayıs günü ÖDP'nin düzenlediği dayanışma gecesinde Kızıl Bayrak'ımızı satmaya ve tanıtmaya gittik. Devrimci basın Kayseri'de bu biçimde ilk kez dağıtılacaktı. Saat 19:00'da başlayacak olan etkinliğe, 18:00'de 40 civarında Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği'yle kuşatma altında olan Kayseri Atatürk Spor Salonu önünde satışı başlattık. Kızıl Bayrak'ımız devrimci basına duyarlı insanlar tarafından ilgi gördü. Böyle birşeyin ilk oluşunu söylemeleri doğru noktada olduğumuzu gösteriyordu. Bizim bu açık davranışımızın kolluk güçlerinin de ilgisini çektiği görülmüyordu. Saat 18:45 sıralarında çevik kuvvetin saldırmasıyla, Kızıl Bayrak Kayseri Temsilcimiz başta olmak üzere 3 yoldaş apar topar göz altına alındık. Tavrımız emniyetin basın bürosunda da sürdü. Biz basın bürosundayken İHD'den gelen bir telefonla, ilerici-devrimci dostların ve yoldaşlarımızın kamuoyu oluşturmaya çalıştıkları anlaşılıyordu. 20:45 sıralarında serbest bırakıldık. Gözaltına alınma gerekçemizse dağıttığımız Kızıl Bayrak'ın 55. sayısının toplatılmış olmasıydı. Spor salonuna hemen geri döndük. Etkinliğe konuk olarak katılan Grup Göçebe'ye gözaltından bırakıldığımızı belirten bir mesaj sunduk. "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarımızla salondaki 1000 kadar insanı coşturduk.

Biz gözaltına alındıktan sonra polis, ÖDP yöneticileri ve tertip komitesine de tacizde bulunmuş. Gazetemizi alan duyarlı insanların aldıkları gazetelere el koymuşlar. Tacizde bulunulan arkadaşlarla kısa röportajlar yaptık.

Liseli bir arkadaş şöyle anlatıyor: "Ülkenin birçok yerinde devletin devrimcilere ve devrimci basına tahammülü yok. Okuyana da, okutana da saldırıyor. İlk kez Ekim Gençliği aldım. Ama okuma fırsatı bulamadan kaptırdığım için aynı sayıyı bir kez daha alacağım."

Diğer bir arkadaş da; "sizlerin gözaltına alındığını öğrenince ağlayarak ve elim kolum bağlı oturarak sizi bekledim." Devrimcilere güvendiğini söyleyen arkadaş, "Abim de devrimci" dedi.

Gözaltından çıkan yoldaşlarımızdan birinin; "Bunun hesabı sorulur." demesinin üzerine, şenlik çıkışı ikinci kez saldırdılar. Yoldaşımızı vermek istemedik. Çakallara karşı koymamıza rağmen gözaltına alındık. Ancak yoldaşlarımızın ve ilerici-devrimci dostların sahiplenici tavrı ve direnişi üzerine bırakmak zorunda kaldık.

Gücümüzü ve iddiamızı komünist işçi hareketinin ideolojisinden ve örgütlülüğünden alıyoruz. Sermayenin saldırgan bekçilerine yanıtımız nettir: Devrim ve sosyalizm yolunda **"Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!"**

Kayseri'den SYKB okurları

Saldırı ile ilgili basın açıklaması

İşçiler, emekçiler, dostlar!..

30 Mayıs 1998, saat 18:30'da ÖDP'nin düzenlediği şenlikte Kızıl Bayrak satışı yaparken devlet güçlerince tartaklanarak, zorla üç arkadaş gözaltına alındık. "Toplatıldı" bahanesiyle sattığımız Kızıl Bayrak Gazeteleri'ne el koydular. Aynı gün saat 20:30 sularında serbest bırakıldık. Tekrar geldiğimiz şenlikten çıkarken, gözaltına alınıp bırakılan arkadaşlarımızdan birini yeniden gözaltına almak istediler. Arkadaşımızı vermemek için direnmemize rağmen bende dahil iki kişi zorla sürüklenerek polis otobüsüne tıklandık. Ancak yoldaşlarımızın ve ilerici, devrimcilerin sahiplenici tavrı ve direnişi üzerine bırakmak zorunda kaldılar.

Bu saldırılar sermayenin çete devletinin geniş kapsamlı olarak yürüttüğü terör hareketinin bir parçasıdır. İşçi-emekçi tüm ezilen kesimler zapturapt altına alınmak isteniyor. Bu saldırıların bir halkasını da Kayseri Büyükşehir Belediyesi'nden atılan 3 işçi oluşturuyor. 1 Mayıs gösterilerine saldırıyorlar. Sakık'ın ifadeleri adı altında MGK senaryolarını hayata geçirmek için İHD'yi ve bütün ilerici kişi ve kurumları hedef tahtası haline getiriyorlar. Resmi ve sivil faşist güçler, yurtsever-devrimci gençliğe saldırıyor. Kapatma cezaları, toplatmalar ve büro baskınlarıyla ilerici, devrimci basın susturulmak isteniyor.

Amaçları bellidir; bundan sonra hayata geçirmek istedikleri ekonomik ve siyasi saldırılara yolu düzlemek.

İşçinin, emekçinin üzerine vahşice saldıran sermaye devletine dur demediğimiz sürece, o son damlasına kadar kanımızı içmeye, iligimizi kurutmaya devam edecektir.

Ancak hiçbir baskı ve terör, gazetemiz Kızıl Bayrak aracılığıyla işçi sınıfı ideolojisi ve politikalarını işçi ve emekçilere ulaştırmamızı engelleyemeyecektir.

Kızıl Bayrak daha daha yukarı!

Proletaryanın Kızıl Bayrağı

On ay öncesiydi. Üç yıldır EMEP'te sürdürdüğümüz ideolojik-politik-örgütsel mücadelenin sonucunda EMEP sosyal reformizminden yollarımızı ayırıp proleter sosyalizme yürüdük. Sosyal reformizmin karabasan gibi üzerimize düştüğü koşullarda sancılı, zor ama bir o kadar da onurlu sürecin sonunda, incelemelerimizin, araştırmalarımızın sonucunda proleter sosyalizmle, proleter sosyalizmin ideolojik-politik-örgütsel düzey olarak partiyi yakalamış komünist işçi hareketiyle buluştuk. Proleter sosyalist hareketin saflarına katıldık. Onunla kavradık özgürlüğü. Toplumsal geçmiş ve geleceğimizle proletaryanın yüce davasıyla bütünleştik. Durduğumuz yeri bildik onunla. İktidar perspektifinden yoksun, proletaryanın iktidarını bilinmez bir geleceğe erteleyen Türkiye solunun devrimci-demokrat ve reformcu kanatlarının girdabından kurtuluşumuz onunla anlamını buldu. Tüm heyecanımızla sarıldık görevlere, yeni kültüre yürümenin onurunu, bir o kadar da kaygısını taşıdık içimizde, geleneksel kültürün etkilerini aşacak mıyız diye. Birer sıra neferi olarak katıldık parti kervanına. Dalgalandırmak için proletaryanın şanlı kızıl bayrağını.

Bugün Orta Anadolu'da proletaryanın kızıl bayrağı dalgalanıyor artık. Önce Kayseri'de dalgalandırdık kızıl bayrağımızı, şimdi Kırşehir'de. Kırşehirli işçi-emekçi ve öğrenciler doldurmuşlardı büromuzun salonunu. 70 kişi katılmıştı açılışımıza. Kısa bir süre önce EMEP saflarından ayrılan yoldaşlarımız heyecanlı ama bir o kadar da gururluydu. Bu heyecan partiyi kazanmanın heyecanıydı. Bu heyecan proletaryanın iktidar araçlarından biri olan Kızıl Bayrak bürosunun açılış heyecanıydı. Petlas işçileri en önde oturuyordu coşku ve gururla. Selamladılar büromuzun açılışını. Karayolları işçilerinin omuzları da omuzlarımızdaydı. Gençlikse, "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm" şiarını doğrularcasına ayaktaaydı. Grevli-toplusözleşmeli sendikal hak ve özgürlükler mücadelesi veren, 4-5 Mart Ankara direnişinin yaratıcısı kamu emekçilerinin temsilcileri de bizimleydi. Merkez büromuzdan, Kayseri'den, Niğde'den ve Nevşehir'den yoldaşlarımız da aramızdaydı.

Açılışı büro sorumlusu yoldaşımız yaptı. "Devrim ve sosyalizm yolunda" şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşuna davet etti hepimizi. Sonra açılış konuşmasını yaptı. Coşkuyla, heyecanla alkışlandı. Merkez bürosundan açılışımıza katılan yoldaşımız kısa bir konuşma yaptı. Ardından Kayseri büro sorumlusu yoldaşımız yaptı konuşmasını. "Kucak dolusu yoldaşca selam getirdim" diyen Niğde'den gelen yoldaşımız gücümüze güç kattı. Mesajlar okundu ardı ardına, tüm yürekler Kırşehir'de atıyordu bugün Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Merkez, Kartal, Gebze, Zonguldak, İzmir bürolarımızın mesajları okunduğunda kitlenin coşkusu daha da arttı. Ayrıca Kırşehir Ekim Gençliği okurlarının, Kırşehir Liseli Öğrenci Birlikleri'nin, Kırşehir İHD Şube Sekreteri'nin, Kayseri Liseli Öğrenci Birlikleri'nin Laleli otel çalışanlarının, Ümraniye'den OSB-İMES Bülteni okuru komünist işçilerin mesajları okundu. Her mesaj nefesimize nefes, umudumuza umut kattı, Ozan Abbas Söylemez'in söylediği türküler, marşlar coşkuyla dinlendi. Ozan Meriç açılışımıza söylediği türkülerıyla omuz verdi. Türküler söylendi, marşlar söylendi. Halaylar çekildi omuz omuza düşmana inat... Dört saat süren açılışımıza katılım ve yakalanan coşku anlamlıydı.

Sosyalizmin kızıl bayrağı Kırşehir'de dalgalanıyor artık. Kırşehir proletaryası ve emekçileri önemli bir silaha sahip. Kırşehir proletaryası ve emekçileriyle birleşme görevi önümüzde duruyor. Başardık, başaracağız!...

Partiyi kazandık, partiyle sosyalizmi kazanacağız!

Kırşehir SY Kızıl Bayrak

Açılış'ta yapılan konuşma:

Proletaryanın enternasyonal bayrağı Kızıl Bayrak bugün Kırşehir semalarında dalgalanıyor. Kırşehir proletaryası ve emekçileri, proletaryanın iktidar savaşımının önemli silahlarından biri olan "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak"a artık sahipler. Açlığın, sömürünün, sefaletin, özelleştirmenin, esnek çalışmanın, sokak infazlarının, gözaltında kayıpların, işsizliğin, Susurluk'un, Kürt halkını imhaya dönük kirliliğin, demokratik hak ve özgürlükten yoksunluğun sorumlusu olan, sermayenin sınıf iktidarına karşı proletaryanın iktidar mücadelesinin önemli araçlarından "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak"ın Kırşehir bürosunun açılışına hoşgeldiniz. Hepinizi en içten devrimci duygularımızın olanca sıcaklığı ile selamlıyoruz.

Yıllardır işçi ve emekçilere, Kürt halkına, devrimci ve komünistlere terör kusan sermaye devleti yeni kitle mücadelesi karşısında günbegün pervasızlaşıyor. Sınıf hareketinin devrimci öncüsüyle buluşmasının önüne geçmek, mücadelenin politik-devrimci mecraya akmasını engellemek için her cepheden saldırıyor. Bugün Akın Birdal'a yapılan saldırı, daha önce işçi-emekçi ve öğrencilere yaptığı saldırılarının son halkalarıdır. İşçi sınıfının bağımsız çıkarlarının, devrim ve sosyalizm davasının tavizsiz savunucusu "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak"ın yasadışı ilan edilmesi yüzyüze olduğumuz saldırının son halkasıdır.

Oysa biz gücümüzü bilimsel sosyalizmden

alıyoruz. İnsanlığın sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünyaya olan özlemleri kadar sağlamdır köklerimiz. Sesimiz kapitalist toplumun tek devrimci sınıfı olan proletaryanın sesidir. Tüm ezilenlerin çıkarının temsilcisi ve savunucusuyuz. Paris Komünçüleri'nin yükselttiği, Rus proletaryasının göndere çektiği uluslararası proletaryanın kızıl bayrağı ellerimizdedir. Bu sorumluluğun bize yüklediği görev ve sorumlulukların bilincindeyiz. Hiçbir güç devrim ve sosyalizm

yürüyüşümüzü engelleyemeyecektir. Hiçbir baskı ve terör sesimizi susturamayacaktır.

İşçiler, emekçiler şimdi geleceğe daha büyük bir güvenle bakıyor. Geleceğe olan inançları artıyor. Bu güvenin temelinde devrimci iddia ve inançla yola çıkan, ideolojik-politik-örgütsel alanda yarattığı birikimle partiye yürüyen komünist bir hareket var.

Sınıfa, devrimci hareket ve Kürt hareketine yönelik saldırıları boşa çıkarmanın yolu partili mücadeleden geçmektedir.

Dün söyledik, bugün de söylüyoruz. Tüm çabaları boşunadır. Devrimci bir hareket olarak yola çıkarken önümüze koyduğumuz hedefe biz çoktan ulaştık, partiyi kazandık. Bu bir düzey demektir. Bir mücadele deneyimi ve örgütsel birikim demektir. Sermaye sınıfının Türkiye'de muhatabı, parti örgütü ile silahlanmış bir işçi sınıfı olacaktır.

Partiyi kazandık, partiyle sosyalizmi kazanacağız!

Merhaba dostlar ve yoldaşlar;

İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü. Artık proletaryanın kızıl bayrağının bir mevzisi daha var.

Sermaye diktatörlüğünün işçi-emekçileri iligine kadar sömürdüğü bir durumda ezilenler buna her bölgeden

sesini yükseltecektir.

Devrimin örgütleyicisi olacak komünist işçi partisine kitleler içerisinde hayat buldurma göreviyle karşı karşıyayız. Komünist açık alan

Kırşehir'deki yoldaşlara

ve tüm devrim dostlarına;

Yeni Ekimler yaratmak için yola çıkan biz komünistler devrim için ilk tarihsel adım olarak partiyi kazanmış durumdayız. Bu onuru birlikte yaşıyoruz. Artık çabamız

partiyi devrimi kazanabilmektir.

Siz Kırşehirli yoldaşlar, reformizmden

faaliyetimizin Kırşehir'de de dalgalandırılmasını böyle algılıyoruz. Kırşehir proletaryasını işçi sınıfının komünist partisinin önderliğiyle buluşturma gibi onurlu ve ağır bir görev sizi bekliyor.

Partimizin kızıl bayrağının Kırşehir proletaryasının elinde onurla dalgalandırılacağı günler çok yakındır.

Sizleri yüreklerimizin olanca sıcaklığıyla, yoldaşca selamlıyoruz...

Herşey parti için! Parti devrim için!

SYKB Merkez Büro çalışanları

yollarınızı devrimci bir kopuşla ayırarak bu yürüyüşte yerinizi aldınız. Ve bugün artık Kırşehir'de de şiarımız aynıdır; partiyi kazandık, partiyle kazanacağız.

Bugün açılışa katılmasak da heyecanınızı paylaşıyor, devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağının Kırşehir'den yükseltilişini tüm devrimci coşkumuzla selamlıyoruz.

SYKB/Zonguldak

Kırşehir'de dalgalanıyor!..

Yoldaşlar;

Devrim toprağında durmaksızın ilerleyen yürüyüşümüz devam ediyor. Bir elin beş parmağıydık. Direndik, inat ettik, ısrarla çoğaldık, küçük bir çevreden partiye evrildik. Savaşımızı hiç kesmeden, kimi zaman hiç boyun eğmeden, zorluklara ve kıtlıklara bakmadan varetтік devrim ideolojimizi.

Sosyalizmin kızıl bayrağıyız. Bizi hiçbir güç teslim alamadı. Yeni bir yaşam, yeni bir kültür olduk. Bir iken iki, iki iken yeni yeni dalgaya dönüşüyoruz. Emegin sermayeye karşı toplumsal kurtuluşunun en ileri mevzisiyiz. Düşmanın elinden mevzilerimizi değil; herşeyi söküp alacağız. Kırşehir'de yeni bir soluk soluğumuza katılıyor. Devrim yürüyüşüne hoşgeldiniz!

Hepinizi yoldaşça selamlıyoruz, kavgamız onurlu, kıvancımız büyüktür.

**Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın sosyalizm!**

Laleli Otelі Çalışanları

Kırşehirli yoldaşlar;

Sosyalizmin kızıl bayrağının Kırşehir'de dalgalanmasından onur duyuyor, kavganıza destek veriyoruz.

**Kurtuluş yok tek başına!
Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!**

Kayseri LÖB

**Merhaba doğacak güne,
çatlayacak tohuma merhaba!...**

Kırşehir'de devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağı olma şiarıyla yola çıkan "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak" dergisi bünyesinde yürütülecek mücadeleye Kırşehir LÖB olarak sonuna dek destek vereceğimizi söyler; tüm devrimci duygularımızla burada bulunan herkesi selamlarız.

**Herkes kendi bayrağı altına!
İşçi sınıfı sosyalizmin kızıl bayrağı altına!**

Kırşehir LÖB

**"Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim,
kapitalizme karşı sosyalizm"**

şiarıyla yola çıkan "Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak" Kırşehir bürosunun açılışını devrimci duygularının olanca sıcaklığıyla selamlıyorum.

**Kurtuluş yok tek başına, ya
hep beraber, ya hiçbirimiz!**

**Döndü Özbilen
Kırşehir İHD şube sekreteri**

İşçi Sınıfı Davası Şimdi Daha Güçlü!

Sermaye iktidarı IMF anlaşmaları vb. ile biz işçi ve emekçilerin sadece bugününü değil geleceklerini de şimdiden ipotek altına almaya çalışıyor. Daha yoğun sömürü ve sefaletle boyun eğdirmenin aracı olarak da daha fazla sopaya sarılıyor. İller

İdaresi, kriz yönetimi yasaları ile, bir katliam organizasyonu olarak emperyalist ağababalarının danışmanlığında bizzat kendi eliyle kurumlaştırdığı kontr-gerilla faaliyetleriyle faşist terörü koyulaştırarak çürümüş düzenini ayakta tutmaya çalışıyor. Bir yandan işçi ve emekçiler yoğun bir ekonomik terörle ezilirken diğer yandan ekonomik-siyasal hak ve özgürlükler için mücadele eden kesimlerce devletin resmi ve "gayri-resmi" terörüyle yıldırılmak isteniyor.

Kuşkusuz tüm bunlar çürümüş burjuva düzen ve kokuşmuş sermaye devleti karşısında ezilen, sömürülen

Devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrağını

**Kırşehir'de dalgalandıran
yoldaşları,
İzmir'den komünist tekstil işçileri
olarak selamlıyoruz.**

Davamıza güç verdiler, hem bizlerin hem de kendilerinin sorumlulukları şimdi çok daha büyüdü. Bu ağır ama onurlu sorumluluğu başarıyla yerine getirmek için var gücümüzle çalışmalıyız.

Kapitalist sistem tam bir yapısal kriz içine saplanmıştır. Artık kendini üretmemeye durumundadır. Susurluk çetesinin ortaya çıkmasıyla birlikte yıllardır komünistlerin devrimcilerin söyledikleri çete devleti bir arabayla kamyonun çarpışması sonucu halkın gözleri önünde teşhir oldu. Bugün bunu bilmeyen yoktur.

Sermaye devletin saldırıları her cepheden pervasızca artmaktadır. Bu gözü dönmüş asalak burjuvalar krizin faturasını yine biz ezilen ve sömürülenlere, işçi ve emekçilere ödetmektedirler. Özellikle vahşice saldırılmakta, sefaletimiz her geçen gün büyümektedir. Kamu emekçilerinin yükselen tepkileri sahte sendika yasa tasarısıyla (grevsiz,

Yoldaşlar;

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin sesi ve mücadele bayrağı olmak, işçi sınıfı davasını her geçen gün yeni bir düzeye taşımak için bir parçası olduğumuz kollektif çabaların ürünü olan komünist açık alan çalışmamız her geçen gün kendi doğal sonuçlarını yaratıyor.

Komünistlerin on yıllık partileşme çabalarını işçi sınıfının ihtilalci komünist partisyle taçlandırmasının bu kadar yakınlaştığı bir evrede

"Kızıl Bayrak" büronuzun açılışını Kırşehir devrimci hareketini ileri götürmeniz dileği ile kutluyoruz!

Bilindiği gibi özelleştirmelerin hızlandırıldığı, sahte sendika yasalarının çıkarılmaya çalışıldığı, emekçi memurların haklı mücadelelerine coplara, panzerlerle, gaz bombalarıyla saldırıldığı, koruculuğun dayatıldığı, köylerin yakıldığı, MGK kararlarıyla yönetilen coğrafyamızda tüm emekçilere çağrıda bulunuyoruz. Yaşam koşullarını iyileştirmek istiyorsan "ekmeğin ve özgürlüğün için dövüş." Üniversite kapıları emekçi çocuklarına kapatılmaz diyoruz. Üniversite öğrencilerine, kamu emekçilerine, Kültür halkına, işçi

biz işçi ve emekçilerin öfkesi de her geçen gün büyüyor. Varsın sermaye sınıfının sözcüleri "yeni dünya düzeni" mavallarıyla tarihin sonunu ilan etsinler. İçimizde her geçen gün büyüyen bu öfke yeni dünya düzenleriyle birlikte kapitalistleri tarihin onlara ayırdığı çöplüğe bir daha çıkmamacasına gömmeye yetecektir.

Bugün kazanılmış olan ve biz işçi-emekçilerin bağımsız sınıf politikalarını üretebilecek, büyüyen öfkemizi yönlendirecek, bizi yepyeni bir kimlikle sermaye sınıfının karşısına dikecek ihtilalci sınıf partisi bunun en birincil aracı olacaktır.

Bu doğrultuda Kızıl Bayrak Kırşehir Bürosu'nu mücadelemizin yeni bir mevzisi olarak görüyor, Kırşehirli sınıf kardeşlerimizi işçi sınıfı davasının bu yeni mevzisini sahiplenmeye çağırıyoruz.

Herşey işçilerin Komünist Partisi için!

**Ümraniye'den
OSB-İMES Bülteni okuru komünist işçiler**

toplusözleşmesiz) boğulmak istenmektedir. Öğrenci gençliğin ise parasız-bilimsel-özerk-demokratik eğitim için militan eylemlilikleriyle düzene muhalif olan kesimlerin sayısı her geçen gün artmaktadır.

Kapitalist faşist devlet, Şemdin Sakık'ın verdiğini iddia ettiği ifadelerden sonra hızla saldırıya geçmiştir. 1 Mayıs öncesi ve sonrası devrimci ve komünistlere pervasızca saldırmıştır. Artık insanların can güvenliği kalmamıştır. Yargısız infazlar, sokaktan gözaltına alınmalar, tutuklamalar, bize bir kez daha sermaye devletin günbegün büyüyen korkusunu göstermektedir.

Ve son olarak devrimin ve sosyalizmin Kızıl Bayrağı'nı toplatma terörü ile susturmaya çalışmışlardır. Ancak daha önce de söylediğimiz gibi, bir kez daha yineliyoruz; Her türlü terörünüz ve baskınız bizleri susturamayacak, yıldıramayacaktır. Çürümüş, kokuşmuş düzeninizi komünist işçi partimizin önderliğinde, işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle yıkacağız!

**Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!
Partiyi kazandık, Partiyle Kazanacağız!**

İzmir'den devrimci Tekstil işçileri

sosyalizmin kızıl bayrağı her geçen gün daha önce ulaşamadığımız alanlara taşımamız, işçi sınıfının derimci ideolojisini her yerde bilinçlere kazımamız büyük bir önem taşıyor.

Kırşehir'deki yoldaşların faaliyetlerini açılan büroyla yeni bir düzeye çıkarmalarını selamlıyoruz.

Herşey parti için! Herşey yeni Ekimler için!

**Antalya'dan Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okuru
genç komünistler**

sınıfa topyekün bir saldırı mevcuttur. Buna karşı, topyekün saldırıyı boşa çıkarmak için "Genel Grev, Genel Direniş"i şimdiden örmemiz gerekiyor. Süresiz açlık grevi ve ölüm oruçlarının yıldönümüne yaklaştığımız bugünlerde, süresiz açlık grevi ve ölüm oruçları şehitlerini selamlıyoruz. Süresiz açlık grevi ve ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür.

Mücadelenin yönünü "ücretli kölelik düzeninin temeline" yönelmeliyiz. Tek başına kurtuluş yok, kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde temeline örgütlenmeliyiz. Yaşasın devrimci dayanışma!..

**Emegin Kurtuluşu Kavgasında Alinteri
Emekçi Memur Dergisi**

Makina Kalıp işçisi kazanacak!

Makina Kalıp işçileri “esnek üretim” saldırısına karşı 24 Aralık '97'de greve başladılar.

Sermayenin örgütlerinden TİSK'in organize ettiği bu saldırı işçilere toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde dayatıldı. İşçiler bu saldırıya “sınıfımız için greve çıkıyoruz” şeklinde yanıt verdi. Çünkü Makina Kalıp işçisi işçi sınıfının nasıl bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu görmüştü. Makina Kalıp, sermaye tarafından işçi sınıfının bütününe dayatılacak bu saldırının pilot işletmesi seçilmişti. Dolayısıyla buradan verilecek cevap sınıfın aynı zamanda ilk karşı koyuşu oluyordu.

Sermaye işçi sınıfına “esnek üretim”i kabul ettirmeyi ve bunu yaygınlaştırmayı oldukça önemsemektedir. Çünkü sermaye “esnek üretim” saldırısıyla yalnızca işçi sınıfının yılların mücadelesiyle kazandığı haklarını yok etmeyi değil, esas olarak sınıfı bölüp parçalamayı, örgütsüzleştirmeyi ve kendi içinde rekabete sokmayı planlamaktadır. Bu durumda işçiler tam bir rekabet ortamında örgütsüz ve birbiriyle yarışır halde çalışacaktır.

Bütün bunlar saldırının ne denli ince hesaplandığını ve ideolojik boyutunu da gösteriyor. “Ülke çıkarları” bahane edilerek mesai kavramının dahi ortadan kaldırıldığı bu dizginsiz sömürüye işçi sınıfının da ideolojik planda cevap vermesi gerekir. Yani sorun ne Makina Kalıp işçisinin ücret sorunudur ne de kendi içinde tıkanan toplu sözleşme sürecidir. Bu sorun sınıfın tamamına dayatılan gönüllü köleliği kabul edip etmeme sorunudur. İşverenin bunu toplu sözleşmeye geçirmeye çalışmasının sebebi ise bundan sonrası için yolu düzlemektir. Bu saldırının arkasında yalnızca TİSK değil, bir bütün olarak sermaye sınıfı vardır.

Esnek üretim saldırısına karşı mücadelenin bir mevzisi: Makina Kalıp

İdeolojik boyutu da olan bu saldırıya en iyi cevabı Makina Kalıp işçilerinin kendileri vermiştir: “Sınıfımız için grevdeyiz!” Örülməsi gereken mücadele hattında grevci işçilerin sorunu böyle ortaya koyması oldukça önemlidir. Makina Kalıp işçilerinin 5 aylık direnişinden sonra bu saldırıyı püskürtmek ve Makina Kalıp işçilerinin kazanmasını sağlamak tüm işçi sınıfının sorumluluğudur. Makina Kalıp artık bu saldırıya karşı mücadelede bir ilk

mevzidir. Grevin 6. ayının içerisinde olmasının önemli bir mücadele dinamiğini işaretlediğini daha önce söylemiştik. Şimdi önemli olan her türlü olumsuz koşullara ve patron saldırılarına karşı direnen bu dinamiği grevin başarıya ulaştırılması noktasına taşıyabilmektir. Buna uygun planı ve mücadele hattını kurabilmektir. İşçi sınıfının bu mevzideki direnişin kazanılması için gereken desteği vermesidir.

Fakat unutulmaması gereken birşey var. Beş buçuk aydır üretimi durmuş bir fabrikada patron da ısrarla pes etmiyor. Çünkü sermaye de daha bu ilk denemesinde kaybetmeyi istemiyor. Bu nedenle bütün gücüyle bu greve yükleniyor. Grevin 6. ayına girmesi işçiler için bir başarı, sermaye için ise bir başarısızlıktır. İlk günlerde grevin fazla sürmeyeceğini zanneden Makina Kalıp işçilerinin çoğu ise grev okulunda yetişmiş, sermayenin öyle kolay pes etmeyeceğini, fakat kendilerinin de kaybedecek birşeylerinin olmadığını öğrenmişlerdir. İşçiler artık mücadeleye daha uzun erimli bakabilmektedirler. Tabii buradan bekleme bir tutumla grevi devam ettirelim anlamı çıkarılmamalıdır. Sermayenin tüm gücüyle yüklendiğinin, bunun için grevin daha da uzun sürebileceğinin bilincinde olup, bir yandan da eylemler ve karşı saldırıyla patrona ve arkasındaki güce diz çöktürmeyi geciktirmemek gerekiyor.

Yaklaşan toplu sözleşme süreci ve olanaklar

Makina Kalıp grevi bugünlere gelmiş olmasına rağmen sınıfın ilgisini ve desteğini henüz yeterince

bulamadı. Metal işkolunda çalışan işçilerin greve ilgisi ise ziyaret ve maddi yardım düzeyindedir. Elbette bu da anlamlıdır. Fakat yeterli olmadığı yeterince açıktır. Toplusözleşme sürecinin yaklaşıyor olması önemli bir olanaktır. Diğer metal fabrikalarındaki işçiler önümüzdeki süreçte toplu sözleşme görüşmelerinde aynı kölelik koşullarının kendilerine de dayatılacağını iyi bilmelidir. Makina Kalıp grevinin başarısı ya da başarısızlığı öteki fabrikalarda çalışan işçilerin durumunu doğrudan etkileyecektir. Bu nedenle metal işçileri hesaplarını Makina Kalıp grevinin akıbetini gözeterek yapmalıdırlar.

Toplusözleşme sürecine hazırlanan metal işçileri için Makina Kalıp grevini başarıya ulaştırmak zaten bir sınıf sorumluluğudur. Fakat bu süreç iyi değerlendirilebilirse, grevin mücadele dinamiği hem Makina Kalıp'ı hem de diğer metal fabrikalarının mücadelesini besleyecektir. Metal fabrikaları işçileri toplu sözleşmeye hazırlık için kendi komitelerini kurarlarken Makina Kalıp grevini de gündemlerine almalıdırlar. Hem kendi fabrikalarından hem de Makina Kalıp'la birlikte yapılabilecek eylemler değerlendirilmeli, ortaklaştırılmalıdır. Burada gösterilecek eylemli sınıf dayanışması sınıfın diğer bölükleri için de örnek teşkil edecektir. Buradan başlatılacak bir kıvılcım esnek üretim saldırısını püskürtme anlamında diğer sektörleri de saracak ve harekete geçirecektir. Kaldı ki hemen her sektörde esnek üretim saldırısı şu veya bu biçimde uygulanmaktadır. Aslında bütün sektörlerde harekete geçebilecek önemli bir dinamik vardır. Sendikalaşma mücadelesi veren

Küçükköy'deki Köhler Elektrik işçileri buna verilebilecek en yakın örnektir. Makina Kalıp işçileri Köhler Elektrik işçilerine desteğe giderek önemli bir adım atmıştır. Fakat bunu diğer fabrikalara da yaymak, direnişi ortaklaştırmak gerekir. İşyerlerinde komiteler yoksa bile şu süreçte hem toplu sözleşme sürecine hazırlık hem de Makina Kalıp'la dayanışma çerçevesinde komiteler kurulmalıdır. Mücadeleyi örgütlü bir tarzda ortaklaştırmak için bu gereklidir.

ESK ihaneti içerisinde sendikal bürokrasi

Bugün sınıf mücadelesinin gelişmesinin önündeki en önemli engellerden biri sendikal bürokrasidir. 6. ayına girmiş olan Makina Kalıp grevine gösterilen ilginin düzeyi bile bunu ispatlamak için yeterlidir. Şişecam'a bağlı olan ve Makina Kalıp'ın hemen yanı başında Kristal-İş'te örgütlü bulunan fabrika da dahil, sendikalardan ciddi bir ilgi ve destek gelmemiştir.

DİSK yönetimi ise Rıdvan Budak ve ekibinin 10'ar dakikalık birkaç ziyaretiyle durumu kurtarmaya çalışmış, bir de rahatlıkla “bu grev hepimizin grevi” şeklinde hamasi nutuklar çekerek kıran kırana yürümüş sınıflar mücadelesinden bahsedebilmiştir. Sermayenin sınıfa yönelik saldırılarına verilen cevabın yerel düzeyde (mevzi direniş ve grevler) kalmasının baş sorumlusu Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) ihanetine imza atan bu hainlerdir. Bu ağalar, bırakın mücadelenin genelleşmesini, yerel düzeyde başarıya ulaşmasını bile istemezler. Çünkü yerel düzeyde de olsa başarıya ulaşan mücadele genel için umut kaynağı olacaktır. Böyle birşey sermayeyle kader ortaklığı kuran bu hainler için zararlıdır. İşçilerin yasal hakkı olan sendikal örgütlülük bile patronlar tarafından kabul edilmezken, onların “sınıf adına” sermayeyle ESK'da işbirliği yapması başka ne anlama gelir ki?

Bu ihanetin kırılmasında ve yerel direniş-grev şeklindeki en küçük bir kıvılcımın dahi sınıf mücadelesini geliştirmenin bir olanağı olarak kullanılmasında öncü-ileri işçilere ve ilerici sendikacılara büyük görevler düşmektedir. Sendika bürokrasisinin işçiler üzerindeki boyunduruğu gerçekte sermayenin boyunduruğudur. Bunu üzerimizden atmak için kaybettığımız her vaktin hesabını tarih bizden soracaktır.

Makina Kalıp grevi ve görevlerimiz

Grevin başlangıcından bu yana üretim durdurulmuş, patronun ayak oyunlarına ve grev kırıcılığına karşı önemli bir mücadele verilmiştir. İşçiler ve sendika şubesi ortak hareket edebilmiştir. Burada bir kararlılık olduğu açıktır. Bu, grev açısından önemli bir olanaştır. Bu olanaktan da yararlanarak grevin daha geniş kamuoyuna malolmasının zamanıdır. 7 Haziran'da yapılacak dayanışma günü bunun bir adımı olarak görülmeli, bu değişik eylem biçimleriyle geliştirilmelidir. Yaklaşan toplu sözleşme süreci öncesinde fabrikalardan geliştirilecek iş yavaşlatmanın dahi önemli bir etkisi olacaktır.

Greve gerekli dayanışmayı sağlamak aslolarak komünistlerin ve öncü-ilerici işçilerin sorumluluğudur. İlerici işçi kuşağını harekete geçirmek işinde grevci Makina Kalıp işçisi daha atak davranmalıdır. Bu konuda da sorunun yakıcılığını doğrudan hisseden ve kavrayanlar olarak sınıf kardeşlerine yol göstermek zorundadır. Gelmeyeni gerektiğinde kendi giderek çağırmalı ve bunun bir görev olduğunu hatırlatmalıdır. Bu en azından dayanışmaya gelmeyenin kendisiyle hesaplaşmasını sağlayacaktır, ki bu çok önemlidir.

İşçilerin üzerinde sendika bürokrasinin baskısı olabilir, sınıf hareketi de durgun olabilir. Buna rağmen öncü ileri işçilerin yapabileceği çok şey vardır. Sermayenin her türlü saldırısına karşı işyerlerinde komiteler oluşturmak bunun bir parçasıdır. Komite mücadeleyi kişilere bağlı olmaktan çıkaracaktır. Komite, gerektiğinde Makina Kalıp gibi grevde olan ya da direnişe çıkan yerlerle diyalog halinde eylemler planlar. Sendikal bürokrasinin etkinliği ancak ortaya konulan iş üzerinden kırılabilir ve teşhiri yapılabilir. Sendikalarımızın yöneticileri esnek üretim saldırısına karşı eli kolu bağlı oturuyorsa, en küçük bir dayanışma dahi örgütlemiyorsa, ancak tabandan yaratacağımız etkinlik onları yerinden sarsacaktır. Aksi taktirde onlar iş yapmamak için “bin dereden su getirmesini” iyi bilirler.

Sermayenin yapısal krizi derinleştikçe saldırıları yoğunlaşıyor. Sınıfın yasal haklarına karşı dahi tahammülsüzleşiyor. Bu ise sınıfta önemli bir tepki ve mücadele dinamiği mayalıyor. Şimdi önümüzde duran en somut görev bu tepkiyi ve dinamiği harekete geçirmek, sermayenin esnek üretim ve tüm diğer saldırılarına karşı aşılmaz bir işçi-emekçi barikatı oluşturmaktır.

Esnek üretime geçit vermemek için Makina Kalıp grevine güç ver! Sermayenin saldırılarına karşı işçi-emekçi barikatlarına!

Birleşik Metal-İş Tüzük Genel Kurulu yapıldı

Birleşik Metal-İş sendikasının Olağanüstü Genel Kurulu 31 Mayıs Pazar günü yapıldı. Sendika Genel Yönetim Kurulu (GYK), toplantıya tüzük değişikliğini içeren şu önerilerle geldi;

- *Profesyonel yönetici sayısının düşürülmesi.
- *Adana-Ankara, Bursa-Eskişehir, Ümraniye-Kartal ve Mecidiyeköy-Topkapı şubelerinin birleştirilip geliştirilmesi.
- *Üye aidatlarının artırılması.

Önerilen divan oylamaya sunulup kabul edildikten sonra Tüzük Genel Kurulu başlatıldı. Önerilerin ne üzerinden getirildiğini açıklamak üzere GYK adına ilk sözü sendika genel başkanı Kamil Kinkır aldı. Kinkır konuşmasında sendikanın içinde bulunduğu ekonomik sıkıntıdan bahsetti ve bu sıkıntıyı çözebilmek için;

- *Yöneticilerin bir kısmının cep telefonlarının satıldığını,
- *Benzin giderlerinin kısıldığını,
- *Ereğli ve Çorlu temsilciliğinin kapatıldığını, bununla da 5 milyar tasarruf sağladıklarını söyledi. Fakat bu tasarrufların yeterli olmadığını, önemli bir maddi sıkışma yaşadıklarını, bunun sebepleri olarak da normal harcamaların haricinde şunları gösterdi;

- *DİSK'in Ankara yürüyüşünde yapılan masraf,
- *Sendika kadrosunun ikiye katlaması,
- *Yapılan masrafa rağmen Erdemir, Toyota-Sa ve Peker'deki sendikalaşma çalışmasında başarılı olunamaması.

Kamil Kinkır konuşmasının devamında Avrupa'daki gibi sendikacılık yapılması gerektiğinden, uzmanlaşmak ve amatörlerin önünün açılması gerektiğinden bahsetti. Sürekli gelişen, büyüyen bir sendika olduklarını vurguladı.

Konuşmanın ardından önerilerin görüşülmesine geçildi. GYK üye sayısının 7'den 5'e düşürülmesine hiçbir itirazda bulunulmadı. Ve hemen aidatların işçi maaşlarının %2'sinden %3'e çıkarılması önerisi tartışmaya açıldı. Kamil Kinkır yine söz alarak aidatların örgütün büyümesi için zorunlu olduğunu söyledi. Aidatların yükseltilmesinin mantığının işçilere anlatılabileceğini, bunun nasıl yapılacağını aktardı. Fakat önerenin aleyhine alınan söz durumun hiç de Kamil Kinkır'ın söylediği gibi olmadığını gösteriyordu.

Aidatların %3'e çıkartılmasına karşı çıkan Gebze Bostaş delegesi Yusuf Ziya Top şunları söyledi; “Para sıkıntısı çekiyoruz diyorsunuz. Maden-İş'ten kalan 100 milyar ne oldu? Nasıl eridi? Önce yönetimler bunun hesabını versin. Memur sendikaları 300 bin lira aidatla çatır çatır Kızılay Meydanı'nda eylem yapıyor, polise karşı koyuyor. Biz ise “yeni dünya düzeni” istedi diye aidatları %3 yaparak ayakta durmaya çalışıyoruz. Örgütlenme parayla olmaz. Biz işyerini mi satın alıyoruz? Bu işi yapacak birçok amatör var.”

Önceden aidat artırımına evet deme eğiliminde olan birçok delege bu konuşmanın ardından eğilimini değiştirdi. Öneri lehinde söz alan delege Kemal Parlak ise daha üst mevkili sendika bürokrati olmaya hevesli bir üslupla aidatların artırılmasının örgütün geleceği için çok önemli olduğundan dem vurdu. Sonra dünyadaki değişimler etrafında dönen laf kalabalığı içinde yöneticilerin söylemek istediklerini onlar adına dile getirdi. Bu ateşli hatip konuşmasının sonunda örgütün geleceğini aidatların %1 artırılmasıyla açıklamış oluyordu.

Konuşmaların ardından parmak sayma yöntemiyle oylamaya geçildi. Sonra bu yöntemle sayımın sağlıklı yapılamadığı üzerinden isim okunarak işaretleme yöntemi seçildi. Bu yöntemle yapılan sayım sonucunda öneriye evet cevabı fazla olmasına rağmen gerekli 2/3 çoğunluk sağlanmayacak gibi görünüyordu. Öneriye ciddi bir muhalefet oluşmuştu. Bu sayımın ardından yorulduk gerekçesiyle genel kurula ara verildi. Arada yoğun kulis faaliyetleri gözleniyordu. Aradan sonra bir önerge geldiği ve önergede parmak sayma yönteminin uygulanmasının istendiği söylendi. Bu sefer önceki sayım unutulup bu önergeye göre yeni sayım yapıldı ve %3 artış için gerekli çoğunluk sağlandı. Kulis faaliyeti GYK'dan yana etkisini göstermişti.

En son tartışılan öneri ise şubelerin birleştirilmesi oldu. Aleyhte söz alan Anadolu'daki şubelerin yöneticileri şubelerinin kapatılmaması konusunda yönetimi sert bir dille

eleştiren konuşmalar yaptılar. Genellikle sanayinin Anadolu'da yoğunlaştığı ve bu nedenle şubelerin gerekli olduğu üzerinde duruldu. Bursa şube başkanı şunları söyledi “...İdeolojik anlamda net olmaliyiz. Sınıfsal anlamda nerede olduğumuz konusunda net olmaliyiz. Küçük hesaplarla bir yere varamayız. İç örgütlenmede militan bir ruhu sağlamak için çaba sarfetmeliyiz.” Anadolu'dan bir delege şubeleri birleştirme önerisinde şöyle konuştu; “...Hiçbir gün gözaltına alındık mı? Hiçbir gün DGM'lerde sorgulandık mı? Cop yedik mi? Tam tersine yanibaşımızda taşeron şirketlerle birlikte, yan yana çalışmaya alıştık. Biz Yönetim Kurulu olarak, sendikacılar olarak, delegeler olarak hesap vermek zorundayız. Uzlaşmacılık değil sınıf sendikacılığı yapmalıyız. Sendikacılık şirin gözükmeyle yürümez. Sendikacılık bedel gerektirir. Bugün gündeme gelen şeyler diri tartışılmadı.”

Adana'dan bir delege ise “...Bu birleşme kararı alanlar elini kolunu kaptıran işçiye hiç sordular mı? Gerçekler daha farklı. Gerçekleri biliyorsanız ve söylemiyorsanız ya alçaksınız ya aptalsınız.” Bu konuşmalara verilen cevap ise örgütün çıkarlarının esas alınması gerektiği şeklinde oldu. Arkasından şubelerin birleştirilmesinin şimdilik ertelenmesi ve 801 gibi bir üye kota sayısı konulması, bu kotaya bir yıl içinde ulaşan şubelerin kapatılmaması şeklinde bir önerge oylamaya sunuldu fakat kabul edilmedi.

Daha sonra şubelerin birleştirilmesi önerisi oylamaya sunuldu ve özellikle Anadolu'nun muhalefet oylarına rağmen kabul edildi. Bunun üzerine muhalefet oyu kullanan delegelerin çoğu salonu terketti. Genel Kurul fiili olarak sona ermiş oldu.

Olağanüstü (tüzük) Genel Kurul'un mali sorunlar üzerinden yapılması zorunluluğu bir sendika için önemli bir olumsuzluktur. Ekonomik Sosyal Konsey(ESK) ihanetinin yaşandığı bir dönemde bu konudan kurultayda bir cümleyle dahi bahsedilmemesi bu olumsuzluğun boyutunu gösterir. Konuların kurultayda ele alınış biçimine gelince; ortada tam bir samimiyetsizlik vardır. Bir tarafta mali sorunları şube kapatarak çözmeye çalışan Genel Yönetim Kurulu var. Bir tarafta ise üye sayısı komik düzeyde olan şube yöneticileri var. Merkez yöneticilerinin örgütlenememe sorununu parasızlıkla açıklaması ise tam bir aymazlık ve trajikomik bir durumdur. Bunun için de aidatlar %3'e çıkarılarak, yönetici sayıları düşürülerek ve şube sayısı azaltılarak durumu kurtarma yolu seçilmiştir. Yapılan tek olumlu şey ise gereksiz yönetici sayısının indirilmesidir.

Anadolu şube yöneticileri ise ancak kapatılmayla yüzyüze gelince militan sınıf sendikacısı olmaları gerektiğinden bahsetmeye başlamıştır. Kendilerine sormak gerekiyor; kendi Genel Başkanları'nı da dahil ederek sermayeyle uzlaşmaması gerektiği konusunda bugüne kadar ne yapmışlardır. Kamil Kinkır, örgütleri adına MESS patron dergisine pozlar verip çalışma barışından bahsederek MESS'i överken ne tür bir tepki göstermişlerdir.

Sendika bugün mali çıkmaz içerisindeyse herkes dönüp geriye bakmalıdır. Ne oldu da bu hale gelindi. Geçmişin çalışmasının ve harcamalarının hesabı verilmelidir. Sorun işçilerin %2 veya %3'ü ödeyip ödeyememe sorunu değildir. Siz bu aidat artırımını hangi meşruluk üzerinden yapıyorsunuz. Sermayeye kıran kırana bir örgütlenme ve sınıfı bilinçlendirme çabası içerisinde tüm olanaklarınızı zorlayarak mı mali sorunlarınız ortaya çıktı? Yoksa sınıfın kendisinin harekete geçtiği eylemlere dahi sırt çevirip odalarınızda oturarak mı?

İşçiler sorunu tartışırken bunu gözardı etmemeli ve sendika yöneticilerinin tartıştığı ikilemde tartışmamalıdır. Bir örgüt mücadeleyle büyür. Ve bütün sorunlarını da bu temelde çözer. Mücadele kendi olanaklarını yaratacaktır. Öncü ileri işçiler sendikaları toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak görüp aktif bir mücadele yürütmedikçe bu tür sorunlar hep bu düzeysizlikte tartışılacaktır. Sosyalizm ufkunun olmadığı yerde sorunlar kapitalizmin çizdiği sınırlar içerisinde tartışılır. Bugün öncü/ileri işçilerin önünde duran en büyük görevlerden birisi sendikaları sınıflar mücadelesinin işlevli bir aracına dönüştürmektir.

Bir "görevli teorisyen" in demokrasi

Liberal teori ve

Artık devir değişti. 12 Eylül ile başlayan süreç '70'li yılların devrimciliğini, toplumsal-siyasal sorunlarda devrime dayalı çözümleri savunma coşkusu ve kararlılığını öğütüp eritti. Şimdi artık devrimci demokrasi değil liberal demokrasi dönemi. "Herşeyi" devrime bağlamak artık "sol"culuk sayılıyor. Böyle olunca ulusal sorunun liberal yorumu ve anayasal çözümü de bu reform projesinin temel tamamlayıcı bir unsuru olarak kendini gösteriyor. Bundan dolayıdır ki, dünya kadar çözerse bir tek proleter devrim çözer diyenler, şimdi ise tersinden, dikkatleri ısrarla bu sorunun kapitalizm tabanı üzerinde de çözülebilir olduğuna çekiyorlar. İdeoloji memuru Suslovlar da artık '70'lerden '90'lara yaşanan bu büyük değişimin ihtiyaçlarına yanıt veren bir "teorik" caba gösteriyorlar. Emperyalist ekonomistlerin ulusal sorunun kapitalizm koşullarında herhangi bir çözümünün olanaksızlığına ilişkin saçma görüşlerine Lenin'in yönelttiği eleştirileri alıp, bu sorunun kapitalizm tabanı üzerinde çözümünü Marksizm adına meşrulaştırıp önplana çıkarmanın dayanağı olarak kullanıyorlar. Böylece Lenin'i en rezil bir oportünizme alet etmeye çalışıyor.

Ulusal sorunda reformizm

Bu eleştirinin I. Bölüm'ünde ortaya konulan 8 maddelik ön gözlemlerin 6. maddesi şöyleydi: "A. Cihan Soyulu'nun yazısı, tüm demokratik-siyasal istemlerin kendi başlarına alındığında birer siyasal reform talebi olmaktan öteye gidemediğini, kapitalizm koşullarında bunların teorik olarak elde edilebilir olduğunu nihayet kabul ediyor. Ama o bu kabulden çıkara çıkara demokrasi mücadelesinin düzen içiliği üzerine liberal-kautskist sonuçlar çıkarıyor. Oysa bir marksist, tam tersine, bu kabulden, siyasal demokrasi taleplerinin a'dan z'ye kadar proleter devrim perspektifi içinde devrimci bir

formülasyona kavuşturulması, demokrasi mücadelesinin devrimci ele alınışıyla proleter devrim stratejisi arasındaki kopmaz organik bağın özenle gözetilmesi sonucunu çıkarabilir. Liberal çorbayı karıştırırken üzerinde en çok duracağımız temel noktalardan biri olacağı için burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyoruz."

Şu ana kadar bu konuda genel ilkesel ve ideolojik çerçevede söylenebilecekleri fazlasıyla söylemiş bulunuyoruz. Şimdi sıra bu liberal düşünüş tarzını somut bir demokratik siyasal sorun üzerinden örneklemeye gelmiş durumda. Bu ulusal sorun, daha somut olarak da Kürt sorunudur. Bu bizim değil liberal muhababamızın seçimidir. *Emek* yazarı en ufak bir kavrayış yeteneği göstermeksizin Lenin'in emperyalist ekonomistlere yönelttiği eleştiriler etrafında papağanca dönüp durduğu için, demokrasi sorununa ilişkin yaklaşımını somutlamaya da emperyalist ekonomizmin temel yanılgısı olan sorundan, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı üzerinden girişiyor.

Peki yaptığı nedir? İlk bakışta Türkiye'nin devrimcilerine Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkını savunmak gerektiğini anlatmak çabası içindeymiş gibi görünüyor. İş bu görüntüden ibaret olsaydı eğer, böylesine bir ciddiyetsizlik eleştiriye değil alaylı gülümsemelere konu edilir ve geçilirdi. Lenin'in emperyalist ekonomist muhatapları, Lenin'in sözleriyle, "kendi kaderini tayin hakkı kapitalizmde olanaksız, sosyalizmde gereksiz!" (s.73) diye düşünüyorlardı. Bu düşünüş tarzı, emperyalist savaş döneminde apayrı bir önem kazanan temel ilkesel bir sorunda teorik olarak saçma, pratik olarak şovenist bir tutuma düşmek demektir. Böylelerine ulusların kendi kaderini tayin hakkının anlamını, önemini, onu kararlılıkla savunmanın gereğini anlatmak hayati bir önem taşıyordu. Lenin'in yolunu şaşırmış kendi yoldaşlarına, yanısıra bazı Alman, Hollandalı ve Polonyalı marksistlere karşı yaptığı bu oldu. Ama kalkıp bunu 1990'lar Türkiye'sinin Kürt sorunuyla yatıp Kürt sorunuyla kalkan devrimcilerine anlatmak girişiminden daha aptalca bir caba herhalde düşünülemez.

Ne var ki bu sadece bir dış görüntü. Gerçekte *Emek* yazarı bu görüntünün arkasına gizlenerek daha farklı birşey yapmaya çalışıyor. Yapmaya çalıştığı bu bölümün girişine aktardığımız gözlemde dile getirilen şeyin ta kendisi. Teorik olarak ele alındığında tüm demokratik siyasal istemlerin kapitalizm koşullarında elde edilebilir olduğuna ilişkin temel marksist düşüncüyü alıyor yığdımız, demokratik siyasal bir istem olan ulusların kaderlerini tayin hakkının liberal yorumuna, daha somut konuşursak, Kürt sorununun düzen içi çözümünü savunmaya dayanak yapma yoluna gidiyor.

Oysa dünya kadar daha farklı birşey yapıyorlardı. Ulusal sorunun ancak proleter devrim ve sosyalizm ile kesin ve kalıcı bir çözüme bağlanabileceğine ilişkin temel marksist-leninist düşüncenin arkasına sığınarak, ayrı örgütlenme ve mücadele yolunu tutan ulusal akımları mahkum ediyor, onlara karşı hasmane bir tavır izliyorlardı. Ezberlenmiş cümlelerin kötüye kullanılması biçiminde de olsa temel marksist doğruları yineleyerek, burjuva toplumunun ulusal sorunun çözümünde iflas ettiğini söylüyorlardı. Ekim Devrimi'nin de kanıtladığı gibi ulusal sorunun artık proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçası haline geldiğini, ancak bu zemin üzerinde çözülebileceğini savunuyorlardı. Sindirilmiş bir kavrayışa dayalı olmasa da bu temel doğruları savunmakla doğru bir iş yapıyorlardı. Yanlış olan köklü ve kalıcı bir çözümü sorunun biricik çözümü saymaları, mümkün ve muhtemel tüm öteki sınırlı çözümleri toptan reddetmeleriydi. Burjuva-demokrat ya da devrimci-demokrat nitelikte ulusal kurtuluş programlarına sahip Kürt akımlarına karşı '70'li yıllarda yaşanan ve etkisi '90'lı yılların başına kadar süren tahammülsüzlüklerin gerisinde bu kesin küçük-burjuva darkafallılığı vardı ve bu da kendi türünden bir emperyalist ekonomizmdi. Her sorunda devrimci demokrat olanların ulusal soruna gelince takındıkları bu keskin sosyalist tutumun gerisinde elbette aynı zamanda incelmış bir sosyal-şoven eğilim vardı.

Ama artık devir değişti. 12 Eylül ile başlayan süreç '70'li yılların devrimciliğini, toplumsal-siyasal sorunlarda devrime dayalı çözümleri savunma coşkusu ve kararlılığını öğütüp eritti. Şimdi artık devrimci demokrasi değil liberal demokrasi dönemi. Şimdilerde mevcut toplumun devrimci dönüşümünü değil, fakat kendi tabanı üzerinde "demokratikleşmesi"ni esas almak moda. "Herşeyi" devrime bağlamak artık "sol"culuk sayılıyor. Böyle olunca ulusal sorunun liberal yorumu ve anayasal çözümü de bu reform projesinin temel tamamlayıcı bir unsuru olarak kendini gösteriyor. Bundan dolayıdır ki, dünya kadar çözerse bir tek proleter devrim çözer diyenler, şimdi ise tersinden, dikkatleri ısrarla bu sorunun kapitalizm tabanı üzerinde de çözülebilir olduğuna çekiyorlar. İdeoloji memuru Suslovlar da artık '70'lerden '90'lara yaşanan bu büyük değişimin ihtiyaçlarına yanıt veren bir "teorik" caba gösteriyorlar. Emperyalist ekonomistlerin ulusal sorunun kapitalizm koşullarında herhangi bir çözümünün olanaksızlığına ilişkin saçma görüşlerine Lenin'in yönelttiği eleştirileri alıp, bu sorunun kapitalizm tabanı üzerinde çözümünü Marksizm adına meşrulaştırıp önplana çıkarmanın dayanağı olarak kullanıyorlar. Böylece Lenin'i en rezil bir oportünizme alet etmeye çalışıyor.

Bunu daha yakından görelim. Türk

vaazı üzerine - 5

e reformist politika

burjuvazisinin ulusal baskıya ve inkarcılığa dayalı politikasına değinen Emek yazarı, sözlerini şöyle sürdürüyor: “Biliyoruz ki, uluslar arasında ‘etkin bir biçimde düzenlenmiş demokratik ilişkiler olmadıkça’ (Lenin), bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı mücadelesi yara almakta, güç kaybetmektedir. O halde (kapitalizm koşullarında siyasal olarak gerçekleşebilir bir şey olan) ulusların siyasal bağımsızlık hakkını, ayrı devlet kurma hakkını, ulusların ve dillerin tam hak eşitliğini, bunu ve diğer siyasal özgürlükleri de içeren ‘baştan aşağı demokratik bir devlet’ yapısının gerçekleşmesini isteyecek ve savunacağız. Kapitalizm koşullarında gerçekleşme ihtimali çok küçük olsa bile, ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmayan ve siyasal demokrasi için mücadele etmeyen birinin, değil marksist-leninist olması, tutarlı bir demokrat olması bile söz konusu olamaz.”

Bu sözler, demokrasi sorununda, onun temel istemlerinden biri olan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununda, reformist bakış açısının tipik bir yansımasından başka birşey değildir. Bu ülkede ulusal inkarcılık boyutlarına varan bir ulusal sorunun varlığına ve bu çerçevede Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkına işaret etmek için, neden özellikle bu hakkın “kapitalizm koşullarında gerçekleşebilir” birşey olduğunu vurgulamak özel ihtiyacı duyulur? Üstelik birbirini izleyen üç cümlede bu fikir neden üç-dört kez peşpeşe yinelenir? Sahi buna neden gerek duyulur, bununla ne anlatılmak istenir?

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak zorunluluğunun, “kapitalizm koşullarında gerçekleşmesi ihtimali çok küçük olsa bile” vurgusu eşliğinde sunulmasının mantığı nedir? Bir an için birilerinin bu hakkın kapitalizm koşullarında gerçekleşme ihtimalinin olmadığını iddia ettiğini varsayalım. Bu inanç onların bu hakkı savunmamasını haklı mı çıkaracaktır? Onlar bu durumda en rezil sosyal-şovenler olarak damgalanmaktan kurtulacaklar mıdır? Temel demokratik bir hak ancak kapitalizm koşullarında gerçekleşmesi ihtimalinin olması durumunda mı savunulacaktır? Ya da şöyle soralım. Bir sorunun çözümünün ya da bir hakkın gerçekleşmesinin kapitalizm koşullarında olanaksızlığını savunmak, beraberinde sosyalizmde de gereksiz olduğunu savunmayı mı getirir?

“Anti-empervyalist mücadele üzerine karar”da gördüğümüz gibi, demokrasi sorununun çözümü büyük bir cömertlik ve ataklıkla “empervyalizmin tasfiyesi”ne bağlanıyor. Demin aktardığımız pasajda ise bu kez “tarım sorunu”nun çözümü aynı tasfiveye bağlanıyor.

Fakat nedense tüm bunlar, tüm bu “iç” ve “dış” sorunların gelip düğümlendiği asıl soruna, devrim ve devrimci iktidar sorununa, sermayenin sınıf iktidarının yıkılması sorununa, bir toplumsal devrim sorununa bir türlü bağlanmıyor. Kararların hiçbirinde bu konuda tek kelime edilmiyor.

Bu bir rastlantı olabilir mi?

Elbette değil. Liberal yiğit takımı ne sövlediğini, neyi neye göre formüle ettiğini gerçekte çok iyi biliyor.

Düşünce sistemini Kievskiler’in saçma yanılgıları çerçevesine papağanca sıkıştırmış liberal yiğidin sorunları ortaya koyuş tarzında mantığın zerresi yoktur. Gelgelelim yapmaya çalıştığı şey mantıksızlıktan öteyedir, söz konusu olan gerçekte çok bilinçli bir tutumdur. O bu vurgularıyla ulusal sorunun kurulu düzen tabanına dayalı çözümünü savunmaya, buna dayalı bir programa teorik meşruluk kazandırmaya çalışıyor. EMEP’in geçen Eylül ayında yaptığı kongrede Kürt sorunu için ortaya koyduğu sözde “işçi-emekçi” çözümünün tepeden tırnağa reformist içeriğine bakıldığında, buradaki “teorik” çabanın amacı da cırıl çıplak açığa çıkıyor. İdeoloji memurlarının şu dönemki görevi politikadaki köklü reformist yönelime “marksist” teorik kılıflar hazırlamaktır, “soylu” yazar da bunu yapmaya çalışıyor.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı elbette kapitalizm altında da gerçekleşebilir birşeydir. Ama hiçbir marksist bundan kalkarak ulusal sorunun kapitalizm tabanı üzerinde çözülmesi gerektiğini savunmaz ve ulusal soruna ilişkin kendi programını buna göre düzenlemez. Ulusal sorunun kapitalizm koşullarında da şu veya bu ölçüde, şu veya bu biçimde çözülebilir olduğu gerçeğini alarak, sorunun marksist açıdan ortaya konuluşunu ve çözümünü bu çerçeveye oturtmak marksistlerin değil, marksist kılıklı liberallerin işi olabilir ancak. Lenin, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kapitalizm koşullarında pekala gerçekleşebilir birşey olduğunu emperyalist ekonomistlere anlatabilmek için, o günün emperyalistler arası güç dengesinde “askeri ve stratejik nitelikteki” belli değişikliklerin bir sonucu olarak bile “ayrı bir Polonya” ya da Finlandiya devletinin (ya da duruma göre bir Macaristan ya da Çekoslovakya devletinin)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kurulmasının pekala olanaklı olduğunu hatırlatıyordu (ki nitekim emperyalist savaşın sonraki seyri bunu somut olarak gösterdi de). Fakat ancak en iflah olmaz oportünistler, teorik olarak reddedilemez bu olasılıklardan kalkarak, ulusların kaderlerini tayin hakkının ilgili ulusları payına gerçekleşmesini tutup emperyalistler arası güç ilişkilerinin değişmesine bağlamak yoluna gidebilirler. Bu çok mu uç bir örnek olarak görünüyor? O halde çok daha makul görünen bir örnek verelim. Kürt halkının ulusal özgürlük için verdiği mücadele, pekala burjuva-demokrat ya da küçük-burjuva devrimci bir önderlik altında belli bir çözüme ulaşabilir ve bu çözüm Türk sömürgeci

sisteminin son bulması anlamına geldiği halde emperyalist dünya sisteminin içinde kalabilir. Söz konusu olan ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının “kapitalizm koşullarında” bir gerçekleşmesi olduğu halde, dahası bu marksist teori açısından tümüyle anlaşılır bir durum olduğu halde, bu tür bir çözümü kim alıp Marksizm adına bir çözüm programı olarak ortaya koymaya cesaret edebilir? Liberal utanmazlıkları saymamak koşuluyla elbette. Lenin, bizzat daha önceki o uç örneği verdiği yerde, sorunun marksist açıdan nasıl anlaşılması gerektiğini şöyle ortaya koyuyor: “Empervyalist çağ, dünya emperyalist ilişkilerinin sınırları çerçevesinde ulusal siyasal bağımsızlık için çaba gösterilmesini ya da bunun ‘elde edilebilirliğini’ yıkmıyor. Ne var ki bu sınırların dışında, cumhuriyetçi bir Rusya, ya da genel olarak, dünyanın herhangi bir yerinde büyük bir demokratik dönüşüm, bir dizi devrimlere girişmeksizin ‘gerçekleştirilemez’ ve sosyalizm olmaksızın istikrarlı hale gelemmez. Kievski, emperyalizmin demokrasiyle ilişkisini hiçbir şekilde anlayamamıştır.” (s.51, dipnot)

Kievski üzerine bıkırtıcı papağanlıklar yapıp duran ideoloji memurları da bu ilişkiyi hiç anlayamamışlardır. Emperyalist ekonomistler, ulusal baskının ancak sosyalist devrimle yokedilebileceği gerçeğini, bu “sugötürmez” gerçeği vurguluyor, fakat onunla “yetinmek” yoluna giderek, “saçma ve rezil emperyalist ekonomizme saplanıyor”lardı. Emek yazarı ise, tersinden, ulusların kaderlerini tayin hakkının kapitalizm koşullarında da elde edilebilir olduğuna ilişkin “sugötürmez” gerçeği vurguluyor, fakat bunu alıp ulusal soruna ilişkin marksist çözümü buna indirgemek yoluna giderek,

işi bir başka yönden saçmalığa ve rezil bir oportünizme vardiıyor.

Burada burjuva liberal düşünce tarzının bir türü olan objektivist yaklaşımın bir örneği ile karşı karşıyayız. Bir sorunun mevcut sistem içinde de çözümünün olanaklı olduğunu teorik olarak kanıtlamamız, hiçbir biçimde bizim sistem içi bir çözümü esas almamızı gerektirmez. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, aynı şey demek olan ayrı bir devlet olarak varolma hakkının kapitalizm koşullarında gerçekleşebilir birşey olmasından kalkarak ve bu "sugötürmez" gerçeğe dayanarak ulusal sorunun bu tür bir çözümünü program haline getirmek, ancak böylesine burjuva-objektivist bir düşünce tarzının yansıması olabilir.

Peki denilecektir, bu böyleyse eğer, marksistlerin demokratik siyasal istemlerin, daha somut olarak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının, kapitalizm koşullarında da pekala gerçekleşebilir olduğunu teorik olarak kanıtlamaya girişmelerinin ve bu teorik gerçeğe özel bir önem vermelerinin nedeni nedir? Bu soruya ulusal sorun örneği üzerinden üç maddelik bir yanıt vereceğiz.

1) İlkın bu, şu veya bu sorunun kendi sınırları içindeki anlamı ve içeriğini yerli yerine oturtmak için gereklidir. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, kendi başına ele alındığında, kapitalizm koşullarıyla bağdaşabilir demokratik siyasal bir istemdir. Tarih ve toplumsal yaşam, bu hakkın şu veya bu şekilde kapitalist düzen tabanı üzerinde de gerçekleşebilir olduğunu gösterdiğine göre, bizim teorimiz bu nesnel gerçeği de görmeli, tanımalı, kapsamlı ve politikada hesaba katmalıdır.

2) Devrimci ya da ilerici ulusal hareketler kendi burjuva ya da küçük-burjuva demokrat doğaları gereği, burjuva toplumunun sınırlarını aşan bir perspektiften yoksundurlar. Ama bu onların, ulusal ezilmişliğe karşı meşru ulusal haklar uğruna verdikleri mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu hiçbir biçimde ortadan kaldırmaz. Ama eğer biz ulusal sorunun burjuva topluma sığan bu tür bir çözümünün teorik olarak olanaklılığını göremezsek, bu olanağı ve ihtimali kategorik olarak reddedersek, bu görüşaçası, bu akımlara kendi sınırları içinde verilmesi gereken destekten bizi pratikte alıkoyar. Ve böylece biz, teorik yanlışlarımızın bir sonucu olarak pratikte böyle davranmakla, rezil sosyal-şovenler durumuna düşmekten kurtulamayız. '70'li yılların ortasından '90'lı yılların başına kadar, başta TDKP olmak üzere bir kısım sol grubun, teorik karışıklığın yanısıra geleneksel sol kemalist önyargıların etkisi altında düştüğü tavır tam da bu oldu.

3) İkinci noktayla da bağlantılı olarak asıl önemli noktaya geliyoruz. Eğer biz ezilen bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını kullanmasını burjuva toplumun aşılması kesin koşuluna bağlarsak, bir kez daha sosyal-şoven bir konuma düşmekle kalmayız, dahası, bu koşulun gerisinde kalan ulusal demokratik nitelikte her çözümü ya da akımı reddetmek zorunda kalacağımız için, bu bizi ezilen ulusun emekçileriyle karşı karşıya getirir. Onları bizden uzaklaştırır ve ezen ulusa mensup olma konumuyla bize karşı duyulan haklı güvensizliği derinleştirir. Tam da bu nedenle, sonuçta biz burjuva toplumunun aşılmasına dayalı kendi devrimci çözüm programımız için gerekli zemini yaratma başarısı da gösteremeyiz. Bunun temel koşullarından biri olarak, ezen ve

Kievski üzerine biktırıcı papağanlıklar yapıp duran ideoloji memurları da bu ilişkiyi hiç anlayamamışlardır. Empervalist ekonomistler, ulusal baskının ancak sosvalist devrimle yokedilebileceği gerçeğini. bu "sugötürmez" gerçeği vurguluyor. fakat onunla "yetinmek" voluna giderek, "saçma ve rezil emperyalist ekonomizme saplanıyor"lardı. *Emek vazarı ise, tersinden, ulusların kaderlerini tayin hakkının kapitalizm koşullarında da elde edilebilir olduğuna ilişkin "sugötürmez" gerçeği vurguluyor. fakat bunu alıp ulusal soruna ilişkin marksist çözümü buna indirgemek voluna giderek. işi bir başka yönden saçmalığa ve rezil bir oportünizme vardiıyor.*

Burada burjuva liberal düşünce tarzının bir türü olan objektivist yaklaşımin bir örneği ile karşı karşıyayız. Bir sorunun mevcut sistem içinde de çözümünün olanaklı olduğunu teorik olarak kanıtlamamız, hiçbir biçimde bizim sistem içi bir çözümü esas almamızı gerektirmez.

ezilen ulusun işçi ve emekçilerinin burjuvaziye karşı devrimci mücadele birliğini sağlayamayız. Zira ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı koşulsuz olarak savunulmadıkça, ezilen ulusun meşru hakları tavizsiz bir biçimde savunulmadıkça, bu tür bir birlik gerçekleşemez. Bu gerçekleşmeyince de, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümünün tek olanaklı yolu olan ulusal soruna dair marksist program da havada kalır ve boşluğa düşer.

İşte size, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının kapitalizm koşullarında da pekala gerçekleşebilir birşey olduğuna dair marksist teorik düşüncenin pratik açıdan taşıdığı çok özel önemin kısa bir açıklaması. Bu basit teorik gerçeğin ulusal soruna ilişkin proleter devrimci program ve çözüm ile kopmaz diyalektik bağı.

Ama ancak burjuva liberalleridir ki, bir olanağın teorik olarak kabulünden kalkarak, onu kendi tercihlerinin ve çözümlerinin pratik eksenini yapma yoluna giderler. Okur, buraya kadar söylediklerimizin ışığında, dönüp Lenin'in yukarıya aktardığımız ve "Kievski emperyalizmin demokrasiyle ilişkisini hiçbir şekilde anlayamamıştır" cümlesiyle biten sözlerine yeniden bakmalıdır. Sorunun çözümünün pekala "emperyalist ilişkilerin sınırları çerçevesinde" de olanaklı olduğuna ilişkin düşünce ile ancak "bu sınırlar dışında" olanaklı olabilen devrimci ve kalıcı çözüm üzerine söylenenleri, bu iki fikrin diyalektik bağını yeniden düşünmelidir.

Devam edelim. "Biliyoruz ki", diyor Emek yazarı, "uluslar arasında 'etkin bir biçimde düzenlenmiş demokratik ilişkiler olmadıkça' (Lenin), bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı mücadelesi yara almakta, güç kaybetmektedir." İzleyen cümle ile birlikte ele alındığında burada Lenin'e ait sözlerin öylesine bir kullanımı var ki, adeta, uluslar arasında "etkin bir biçimde düzenlenmiş demokratik ilişkiler" in somutlanmış ve güvenceye alınmış bir biçimi olarak "baştan aşağı demokratik bir devlet" yapısı, "bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı" başarılı bir birliğinin ve mücadelesinin temel bir önkoşuluymuş gibi bir sonuç çıkıyor. Yazarın Lenin'in tırnaklı ifadelerine sığınarak çok bilinçli bir tutumla okurda yaratmaya çalıştığı izlenim bu. Oysa bu Lenin'in çok kaba ve çirkin bir başka tahrifatıdır, bu tam bir liberal düzenbazlıktır.

Gerçekte Lenin, ilk ifadesiyle, ezilen ulusların ayrılma özgürlüğü ezen ulusun emekçileri tarafından

savunulmadıkça, ezen ve ezilen ulustan işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı birleşik devrimci mücadelesinin gerçekleştirilemeyeceğini anlatır. İkinci ifade ("baştan aşağıya demokratik bir devlet yapısı") Lenin'in başka yazılarından alınmadır. Lenin bunu çarlık devletine karşı ve onun parçalanması temelinde kurulacak olan devrimci-demokratik işçi-köylü diktatörlüğü anlamında kullanır. Bu, mevcut bir devlet yapısının "baştan aşağıya demokratik" bir yapıya kavuşturulmasını değil, tam tersine, bu devlet yapısının devrimle yıkılmasını, onun bürokratik ve militarist aygıtının tümüyle tasfiyesini ve bunun yerine "baştan aşağıya demokratik devlet" yapısının geçirilmesini anlatır. Bunu alıp bugünkü kokuşmuş burjuva devletinin demokratikleştirilmesi düşüncesine dayanak yapmak tam bir

liberal utanmazlıktır. Bir burjuva devletinin varlık koşullarında, alternatif bir devrimci istem olarak "tepeden tırnağa demokratik bir devlet" yapısı, ancak proleter demokrasinin ifadesi sosyalist bir devlet olabilir.

Liberal yiğit takımı bunu da bilmez ya da bilmezlikten gelmek işine gelir. Onlar Lenin'in çarlık rejiminin yıkılması temel koşuluna bağladığı ve onun yerini alacak devrimci iktidar alternatifini olarak tanımladığı "devrimci demokratik işçi-köylü diktatörlüğü"ne ilişkin tanımını alıp, burjuva demokrasisini idealleştirmenin, ona hayranlığın ve tapınmanın bir dayanağı olarak kullanıyorlar. İdeoloji memuru bir kez daha "‘burjuva karakteri’ ileri sürülerek burjuva demokrasisinin önemsenmemesi"nden yakınıyor. Oysa sorun hiç de kendi sınırları içinde burjuva demokrasisinin önemsenip önemsenmemesi değil, fakat onun burjuva liberal bir tutumla "tepeden tırnağa demokratik devlet" biçimi olarak yaldızlanması, yüceltilmesi, kendi içinde stratejik bir hedef haline getirilmesidir. Biz kurumlaşmış bir burjuva devlet düzeni olarak burjuva demokrasisi için değil, fakat mevcut burjuva devlet düzenine karşı proleter demokrasi için, işçi-emekçi demokrasisi için mücadele ederiz. Bu temel stratejik hedef doğrultusunda yığınların tüm demokratik istem ve özemlerini seferber ederiz. Bu tür bir devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak elde edeceğimiz her türlü demokratik hak ve mevziden en iyi biçimde yararlanarak proletaryanın burjuvaziye karşı iktidar mücadelesini daha da güçlendirmeye çalışırız. Ta ki bu mücadele burjuva sınıf iktidarına karşı doğrudan bir saldırıya, yani iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesine ve burjuvazinin mülksüzleştirilmesine yolaçacak bir sosyalist devrimle taçlanıncaya kadar.

Burjuva demokratik siyasal hak ve özgürlüklerin şu veya bu ölçüde kazanılmasını bu genel mücadele sürecinin yan ürünleri olarak görmek yerine, onları kendi içinde idealleştirmek, onları sözde "tepeden tırnağa demokratik bir devlet" düzeni olacak kurumlaşmış bir burjuva demokrasisi hedefi haline getirmek, burjuva liberal bakışaçasının ta kendisidir. '70'li yılların devrimci-demokratları mevcut burjuva devlet düzeninin karşısına hiç değilse "devrimci halk iktidarı", "devrimci işçi-köylü iktidarı" gibi hedefler koyuyorlardı. Dahası, bunu "tepeden tırnağa demokratik devlet düzeni"nin ifadesi bir burjuva demokrasisi olarak sunmayı reddederek, söz konusu olanın proletarya diktatörlüğünün/demokrasisinin

“özgöl bir biçimi” olduğunu savunuyorlardı. Bu fark, ‘70’lerden ‘90’lara devrimci-demokrasiden liberal-demokrasieye geçiş yaşayanların devrim ve demokrasi sorunlarındaki radikal görüş değişikliğine çarpıcı bir örnektir.

Kürt sorununda burjuva-liberal çözüm çizgisi

Önümüzde geçen Eylül ayında toplanan EMEP I. Genel Kongresi’nin “Kürt Sorunu Üzerine Karar”ı var. (*Emeğin Partisi I. Genel Kongresi Belgeleri*, s.47-50) Bu öyle sıradan bir karar da değil, “işçi-emekçi çözümü” ambalajı içinde sunulacak kadar iddialı. Oysa içeriğine baktığımızda, bu “çözüm”ün dörtlürlük bir ulusal-liberal çözüm olduğunu görüyoruz. Bu, Kürt liberal burjuvazisinin özlemlerine ve istemlerine uygun düşen, onun kendi sınıf konumunun yansıması sayılabilecek bir çözümdür. Ulusal-reformist PSK’nın çözümü birçok açıdan burada sunulandan çok daha ileridir.

Devrimci olmak iddiasındaki bir partinin kongresi toplumun gündemindeki temel bir siyasal sorun hakkında karar almak yoluna gittiğinde, öncelikle bu sorunun toplumsal ve sınıfsal içeriğini tanımlar, sorunun ve dolayısıyla devrimci çözümünün toplumsal-siyasal anlamını ve kapsamını ortaya koyar. Soruna ilişkin güncel taktikini ya da ileri sürebileceği acil istemleri de ancak bu temel üzerinde, bu genel stratejik çerçeve içinde, onunla bağlantılı ve uyumlu olarak ortaya koyabilir. EMEP Kongresi’nin baştan savma kararından bunların hiçbirisi yok. Bunların hiçbirisi yok, çünkü ortada devrime dayalı bir genel perspektif yok. Kürt sorununun devrimci çözümüne ilişkin herhangi bir düşünce yok. Tüm bu yoklar şaşırtıcı değildir. Zira sorunun “demokratikleşme” stratejisi çerçevesinde anayasal düzenlemeler alanına indirgendiği bir durumda, bütün bunlara mantıksal olarak artık gerek de yok.

Kürt sorununun Ortadoğu’daki ve kirli savaşın Türkiye’deki siyasal etkilerine değinen birtakım dağınık pasajların ardından ortaya alt bentleri de olan üç maddelik bir karar metni konuluyor. Bu maddelerden ilki şu sunuş cümlesiyle başlıyor: *“Halkların eşit, özgür birliği temelinde kalıcı bir barışın yolunu açmak için, bölgede yaşamın normalleştirilmesi ve savaşın ortaya çıkardığı baskı ve terör ortamının yok edilmesi acil bir sorundur.”* Madde, *“bunun için; a) savaş derhal son bulmalı”*dır sözleriyle sürüyor ve “yaşamın normalleştirilmesi”ne ilişkin 6 maddelik talepler sıralanıyor (s.49-50). Sıralanan talepleri Kürt sorununun ulusal-liberal burjuva çözümünü savunan herhangi bir belgede bulabilirsiniz.

Ya da Kürdistan’da yürütülen kirli savaşın bilançosunu sunan herhangi bir “İnsan Hakları Derneği” bildirisinde de benzer taleplerle karşılaşabilirsiniz. Sıralanan bu taleplerden özetle şöyle: OHAL kaldırılmalı, Özel Tim, JİTEM, koruculuk kurumu dağıtılmalı... Zorla boşaltılan köyler yeniden iskana açılmalı, köylülerin zararları devlet tarafından tazmin edilmeli... Kapalı bulunan eğitim ve sağlık kurumları açılmalı, Kürt çocuklarının anadilde eğitim hakkı tanınmalı... Sağlık ve eğitim başta olmak üzere yatırımlara girilmeli, yeni iş ve istihdam olanakları yaratılmalı ve topraksız köylünün toprak talebini karşılayacak bir toprak reformuna gidilmeli... Bölgede, sendikal örgütlenme ve

grev hakkının önündeki bütün yasaklar kaldırılmalı, tüm çalışanlar için sigorta ve 8 saatlik işgünü... Geriye son bir madde kalıyor ki, ona az aşağıda değineceğiz.

İşte size “bölgede yaşamın normalleştirilmesi” programı! Peki ya Kürt halkının meşru ulusal talepleri? “Savaş” dediğiniz olay, Kürt halkı cephesinden bu taleplerin elde edilmesi için, Türk burjuvazisi cephesinden ise bu taleplerin zorla bastırılması için başlatıldı ve halen sürdürülüyor. Savaşı derhal durdurmayı talep etmiş olmakla neyi nasıl çözmüş oluyorsunuz? Sıralanan maddeler içinde “yeniden” açılacak okullarda “anadilde eğitim hakkı” dışında, ulusal özgürlüğü için mücadele eden Kürt halkının bir tek ulusal talebi yok. Yalnızca “demokratik hakların tanınmasına” ilişkin birazdan göreceğimiz genel ve yuvarlak boş bir laf var. Bu durumda bize “normalleşme” diye sunulan şey gerçekte “savaş” öncesi statükoya dönülmesinden başka birşey değildir. Sıralanan taleplerin mantığı yönünden bakıldığında başka türlü düşünmek mümkün değil.

Böyle bir “program”ın, bu sözde “çözüm”ün devrimci ya da “işçi-emekçi çözümü” ile zerre kadar bir ilişkisi olabilir mi? Herşey bir yana, bir devrimci parti sınıf mücadelesinin bir biçimi olan ulusal özgürlük savaşının karşısına “bölgede hayatın normalleşmesi” gibi öneriyle çıkabilir mi? Ortada, biri bir halkın kendi temel meşru hakları uğruna verdiği haklı bir ulusal kurtuluş savaşı, öteki sömürgeci devletin bu mücadeleyi boğmak için yürüttüğü tümüyle haksız bir kirli savaş olmak üzere, iki ayrı nitelikte savaş var. Bu iki farklı nitelikteki savaş tek bir “savaş” kavramı içinde toplamak ve bu “savaş”ın “derhal son bulması”nı “bölgede yaşamın normalleşmesi” adına istemek, bugüne kadar hep liberal burjuva çevrelerin talebi olageldi. Bu tür bir talebe dayalı bildiriler yıllar önce Murat Belge türünden düzen aydınlarının öncülüğünde yayınlandı.

Bu basit gerçekleri daha birkaç yıl öncesine kadar bu adamlar da biliyorlar ve PKK’nın “siyasal çözüm” çizgisini eleştirirlerken başkalarına hatırlatıyorlardı. Şimdi kendileri unutmuş görünüyorlar. Çünkü onlar şimdi artık “demokratikleşme” çizgisindeler. Tüm öteki demokratik sorunlar gibi, Kürt sorununu da barışçı demokratik bir anayasal düzenlemeler sorunu olarak ele alıyorlar. Böyle bir dönüşüme yolu açmak, gerekli demokratik anayasal ve yasal düzenlemeler için uygun bir siyasal atmosfer elde etmek için de, doğal olarak, öncelikle “savaş derhal son bulmalı” ve böylece “bölgede yaşam normalleştirilmeli”dir.

İnsan sınıf işbirlikçisi bir liberal konuma düşmedikçe, Kürt halkının temel ulusal hakları uğruna, ulusal özgürlük uğruna verdiği savaşı bırakmasını isteyemez. Bir devrimci, bu savaşın son bulmasını değil, tam tersine, devrimci sınıf savaşı çizgisine oturarak derinleşmesini, Türkiye’deki devrimci toplumsal dinamiklerle birleşmesini, sömürgeciliğin toplumsal ve iktisadi köklerine ve dayanaklarına yönelmesini, bu biricik gerçek devrimci çizgiye oturmasını isteveyebilir ancak. Yeni liberaller bunu değil, barış, uzlaşma ve anayasal “siyasal çözüm” istiyorlar. İşte ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının “kapitalizm koşullarında da gerçekleşebilir” birşey olduğuna dair tüm o “teorik” vurgulardan süzölmek istenen politik-pratik sonuç kısaca bu.

Sanırsınız ki konuşan “devrimci” olmak iddiasındaki bir parti değil de, adıyla sanıyla, çıplak siyasal kimliğiyle ulusal-liberal çözümden yana herhangi bir burjuva reformist partidir.

İnsan sınıf işbirlikçisi bir liberal konuma düşmedikçe, Kürt halkının temel ulusal hakları uğruna, ulusal özgürlük uğruna verdiği savaşı bırakmasını isteyemez. Bir devrimci, bu savaşın son bulmasını değil, tam tersine, devrimci sınıf savaşı çizgisine oturarak derinleşmesini, Türkiye’deki devrimci toplumsal dinamiklerle birleşmesini, sömürgeciliğin toplumsal ve iktisadi köklerine ve dayanaklarına yönelmesini, bu biricik gerçek devrimci çizgiye oturmasını isteveyebilir ancak. Yeni liberaller bunu değil, barış, uzlaşma ve anayasal “siyasal çözüm” istiyorlar. İşte ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının “kapitalizm koşullarında da gerçekleşebilir” birşey olduğuna dair tüm o “teorik” vurgulardan süzölmek istenen politik-pratik sonuç kısaca bu.

Kautskizmin bu yerli izleyicilerine sormak gerekir: “Bölgede yaşamın normalleşmesi” ile “halkların eşit, özgür birliği temelinde kalıcı bir barışın yolu” arasında nasıl bir ilişki olabilir? Bir devrimci için “devrimci savaş” durumundan, her biçimiyle devrimci sınıf mücadelesinden daha “normal” ne olabilir?

“Savaş”ın durdurulması ve “bölgede durumun normalleştirilmesi” çerçevesinde sıralanan 6 talepten yukarıda sözünü ettiğimiz sonuncusu şöyle: *“Halkların eşit, özgür ve gönüllü birliğinin önündeki tüm engeller kaldırılmalı ve demokratik haklar ve siyasal özgürlükler tanınmalıdır.”* Halkların eşit, özgür ve gönüllü birliğinin önündeki baş engel Türk burjuvazisinin sınıf egemenliğidir. Bu egemenlik devrimle yıkılmadan ve sosyalizme geçilmeden, Türk ve Kürt halklarının aynı siyasal bünye içinde “eşit, özgür ve gönüllü” bir birlik kurabileceklerine inanmak, bunu iddia etmek tam bir burjuva liberal safsatadır. Bu, burjuva toplumunun ulusal sorunun çözümünde iflas ettiğini gözlerden gizlemek, İkinci Enternasyonal’in Ekim Devrimi’yle yerle bir edilmiş o bayatlamış safsatalarına geri dönmektir.

Marksizmin ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının şu veya bu biçim içinde “kapitalizm koşullarında” da gerçekleşebilir olduğuna, emperyalist güç dengelerindeki belli bir değişimin bile ezilen bir ulusun ayrı bir devlet olarak ortaya çıkmasına pekala yolaçabileceğine ilişkin argümanını alıp, bunu ulusal sorunun burjuva düzen koşullarında tam çözümü düşüncesine dayanak yapmaya kalkmak, Marksizmi en bayağı bir liberalizm düzeyine alçaltmaktır. Söz konusu

argümanı emperyalist ekonomistlere anlatan yazılarının her satırında Lenin, kapitalizm koşullarında demokrasinin ancak “eksik”, “güdük”, “çarpıtılmış” olarak gerçekleşebileceğini, “kapitalizm varoldukça” demokratik isteklerin gerçekleşmesinin kural değil, fakat “istisna” olduğunu döne döne yineler. *“Kapitalizm çerçevesinde uluslar arasında eşitlik ve barış”* olabileceğinin bir küçük-burjuva düşü olduğunu, 19. yüzyılın bu küçük-burjuva ütopyasının 20. yüzyılda bu kez İkinci Enternasyonal’in sosyal-şoven ve sosyal-emperyalist temsilcileri tarafından sürdürüldüğünü hatırlatır. Altını çiziyoruz; tüm bunlar bizzat emperyalist ekonomistlere hatırlatılır. Tüm bunlar bu kadar açıkken, bizim liberal yiğit takımı, tutar ulusal sorun üzerine bir parti kongresi kararında,

durumu “normalleştirme”ye yönelik bir “acil önlem” olarak, “halkların eşit, özgür ve gönüllü birliğinin önündeki tüm engeller”in kaldırılmasından sözeder. Ancak burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılmasıyla, bir sosyalist devrimle ulaşılabilecek bir hedefi, “bölgede durumun normalleştirilmesi” çerçevesinde bir acil talep olarak ileri sürer. Peki gerçekte talep ettiği, kaldırılmasını istediği engellerden kastettiği nedir dersiniz? Doğal olarak yasal ve anayasal “engeller”! Ulusal sorunu bir anayasal düzenlemelere indirgeyen o tipik burjuva liberal bakıştır burada sözkonusu olan. Bu, İkinci Enternasyonal’ın ulusal sorunu bir “hukuksal eşitlik” sorunu olarak gören o Ekim Devrimi tarafından yerle bir edilmiş liberal bakış açısından başka birşey değildir. Görevli teorisyenin demokrasi sorunu üzerine tüm o liberal vaazı işte bu türden bir liberal politik platforma sözde Marksizm adına bir “teorik” kılıf giydirmek içindir.

Kürt sorununa ilişkin kongre kararının diğer iki maddesi üzerinde durmuyoruz. Bunlardan biri *“Partimiz önümüzdeki dönemde, yoksul Kürt köylüleri içindeki aydınlatma faaliyetine hız verecektir”*den ibaret. Öteki ise, hükümetleri, aldatici “reform” girişimleri yerine *“ciddi bir toprak reformu”* yapmaya çağırın, *“GAP bölgesinin (de) toprak reformu kapsamına alınmasını”* isteyen liberal temennilerden ibaret. (s.50)

Bir zamanlar toprak devrimini tüm devrimin özü ve esası sayanlar, şimdilerde artık, siyasal planda yapılacak “demokratik anayasal” düzenlemelere paralel düşecek, onları tamamlayacak bir “toprak reformu”nu temenni etme çizgisine düşmüşlerdir. Belirtmeye gerek yok ki, kararda Kürt ulusal sorunu ile köylülüğün özgürleşmesi arasında kurulan herhangi bir doğrudan ilişki de sözkonusu değil. Bu mantıklıdır da. Zira bu organik ilişkiyi kurmak, ulusal sorunu devrim sorunu olarak ele alabilen bir bakışla sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Demokrasi sorununa ilişkin liberal teorik bakış açısının ulusal sorun planındaki liberal-reformist politik meyveleri özetle böyle. Aynı kongrede kabul edilen *“Anti-emperyalist mücadele üzerine karar”* ile *“Tarım ve köylü sorunu üzerine karar”*’a da tümüyle aynı kaba reformizm egemendir.

Anti-emperyalist mücadelede milliyetçi-liberal çizgi

İlkinde, *“Anti-emperyalist mücadele üzerine karar”*’da, tamı tamına Perinçekçi bir liberal-milliyetçi çizgi egemendir. Bu “ulusal ekonomi”, “ulusal sanayi” ve “iç piyasa”yı korumaya yönelik bir ulusal burjuva programdır. (Bkz. *Emeğin Partisi 1. Genel Kongresi Belgeleri*, s.58-59)

“Partimiz”, deniliyor bu kararda, *“demokrasi sorununu emperyalizmin tasfiyesi sorunu olarak kavramış”*tır. Peki demokrasi sorununun çözümü (elbette “kitlelerin mücadelesi” ve “güç dengelerinde” yaratılacak değişimin gücüyle!) yasal ve anayasal bir sorun durumuna indirgendiğine göre, bu durumda “emperyalizmin tasfiyesi” nasıl birşey olacaktır? ‘70’li yılların devrimci-demokratları bile emperyalizmin tasfiyesini onun iç iktisadi ve toplumsal dayanaklarının tasfiyesi olarak ele alıyorlardı. Doğal olarak demokrasi sorununun çözümünü de bu çerçeveye oturtuyorlardı. Şimdiki liberal yiğit takımı demokrasi sorununun çözümünü bir anayasal düzenlemeler sorununa, burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması ve burjuva demokrasisi olarak kurumlaştırılması sorununa indirgendiğine göre, sahi bu durumda “emperyalizmin tasfiyesi”nin kapsamı ne olacak?

Karara bakılırsa, emperyalist devletlerle yapılmış *“ekonomik, askeri ve siyasi tüm ikili ve çok*

tarafli antlaşmaların iptal edilmesi”, ABD üslerinin kapatılması, NATO ve Avrupa Birliği’nden çıkılması, Gümrük Birliği’nden çıkılması, IMF ve Dünya Bankası’na tanınan ayrıcalıkların kaldırılması, dış borç ödemelerinin durdurulması, vb. (s.59) Ama bunlar “emperyalizmin tasfiyesi”ni değil, emperyalizme bağımlılığın pratik ya da kurumsal bazı sonuçlarını ortadan kaldırır. Bu tür talepler ileri sürerek yığınların anti-emperyalist bilincini, duyarlılığını ve pratik eylemini geliştirmek elbette gereklidir. Bu nedenle bir parti kongresinde alınan kararda bunlara acil talepler olarak yer verilmesi yerindedir. Fakat öncelikle anti-emperyalist mücadelenin kapsamı, toplumsal-sınıfsal içeriği, engelleri ve dinamikleri konusunda ortaya açık-seçik bir platform koymak kaydıyla. Bu kısmi talepler uğruna mücadeleyi bu temel stratejik perspektifle sıkı sıkıya ilişkilendirmek kaydıyla.

Bu yapılmazsa ne olur? Bu yapılmazsa, Perinçeklerle aynı ulusal-liberal çizgide buluşulur. EMEP Kongresi’nin kabul ettiği çizginin tüm içeriği ve mantığı da budur zaten. Demokrasi sorununun çözümü ile “emperyalizmin tasfiyesi” arasında kurulmuş özdeşlik de bunu göstermektedir. İlki bir anayasal demokratik reform sorunu olarak ele alındığına göre, demek ki ikincisi de bir ulusal reform sorunu olarak ele alınmaktadır. Nitekim kararda bunu, bu sınırları aşan herhangi birşey bulmak mümkün değil.

Tarım ve köylü sorununda liberal-reformist çizgi

“Tarım ve köylü sorunu üzerine karar”’da durum daha da beterdur. Anti-emperyalizm üzerine kararda “ulusal ekonomi”nin, “ulusal sanayi”nin çökertildiğini söyleyip duranlar, burada da “tarımın çökertildiğini” ve “çiftçinin mağdur edildiğini”ni yineleyip duruyorlar (s.75-77). Bu aynı liberal-burjuva dilidir. Sahi nedir bu kararda onlarca kez tekrarlanan, mağdur edildiğinden, “tüccar”’a muhtaç edildiğinden yakınılan “çiftçi” kategorisi? Tarımda farklı toplumsal kategoriler, zengin köylü ile yoksul köylü, sömürücü kır burjuvazisi ile emekçi küçük köylü ne zamandan beri aynı “çiftçi” kategorisinde anılır oldu? Bu burjuva politikacılarının, bu tarım burjuvazisinin örgütü olan Türkiye Ziraat Odaları’nın o gündelik burjuva dili değil midir? Bu dile tam da tarımdaki keskin sınıfsal ayrımları perdelemek ve gizlemek için ihtiyaç duyulmuyor mu? “Çiftçi”nin “tüccar”’a muhtaç edildiğinden yakınanlar birçok durumda bu ikisinin aynı büyük toprak sahibi ya da kapitalist “çiftçi”de temsil edildiğini bilmezler mi? Neden yoksul ve emekçi köylüden dosdoğru söz etmek yoluna gitmezler?

Ziraat Bankası’nın özelleştirilmesi ile “çiftçi”ye büyük darbe vurulacağından, kredinin pahalanaacağından yakınanlar, yoksul ve emekçi köylülüğün Ziraat Bankası ya da Tarım Kredi Kooperatiflerinden kredi kullanamadığını ya da çok az kullandığını, borçlanmayı “örgütsüz kredi piyasası” diye yaldızlanan tefeci-tüccar takımına yaptıklarını bilmezler mi? *“Çiftçiye gübre, tohumluk, tarım araçları vb. gibi girdiler”*in (s.76) pahalı verildiğinden yakınanlar, yoksul ve emekçi köylülerin bu girdileri ya pek az ya da hiç kullanmadıklarını, bunları kullanacak yeterlilikte topraktan ve “sermaye”den yoksun olduklarını bilmezler mi?

EMEP Kongresi “çiftçi” şalıyla örttüğü zengin ve orta köylünün derdine ağlıyor, bilerek ya da bilmeyerek, sonuçta bu çok önemli değil. Önemli olan, demokrasi sorununun ve mücadelesinin liberal ele alınışına ilişkin genel teorik-siyasal perspektifin kendini, Kürt sorunundan köylü sorununa kadar, tüm sorunlarda aynı liberal-reformist çerçekte

üretmesidir. Bu da kendi çapında bir tutarlılıktır!

“Tarımın çökertilmesi” ve “çiftçi”nin mağduriyeti üzerine liberal laf kalabalığı gelip şu cümleye bağlanıyor: *“Kongremiz, parti örgütlerimizin, tarım sektörünün geliştirilmesi için aşağıdaki politikaların yaşama geçirilmesini kararlaştırmıştır.”* (s.76)

Altını çizdiğimiz sözlere özellikle dikkat edilmelidir. Zira bu sözler izlenecek politikaların, ileri sürülecek taleplerin ve yürütülecek faaliyetin asıl çerçevesini ve gerçek amacını tanımlamaktadır: *“Tarım sektörünün geliştirilmesi için”*! Bu tarım burjuvazisinin çıkar ve istemlerine uygun düşen bir talebin, EMEP’in ağzından dile gelişidir. Bu tam bir burjuva-liberal konumdur. Nitekim ileri sürülen 7 maddelik talepler listesinin 5. maddesi tipik zengin köylü/kır burjuvazisi talepleridir. Bir tek Türkiye’de toprak mülkiyetinin eşitsiz dağılımına işaret eden ve *“bütün toprakların adil bir dağıtımını sağlayacak bir toprak reformu”* talebi ile onu tamamlayan “GAP”ın yağması”na ilişkin talep, topraksız ve az topraklı emekçi köylü lehine taleplerdir. Gelgelelim bunlar da devrimci değil tümüyle reformcu bir tarzda formüle edilmiş, ortaya konulmuşlardır. ‘70’lerin toprak devrimi savunucuları, şimdilerde tarımda liberal reformlar çizgisine düşmüşlerdir. Bu, halkçı çizginin tarihsel evrimine uygun bir sonuçtur. (Zaman dilimleri açısından rastlantısal, fakat ideolojik-sınıfsal mantık yönünden tümüyle mantıklı olan benzer bir evrime parantez içinde işaret edelim: 1870’li yılların Rus devrimci-demokratları, 1890’lı yıllarda zengin köylü/kır burjuvazisinin çıkarlarının savunucusu liberal-demokratlara dönüşmüşlerdi.)

Son bir nokta: *“Tarımın çökertilmesi politikalarının kaynağı uluslararası sermaye, IMF ve Dünya Bankası’nın dayatmalarıdır. Bu yüzden Türkiye’de tarım sorunu emperyalizme karşı mücadeleyle çok açık bir biçimde bağlanmıştır. Partimiz, köylü-toprak sorununun çözümü ile emperyalizme karşı mücadelenin birleştirilmesini bu alanda yakalanacak temel halka olarak belirlemiştir.”* (s.76)

Bu pasaj “tarım sektörünün geliştirilmesi”ne ilişkin temel amacı tanımlayan o yukarıya aktardığımız cümleyi izliyor. Burjuva-liberal nitelikte bir temel amaç tanımıyla başlayan, “tarımın çökertilmesi” ve “tarım sorunu” ile süren sözler, geçerken iş olsun diye “köylü-toprak sorunu” ifadesine de bağlanmış oluyor. Gerçekte kararda “köylü-toprak sorunu”na ilişkin ciddiye alınır bir fikir yok. Karar, görmüş bulduğumuz gibi, “tarımın çökertilmesi”ne karşı ve “tarım sektörünün geliştirilmesi için” eksenine oturuyor. Bu çerçevede “çiftçi” kılığı içinde gizlenen kır burjuvazisinin/zengin köylülüğün sorunlarını ve istemlerini dile getiriyor.

Fakat biz yukarıya aktardığımız pasaj çerçevesinde daha farklı bir noktaya işaret etmek istiyoruz. *“Anti-emperyalist mücadele üzerine karar”*’da gördüğümüz gibi, demokrasi sorununun çözümü büyük bir cömertlik ve ataklıkla “emperyalizmin tasfiyesi”ne bağlanıyor. Demin aktardığımız pasajda ise bu kez “tarım sorunu”nun çözümü aynı tasfiyeye bağlanıyor. Fakat nedense tüm bunlar, tüm bu “iç” ve “dış” sorunların gelip düğümlendiği asıl soruna, devrim ve devrimci iktidar sorununa, sermayenin sınıf iktidarının yıkılması sorununa, bir toplumsal devrim sorununa bir türlü bağlanmıyor. Kararların hiçbirinde bu konuda **tek** kelime edilmiyor. Bu bir rastlantı olabilir mi? Elbette değil. Liberal yiğit takımı ne söylediğini, neyi neye göre formüle ettiğini gerçekte çok iyi biliyor.

(Devam edecek...)

Siyasal özgürlükler için mücadelenin içeriği ve önemi (4)

İşte demokratik siyasal özgürlükler, siyasal bağımsızlık ve siyasal demokrasi sorununa marksist yaklaşım budur. "Oportünizme karşı" savaştıklarını yüksek perdeden tekrarlamayı, bir meslek icrası sayanların kendileri oportünist bir konumdadırlar ve oportünizme teslim olmuşlardır. Kapitalizmin ancak iktisadi devrimle tasfiye edileceği gerçeği, demokratik özgürlükler ve toplumun demokratikleşmesi için mücadeleyi yadsıma anlamına mı gelmelidir? Kuşkusuz hayır. Kapitalizm, en "ideal" demokratik dönüşümlerle bile yıkılamaz. Ancak, demokrasi için mücadele pratiği içinde yetişmemiş bir proletarya, iktisadi devrimi gerçekleştirme yetisi kazanamaz, bunu başaramaz. *"Burjuva demokrasisinden yararlanarak, proletaryanın, burjuvaziye ve oportünizme karşı, sosyalist ve tutarlı demokratik açıdan örgütlenmesi. Başkaca yol yoktur. Başkaca çıkış yolu yoktur. Marksizm, tıpkı yaşamın kendisi gibi, başkaca çıkış yolu tanımamaktadır. Bu yolda, ulusların özgürce ayrılma ve özgürce kaynaşma hakkını tanımalıyız, bunlardan sakınmamalıyız; ekonomik amaçlarımızın 'saflığı' nı bunların 'kirleteceğinden' korkmamalıyız."* Proletaryanın mücadelesine bugün de düşünceleriyle yol gösteren büyük marksist Lenin, işte tam da böyle yazıyordu.

Türkiye'de "bütün uluslar eşit haklar ilanı" burjuvazi tarafından bir aldatmaca aracı olarak bile gerekli görülüyor. "Tek millet, tek devlet, tek dil" gerici propagandasına uygun olarak ulusların ve dillerin tam hak eşitliği, reddediliyor ve eşit ilişkiler sözcükleri yalnızca dış ülkeler ve uluslar söz konusu edilerek kullanılıyor. Biliyoruz ki, uluslar arasında *"etkin bir biçimde düzenlenmiş demokratik ilişkiler olmadıkça"* (Lenin), bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı mücadelesi yara almakta, güç kaybetmektedir. O halde (kapitalizm koşullarında siyasal olarak gerçekleşebilir bir şey olan) ulusların siyasal bağımsızlık hakkını, ayrı devlet kurma hakkını, ulusların ve dillerin tam hak eşitliğini, bunu ve diğer siyasal özgürlükleri de içeren "baştan aşağı demokratik bir devlet" yapısının gerçekleşmesini isteyecek ve savunacağız. Kapitalizm koşullarında gerçekleşme ihtimali çok küçük olsa bile, ulusların kaderlerini tayin hakkını savunmayan ve siyasal demokrasi için mücadele etmeyen birinin, değil marksist-leninist olması, tutarlı bir demokrat olması bile söz konusu olamaz. Biliyoruz ki, ne ulusların tam hak eşitliği, ne siyasal demokrasinin elde edilmiş olması; kapitalist sömürünün ve ondan kaynaklı baskı ve bağımlılık ilişkilerinin ortadan kalkması anlamına gelmeyecektir. Ulusal baskı politikasının kapitalizm koşullarında bütünüyle ortadan kalkmamasının toplumsal temeli, kapitalist özel mülkiyet sistemi, üretim araçlarının özel mülkiyetidir. Pazarlara ve hammadde kaynaklarına sahip olmak, devlet olarak örgütlenmiş burjuvazinin başka ulusları baskı altına almasını da olanaklı kılmaktadır. Ama bu siyasal gericilik ve hak yoksunluğu karşısında hayırhah bir tutumu; **"burjuva karakteri"** ileri sürülerek burjuva demokrasisinin önemsenmemesini hiçbir biçimde haklı çıkarmaz. İşçi sınıfı ve emekçilerin, bugünkü baskı ve sömürünün nedeninin kapitalist özel mülkiyet sistemi olduğunu anlamaları ve iktisadi bir devrimle kapitalizmin tasfiyesi gerekliliğini kavramaları başka türlü olanaklı değildir. Bunu bilip de, siyasal bağımsızlığı ve siyasal demokrasiyi savunmak "reformizmdir", fetvası kesmek, yalnızca lafazanlık değil, halkın talepleri karşısında kayıtsızlık ve gerçekte sosyalizm mücadelesini güçten düşürmek demektir.

Emperyalizm koşullarında ezilen ulusların kurtuluş mücadelelerinin, mümkün olmakla kalmayıp, başarıya da ulaştıklarına son yüzyılın tarihi tanıklık etmektedir. O halde, temel taleplerinden bir de 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' nın tanınması olan siyasal demokrasi için mücadele neden ve nasıl reformizm olmaktadır? Bu iddia kara çalma amaçlı dolandırıcının lafabeliğinden ibarettir. Çünkü, *"Ulusal kaderini tayin hakkı, ulusal kurtuluş için, tam bağımsızlık için, ilhaka karşı savaşım la aynı şeydir; sosyalistler -sosyalist olmaktan vazgeçmedikçe- hangi biçimde olursa olsun, ayaklanma olsun, savaş olsun, böyle bir savaşımı reddemezler."* (Lenin)

Emperyalizm koşullarında demokrasinin gerçekleştirilmesi mümkün ancak zordur! Mümkün ve zor olanı gerçekleştirmek ise güç ilişkilerine, proletarya ve emekçilerin mücadelesinin düzeyine bağlı birşeydir. Kistas budur başka birşey değil. Gerçekleştirmek için mücadele edilmesi de reformizme değil, devrimci olmaya işaret eder. Lenin, emperyalizm koşullarında, "zor" olduğunu belirtmekle birlikte, *"belli başlı ve temel herhangi bir demokratik önlemin (görevlilerin ve subayların halk tarafından seçilmesi, tam dernekleşme ve toplantı özgürlüğü, vb) 'den söz etmekte, cumhuriyetin, kapitalist toplumun siyasal üst yapısının biçimlerinden biri - "üstelik bugünkü koşullar altında en demokratik biçimi" - olmasını söz konusu etmektedir. Kuşkusuz durup dururken, ya da gelişigüzel olarak değil, siyasal demokrasi için mücadele sorununun tartışıldığı yerde ve zamanda.*

Çünkü, *"yönetim sistemi daha demokratik hale geldikçe işçiler, musibet kaynağının hak eksikliği değil, kapitalizm olduğunu daha iyi anlayacaklardır."* O halde yönetim sisteminin daha demokratik olmasını talep olarak ileri sürmek ve kapitalizme ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele yoluyla bunu elde etmeye çalışmak devrimci bir görevdir. Bunu gereksiz görenler ya da reformizm sayanlar ise görevin kaçınlarıdır yalnızca.

Kuşku yok sosyalizm her türlü baskının ortadan kaldırılmasının toplumsal temelini yaratacak, gerçek eşitliğin sağlanmasını olanaklı kılacaktır. Ama bu, her demokratik talebin mutlak olarak görülüp ekonomik devrime bağlanmasını haklı çıkarmaz. Her baskı ve hak eşitsizliğinin çözüm çaresini götürüp ekonomik devrime bağlamak, Lenin'in deyişiyle *"saçmaya va rezil emperyalist ekonomizme saplanmaktadır."* Marksistler, "demokrasinin sınıfsal baskıyı ortadan kaldırmadığını" bilirler. Demokrasi yalnızca sınıf savaşımını daha doğrudan, daha geniş, daha açık, daha belirgin hale getirir. Gerek duyduğumuz şey de budur" diyordu Lenin. Türkiye, demokrasisinin olmadığı bir ülke ve demokratik özgürlükler, işçi sınıfına, burjuvaziye karşı mücadelesinde daha ileriye gitmek için, gerekli. Sınıf bilincine ulaşmış işçiler bunun için mücadele ediyor. Adlarının önünde çeşitli yakıştırmalar bulunan küçükburjuva "sol"cuları ise, işçilere ve emekçilere, "durun" diyorlar.

"reformizme düşmeyin" diyorlar. Kırmızı bir levha gösteriyorlar, hepsi o kadar.

Küçük burjuva solculuğunun ülkemizdeki "tilmizleri"nin politik mücadelede tuttıkları sözü edilmeye değer bir yer olmamakla birlikte, işçi ve emekçilerin işbirlikçi burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine karşı mücadelesinin "tarafı olarak" politik mücadeleye katılma yerine, politika ve devrimin sorunları üzerine gevezelik yapmayı; emekçilerin örgütlenmesini ve mücadelesini yükseltmeye hizmet eden siyasal taktikler geliştirmeler yerine, işçi sınıfının devrimci partisine saldırmayı ve böylece emekçilerin mücadelesini sekteye uğratmayı "politika" edindikleri görülmektedir. Bu nedenledir ki, kendilerini sözümona gündeme getirmenin yolunu, sınıf mücadelesinin sorunlarına ilişkin devrimci düşüncelere ve bu düşünceleri işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizme karşı mücadelesi içinde maddi bir güce dönüştürmeye çalışan devrimci sınıf partisine saldırmada görüyor ve Lenin'in deyişiyle *"politik fahişe"* liği oynuyorlar. Yaptıkları ise, devrimci sınıf örgütüne ve proletaryanın devrimci taktiklerine saldırmak, küfretmek ve karalamak üzere çarpıtmalara girişmek; halkın taleplerini görmezden gelerek, son otuz yılın pratiğinden politika esnaflığı ve ikiye bölünme dışında birşey öğrenmediklerini göstermektedir. Bazıları yirmi otuz yıllık bir geçmişe ve "en gençleri" on yıllık bir "tarihe" sahip olmalarına karşın devrimci politikanın işçi sınıfı, emekçiler ve Kürtlerin sömürü ve baskıya karşı mücadelesini ilerletmek, emekçilerin burjuvaziye karşı bağımsız politik örgütlenmesine katkıda bulunmak ve bu mücadelenin önünde yürümek demek olduğunu anlamaya ne denli yabancı olduklarını, hemen her gün göstermektedirler. Devrimci teoriyi, devrimci eylemin klavuzu olarak değil, rakip bildikleri işçi sınıfı devrimcilerine ve işçilerin devrimci partisine karşı küfrün aracı olarak ve yalnızca kağıt üzerindeki gösterişli sözler derecesinde -o da yarım yamalak ve oportünistçe- ezberleyen bu "küçük" grupların, Türkiye proletaryası ve emekçilerini devrime hazırlama, buna hizmet eden somut ve günlük mücadeleyi emekçilerin çıkarları yönünde geliştiren politika yürütme diye bir sorunlarının ve bunu yapma yeteneklerinin olmadığı hergün daha iyi anlaşılmaktadır.

Onlar duymuşlar, ya da okumuşlardır ki, temel toplumsal sorunlar "ancak devrimle çözülür"! Siyasal özgürlükler devrimle elde edilir, Kürt sorunu devrimle çözüme kavuşur, emperyalizmin sömürgeci hegemonyasına devrimle son verilir vb. O halde, bütün bu toplumsal siyasal ve sosyal sorunların çözümü için devrim yapmalı! Peki devrime nasıl, hangi mücadele yol ve yöntemleriyle varılacaktır? Eğer, lafızda kabul ettiklerini söyledikleri gibi, devrim kitlelerin eseri olacaksa, kitlelerin devrimci ayaklanması hangi talepler temelinde ve hangi hazırlıklarla örgütlenecek, mücadele nasıl geliştirilecek? Devrim denen ve mevcut sömürü sistemini ve burjuvazinin sınıf egemenliğini sona erdirecek olan toplumsal eylem bir gün ansızın ve bir tek hamlede gerçekleşmeyeceğine göre, devrimci mücadelenin yan ürünleri olan reformlar büsbütün gereksiz midir? Ama yeter! Herbiri, kendine, ihtilalci, Leninist, Marksist-Leninist komünist vb. adları uygun gören bu grupların böyle sorunlara ayıracak zamanı yoktur. Onlar ya "devrimin kuvvetlerini" askeri düzene sokmakla meşguller, ya da on yılı aşkın bir zamandır "politika yapmaları"na, sözümona "marksizmi hatmetmelerine" ve artık kronik bir vaka hale gelmiş devrimci sınıf partisi düşmanlığını temel politik faaliyet olarak benimsemelerine karşın, henüz bir kaç yüz kişiyi bile geçmeyen taraftar topluluğunu "partileş" tirmeyle meşguller.

İşçi sınıfı ve emekçilerin ileri kesimleri siyasal özgürlüklerin elde edilmesi ve ülkenin demokratikleşmesinin, işbirlikçi burjuva diktatörlüğünün icazeti ve gericiliğin iç çatışmalarının ürünü olarak değil, dışı dış bir mücadeleyle ve sosyalizm için mücadelenin bir ürünü olarak elde edilebileceğini bilmektedirler. İşçi ve emekçiler, ekonomik ve politik hakları için yürütecekleri mücadeleyle, emperyalizm işbirlikçisi gerici sınıfları püskürttükleri, diktatörlüğe darbe vurdukları oranda siyasal özgürlükler mücadelesi ilerleyecek, ülkenin demokratikleşmesi yönünde adım atılacak, mücadelenin ürünü olan tek tek reformlar ve siyasal özgürlüklerin elde edilmesi söz konusu olabilecektir. Bu ise, kapitalizme, emperyalizmin hegemonyasına ve gericiliğe karşı mücadelenin daha ileri mevzilere yürütmesi demektir.

Türkiye'nin demokratikleşmesinin, generallerin "asli işlerine dönmesi"yle sağlanamayacağı açık bir gerçektir. Ancak, bu durum, generallerin politik yaşam üzerindeki tehdit ve egemenliğinin, "nasıl olsa birşey değiştirmiyor" küçük burjuva şarlatanlığıyla kabullenilmesini de gerektirmiyor. Proletarya ve emekçilerin demokrasi mücadelesi kuşkusuz "asker ile parlamenter sistem" ikileminde odaklanan bir mücadele hattı sınırlarına çekilemez. Bizim işimizin, mevcut "anayasal sisteme uyulması"nı sağlamak gibi, geri ve reformcu bir uğraş olmayacağı baştan bellidir.

Faşizmin terör çetelerine, katliam mangalarına, generaller sultasına karşı çıkmak, siyasal özgürlükler mücadelesinin bir yanını oluşturur. Kuşkusuz, generaller "esas işlerine" dönünce, "demokrasi"ye geçilmez. Generallerin muhtıra vermedikleri, MGK'nın etkin kesimi olmaktan ve politikacıları da yönlendiren konumundan uzaklaştırılmaları ya da MGK'nın kaldırıldığı koşullarda da politika üzerindeki "asker gölgesi" bütünüyle sona ermedikçe, generallerin ve üst subayların erler üzerindeki oligarşik baskısı ortadan kalkmayacaktır. Burjuvaziye, generallerin ve ordunun siyasal ve sosyal yaşamdaki konumunda, bu denli küçük bir geri basmayı kabullenecek kadar püskürtmenin bile emekçilerin uzlaşmaz bir mücadelesini gereksindiği açıktır.

Sadece uluslararası deneyler değil, Türkiye'nin mücadele tarihi de proletarya ve halk kitlelerinin somut ekonomik ve politik talepleri üzerinde yükselmeyen ve burjuvazi ve emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele çizgisi izlemeyen bir hareketin başarısızlığa mahkum olduğunu göstermiştir.

20 Haziran'da Berlin'e!

Kapitalist-emperyalist dünyanın önemli bileşeni, Avrupa emperyalizminin güçlü üyesi Almanya'da da işsizlik en yakıcı sorunlardan biridir. Bu olgudan pratik olarak etkilenen milyonlarca insan işsizliğe karşı pasif duruşlara bir son vermek gerektiğini de tartışıyor. Bilindiği üzere bir süre önce Almanya'nın çeşitli kentleri işsizlerin protesto eylemlerine sahne oldu. Ve bu eylemler bir şekilde devam da ediyor. Ancak yeni bir gelişme daha var. Giderek biriken öfke ve tepkiler, düzenin önemli destekçileri durumunda bulunan sendikaları bu tepki ve öfkeye bir çekidüzen verme ve denetimlerine almaya itiyor. Örneğin Almanya'nın en büyük sendikası IG-Metal bu alanda bir adım atarak "1997 Erfurt Açıklaması"nı yapanlar, işsizler birlikleri, sendikalar, kilise inisiyatifleri ve benzeri çevrelerin de katılımıyla 20 Haziran'da ülke çapındaki bir katılımı Berlin'e bir "Büyük Yürüyüş" kararı aldığını açıkladı.

IG-Metal çağrı bildirisi birçok toplumsal soruna belli bir radikal söylemle değinmektedir. Öne çıkarılan önemli bazı söylemler; "Seyirci demokrasisine son!", "Buraya kadar, daha fazla değil!" (1997 Erfurt Sloganı), "Yeni bir başbakan yetmez, yeni bir politika istiyoruz!" vb.'dir.

Örneğin "Böyle gitmek zorunda değil, böyle gitmemeli!" arabaşlığı altında şunlar yazılıyor: "Almanya'da yeterince para var. Kadın, erkek ve çocuklar hergün daha da yoksullaşıyor. Ama zenginlik ve iktidar az sayıdakilerin elinde. Eğer teknik gelişme sadece sermayenin çıkarına kullanılmazsa yeterince iş de var..." "Biriken zenginliklerden öncelikle yeni iş sahalarının açılmasına harcama yapılmalı. Politikanın temel görevi adil olmaktır. Reformlara dönen politikalar ihtiyacımız var", vb.

Bugün bunu yazarların geçmiş yıllarda rasyonalleşme ve işsizliğin yükünü bir parça da olsa sermayeye yıkmayı sağlayacak 35 saatlik iş haftası için mücadelede ve her toplu sözleşmede Alman işçi sınıfını nasıl sattıkları biliniyor. Ancak çağrı metinlerinde yeralan bazı radikal söylemler veya kapitalist

toplumun bazı temel gerçeklerini tekrarlamaları, onların işçi sınıfını tuzağa düşürmede ne kadar ustalaştıklarına iyi bir göstergedir. Radikal söylemlerle işçi sınıfının biriken öfkesini kendi kanallarına çekerek etkisizleştirmek istiyorlar.

Sahte cennet Almanya'nın işsizlikle giderek artan oranda boğuşmak durumunda kalması, sayıları onmilyonlara varan işsizlerin kapitalist toplumun temel önemde bir sorununu gündeme oturtması, sadece işsizlerin değil, henüz çalışmakta olan işçilerin de gözlerini belli gerçeklere dikmesine yolaçmaktadır. Bu ise düzen için ciddi bir tehlike yaratmaktadır. Çünkü bu gerçekler "sosyal devlet" üzerine yapılan her türlü demagoji, anayasal ve yasal garanti sözünün papucunu dama atıyor. Bugün istatistiklerde bir Alman işçisinin en büyük korkusu işini kaybetmek olarak yer alıyorsa, bu, henüz işsiz olmasa da bugün işsiz olanların her türlü sorununu kendi sorunu gibi algılamak durumunda kalıyor demektir. Bütün bu korku ve endişeler, kapitalist toplum düzeni için bir tehdittir. Gerektiği gibi örgütlendiğinde, bu, bu düzeni yerlebir edecek bir güç demektir. Bunu her bakımdan birikimli Alman burjuvazisi de iyi biliyor.

Sendikalar bir süreden beridir gelişmekte olan işsizlerin protestolarındaki radikalleşmenin önüne düşerek, işsizler hareketini istedikleri yöne çevirme uğraşındalar. Sendikaların bu tür protestoları örgütlemeye girişmesinin önemli bir sebebi, tabanın tepkisi ve zorlamasıdır. Alman kapitalizminin sadık uşakları olan bu sendika yöneticileri işçi sınıfı üzerindeki denetimlerini kaybetmek istemiyorlar. Fakat onların niyeti ne olursa olsun, devrimci görev en geniş ve en etkili bir biçimde alanlarda olmak ve bütün güç ve imkanlarla gerçeği işçilere anlatmaya çalışmaktır. Katılımı örgütlemek ve bu aktivitelerden yararlanmaktır. Almanya'da yaşayan ve çalışan devrimci işçiler için böyle eylemler bulunmaz imkanlardır. 20 Haziran'da Berlin'deki "Büyük Yürüyüş"e karşı duyarlı olmak işçi sınıfı devrimcilerinin görevi olmalıdır.

20 Haziran'da Berlin'de... Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

"Yeni dünya düzeni" gerçeğinden kesitler

21. yüzyıla ramak kala kapitalist sistem derin bir krizin içinde debeleniyor. Kapitalizm kendi iç çelişkilerini çözmenin, derinleşen krizinin batağından kurtulmanın yollarını araya dursun, Fransız liberal düşünür Alain Mine'in dediği gibi, kapitalist sömürü sistemi için "ne umut, ne hayal, ne ilerleme var"!

200 uluslararası ölçekli tekelin dünya gelirinin % 30'unu kendi aralarında paylaştığı tek kutuplu yeni dünya düzensizliği, beraberinde teknolojik patlama, aşırı üretim ve giderek artan nüfus artışıyla büyüyen yoksullar ordusunu da şekillendiriyor. 27 Eylül '93'te İngiliz İşçi Partisi Kongresi'nde konuşma yapan John Smith, "her baktığım yerde çürüme, umutsuzluk görüyorum, ülkemizin içinde bulunduğu durumdan açıkçası utanıyorum" derken, yenilgi ve çözülmenin ilk sinyallerini kendi deyimleriyle "kuzey"den veriyorlardı.

Birleşmiş Milletle Ekonomik Konseyi'nin Latin Amerika verilerine göre, bu kıta nüfusunun %35'i mutlak yoksulluk sınırları içerisinde yaşamaktadır. Yine ABD nüfusunun beşte biri bu yoksulluk sınırları içerisinde. Evsizlerin sayısının 3 milyona yaklaştığı ABD'de her yıl 25-30 bin cinayet işleniyor. Her 15 saniyede bir kadının dövüldüğü, her iki saniyede mülke saldırıların ve her 46 saniyede soygunların gerçekleştiği bu ülkede, 120 milyon ateşli silah insanların elinde bulunuyor. Her bir yılda ortalama 18 yaşın altındaki 2300 genç çeteler arası çatışmalarda ölüyor. 20 milyon insan cezaevlerine girip çıkıyor.

Çürüme ve çözülmenin boyutları tabii ki bu kadarla kalmıyor. Çürüme ile eşitsizliğin kolkola yürüdüğü kuzey uygarlığı ırkçılığın ve faşist hareketlerin yükseldiği bir dönemden de geçiyor. Kapitalist bataklıkta yaşama şansı olan faşizmin ve faşist hareketlerin "kuzey"deki durumuna bazı örnekler:

Almanya: 1983'te Franz Schönhuber'in önderliğinde kurulan Die Republikaner (Cumhuriyetçiler) Hitlerci faşistleri kendi çatısına toplamayı başardı. 1989 seçimlerinde %7.1 ve 6 milletvekili, 5 Nisan 1992 ara seçimlerinde % 10.9 oy alırken, bu oran ülkenin en zengin eyaleti olan Baden-Württemberg'de %13'leri buldu. **İtalya:** Umberto Bossi

önderliğindeki Lombardiya Ligi 1987 seçimlerinde % 0.5 oy alırken, 1992 seçimlerinde bu oranı % 8.8'e yükseltti. Bugün oyların genel dağılımında %17'lerde seyrediyor.

Belçika: Vlaam Blok (Flaman faşist partisi) 24 Kasım 1991 seçimlerinde Flandre Bölgesinde % 10'luk bir oyla parlamentoya 17 milletvekili gönderdi.

Güneyden kuzeye kaynak aktarmakla işlevli kılınan IMF, politikalarıyla "kuzey" ile "güney" arasındaki eşitsizliği körüklemekte ve "güney"deki yoksulluğun artarak büyümesine yolaçmakla kalmamakta "güney"de fundamentalist radikal islamcılığın ve milliyetçiliğin de tabanını genişleterek ona yeni şekiller vermektedir.

Uluslararası medya tekellerinin emperyalizmin günlük politika gereksinimleri doğrultusunda kamuoyu oluşturmada ne kadar usta olduklarını, insanları ne kadar kolay kandırıp aptallaştırdıklarını 1990 Irak-Ortadoğu krizi göstermiştir. Savaşa destek veren ülkelerin medya tekellerinin başında yeralan *The Sunday Times*'in 16 Şubat'ta yaptığı ankette, ankete katılanların %71'i, hava saldırılarında çok sayıda sivilin öldüğü gerçeği kendilerine hatırlatıldığı halde, Irak şehirlerine hava saldırılarının sürdürülmesini istiyorlardı. Bu hava saldırılarında Pentagon'un tahminine göre 50 bin insan öldürülmüştü. Evet, emperyalist haydutlar yaşanan küresel politik istikrarsızlığı fırsat bilerek tırmanan gericiliği Ortadoğu'daki silahlı eylemine tavan yapmayı başarmış ve kriz hafif sıyrıklarla atlatılmış, fatura yine işçi ve emekçilere çıkarılmıştır.

Ama bugün küreselleşmeye damgasını vuran yeni dünya düzen(sizli)ği konjonktürel değil yapısal bir kriz yaşamaktadır. Yaşanan bu kriz kapitalizmin tarihinde yaklaşık 25-30 yıllık canlı birikim dönemlerinin aynı uzunlukta daralma ve depresyon dönemlerini izlemesiyle ortaya çıkan bir durumdur. Bunun temelinde de kapitalizmin yapısal sorunları yatmaktadır.

Şimdi işçi ve emekçiler sözümona özgürlük ve demokrasi adına insan bilincini çarpıtarak bulanıklaştıran kapitalist barbarlığa ya teslim olacak ya da başkaldıracaklardır.

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya da sosyal varoluş!

“Sosyal komplikasyonlar”ın politik alternatifi:

“Önce demokrasi” değil,

devrimci iktidar mücadelesi!

Orta dereceli gelişmiş bir ülke olarak Endonezya'nın bağımlı ekonomisi son Güney Asya krizine sermayenin sözcülerinin deyimiyle “sosyal komplikasyonlar”la (sermaye devrim kelimesini ağzına almaya bile korkuyor) cevap veriyor.

Suharto 33 yıl önce, 500 bini aşkın PKI (Endonezya Komünist Partisi) üyesinin de içinde olduğu, milyonları bulan işçi ve emekçinin hunharca katliyle sonuçlanan bir darbeye iktidara gelmişti. Karşı-devrimci terörden eski burjuva-demokrat devlet başkanı Sukarno bile nasibini almış, darbeden 3 yıl sonra gözetim altındayken ölmüştü. Ülkede her türden muhalefetin karşısına terörle çıkan Suharto iktidarı 33 yılın en ciddi zorlanmasıyla karşı karşıya kaldı. Bu kanlı diktatör son çare olarak istifa etme yolunu seçti.

Geçen yıl Arnavutluk da benzeri bir ayaklanmaya sahne oldu. Paralarını düşler içinde bankerlere yatıran, bankerlerin iflas ettiklerini ilan etmeleri üzerine paralarını geri isteyen kitleler, “Berişa istifa!” ile önce devlet başkanına yöneldiler. Ardından ise büyük ve genel bir silahlı halk ayaklanmasına girişerek ülkenin yarısında geçici bir süre kontrolü ele geçirdiler.

Arnavutluk ve Endonezya örneklerinin birarada gösterdiği çok önemli bir gerçek var. Devrimci önderlik boşluğu ya da zayıflığı ve bununla sıkı sıkıya bağlantılı olarak sosyalizm alternatifinden yoksunluk, koşullarında, silahlı ayaklanmalara varan kitle hareketi kendiliğinden iktidarın el değiştirmesine yetmiyor. Dünya devrim tarihinin gösterdiği gibi komünist-devrimci bir öncü örgüte dayanmaksızın bu tür hareketlerin mevcut devlet aygıtını parçalayarak kurulu toplumsal düzeni yerlebir etmeleri olanaksızdır. Bu, komünistlerin bir devrime ancak parti ile önderlik edilebileceği çerçevesinde partiyi acil ve yakıcı bir ihtiyaç olarak tanımlamalarının pratik bir doğrulanmasıdır.

Türkiye kapitalist düzeni, Arnavutluk ve Endonezya'daki düzenlerin durumunu aratmayacak ideolojik-siyasal, iktisadi, sosyal vb. çok yönlü bir kriz sürecinde bulunuyor. Bu ülkelerin yaşadığı kriz süreçlerinin zirve noktalarını henüz yaşamadıysa da, bundan kaçınılabilmenin hemen hiçbir güvencesine de sahip bulunmuyor. “Devrimsiz büyüme”nin iyi örneklerinden olan Endonezya, Türkiye gibi kötü örnekler için de oldukça öğreticidir. Bu ülkeler arasında derin benzerlikler olduğu gibi farklılıklar da kuşkusuz bulunmaktadır. Arnavutluk'ta kapitalist restorasyona girişen burjuvazinin yönetim tecrübesindeki zayıflıklar ve Endonezya'da 32 yıllık esnemeyen katı bir diktatörlük, gelişen hareketlilik karşısında burjuvazinin esnemesini hemen hiç gündeme almayan karşı politikalar ürettirdi. Türkiye'de ise burjuvazinin deneyimli ve oturmuş bir yönetimi var. Terör sopası ile esneme görüntüleri, siyasal manevralar ardı ardına ve hatta aynı dönemlerde rastlanabilir şeylerdir. Ancak bu durum Türkiye'nin de

Sermaye iktidarı her terör dönemi ile kitlelere yalnızca bu terörden kurtulabilecekleri bir demokrasi vaadi getiriyor. Yani terörsüz bir sömürü sistemi. İyi ama işçiler-emekçiler teröre zaten bu sömürü ve sefalete isyanları yüzünden maruz kalıyorlar. Bu yüzden terörsüz sömürü alternatifini kabullendirebilmek ancak dizginsiz ve sürekli bir terörle kitleleri sömürü içinde “huzura mecbur” etmeye dayanıyor. Bu yüzden burjuvazi için demokrasiye ulaşmanın volu. ülkede önce devrimci olan ve ilerici bir potansiyel taşıyan her ne varsa ezilmesine bağlıdır. Sadece devrimci değil tüm devrimci olabilecek potansiyel yönelimlerin sahsında da devrim ezilmelidir. İşte o zaman burjuva demokrasisi zaten gerçek bir “gübrelik” olacaktır.

en az Arnavutluk ve Endonezya kadar devrime açık olduğu gerçeğini bir nebze bile örtemiyor. Tersine, özne faktörün potansiyel olanaklar bakımından daha gelişkinliği üzerinden durum Türkiye devriminin lehinedir. Türkiye bu anlamda dünyada çokça rastlanan “sosyal komplikasyonlar”ın ötesinde, sosyalizmin ve devrimin özne olanaklarının potansiyel olarak en ileri olduğu birkaç ülkeden birisidir.

Devrim ve karşı-devrim kampının politik temsilcilerinin kritik rolünü bu üç ülkenin yaşadığı bazı sosyo-politik olaylarda izleyelim. Arnavutluk dört nala kapitalizme geçişinin sonucu olarak zaten ekonomik bir kaos içindeydi. İnsanlar kapitalizmi “herkesin zengin ve lüks içinde yaşama hakkı” sanarak selamlamışlardı. Ama nasıl zengin olacaklarını bilmiyorlardı. Yaşadıklarıyla farkettiler ki, bırakın zengin olmayı, eski yaşam standartlarını korumaya bile güç yetiremiyorlar. Ülkede hiçbir ciddi yatırıma yönelmeyen ve hükümet kontrolünden uzak bankerler “batarak” zengin olurken, kitlelerle hükümet karşı karşıya kaldı. Bir parça ön denetimle bankerlerin bu seviyede para toplaması engellenebilseydi Arnavutluk'ta iktidar silahlı ayaklanmadan kaçınılabirdi.

Endonezya'da ise son 32 yıldır Suharto tıpkı Türkiye'de olduğu gibi orduya dayanarak iktidarda bulunmaktadır. GOLKAR adlı ordu ve “devlet memurları” partisi önden 100 kadar milletvekili hakkıyla da sürekli yönetimin tek gücü olmaktadır. “Kalkınmaya evet, politikaya hayır!” gibi bir sloganı seçim sloganı yapabilen bu iktidar partisi, ülkede sosyalizmin ya da örgütlü politik herhangi bir muhalefetin değil yalnızca, politizasyonun nasıl ezildiğinin göstergesidir. İçişlerine anti-komünizmin yön verdiği ülkede daha bu ilk düzenlemelerde uyum politikaları adına ekonominin yönetimine ABD'de yetişmiş ve Dünya Bankası'na yakın teknokratların (bunlara “Barkley Mafyası” denir) getirilmesi eşlik etti. Bu sürece, “bağılantısızlar konferansı” olarak bilinen Bandung Konferansı çizgisinden uzaklaşarak NATO'nun Güneydoğu Asya kolu sayılabilecek (ASEAN) yönelimli dış politika tabloyu tamamlayıcı oldu. Bu tablo ile 1970'lerden beri Türkiye'ye paralel bir yapısal durum yakalayan Endonezya'da “sosyal komplikasyonlar” sıradanlaştı. 1973'te iş çevreleri ve Çinli azınlık Endonezya'da iktidarı ele geçirdi.

kesimdi) yarayan bir iktisadi politika izleniyordu. Bu, aynı yıl Ağustos'ta Çin aleyhtarı gösterilerin zenginlere yönelmesine ve yağmaya dönüşümünü sağladı. 1974'de bu sefer Ocak'ta Japon Başbakanı Tanaka Kakvei'nin Cakarta'ya ziyareti nedeniyle şiddetli gösteriler ve yağmalama eylemleri görüldü. Japonya'ya karşı duyulan geleneksel kuşkuya (2. Dünya Savaşı'ndaki Japon işgali nedeniyle) bir de hakları elinden alınan en yoksul kesimlerin öfkesi eklenmişti. 1975'de eski Portekiz sömürgesi Doğu Timor'un bağımsızlığını ilan etmesi Endonezya tarafından işgalle karşılık buldu. Doğu Timor ulusal kurtuluşun

öncü örgütü Fretilin tarafından bir gerilla savaşıyla cevaplandı. Zora dayalı bastırma hareketi ve kıtlık yüzünden Doğu Timor nüfusu 1978'de 650 binden 522 bine düştü. Endonezya ordusu yine de direnişi bastıramadı. 2 Mayıs 1977 seçimlerini kazanan Golkar, Suharto ve karısına yönelik Ağustos'da öğrencilerin protestoları yaşandı. Ordu bu hareketi de bastırdı. 1980 ve 1981'de bu sefer Cava Adası'nda yoğunlaşmış şekilde kısa sürede burjuvaziye yönelen Çin aleyhtarı gösteriler düzenlendi. 1989'da “şeffaflık” üzerine başlayan bir temiz toplum tartışması yine Suharto karşıtı öğrenci eylemlerine başlangıç oldu. Olaylar ancak karşı-devrimci yeni bir terör dalgasıyla sindirilebildi. 12 Kasım 1991'de Timor'un bağımsızlığı için gösteriler ancak silahlı katliamlarla durdurulabildi. Uzatılabilecek bu tablo içinde belirtmeli ki, Endonezya tüm bu militan muhalefete karşı karşı-devrimci bir terörle karşılık vermekle, yapısal zayıflığını ve kendini yeniden üretme yeteneksizliğini göstermektedir.

Türkiye'de de son 30-35 yılın sosyal ve politik hareketliliği ve buna karşı terör silahı esas belirleyen yanlar oldu. Ve sermaye iktidarı her terör demagojisini bir de demokrasi vaatleri sosuna buladı. Sermaye iktidarı her terör dönemi ile kitlelere yalnızca bu terörden kurtulabilecekleri bir demokrasi vaadi getiriyor. Yani terörsüz bir sömürü sistemi. İyi ama işçiler-emekçiler teröre zaten bu sömürü ve sefalete isyanları yüzünden maruz kalıyorlar. Bu yüzden terörsüz sömürü alternatifini kabullendirebilmek ancak dizginsiz ve sürekli bir terörle kitleleri sömürü içinde “huzura mecbur” etmeye dayanıyor. Bu yüzden burjuvazi için demokrasiye ulaşmanın yolu, ülkede önce devrimci olan ve ilerici bir potansiyel taşıyan her ne varsa ezilmesine bağlıdır. Sadece devrimci değil tüm devrimci olabilecek potansiyel yönelimlerin sahsında da devrim ezilmelidir. İşte o zaman burjuva demokrasisi zaten gerçek bir “gübrelik” olacaktır.

Bunu anlamayan sözümona devrimciler ve demokratlar Endonezya'da da Türkiye'de de ciddi bir tehdittir. Sömürü ile terör arasında tercih yaparak önce demokrasi diyebilenler her yerde sahte demokratlar, gerçekte ise sömürünün hizmetkarları olurlar.

Endonezyalı devrimci Rusman ile Endonezya'daki halk direnişi ve güncel durum üzerine yapılan röportaj ve onu tamamlayan çerçeve yazılar Rote Fahne'nin 29 Mayıs '98 tarihli sayısından çevrilmiştir

“Emekçilerin hafızası güçlüdür, kolay kolay unutmazlar”!

Rote Fahne: Endonezya halkı bugün Suharto'nun hükümetten çekilmesine muhakkak ki çok seviniyor. Endonezya'daki güncel durumu nasıl değerlendiriyorsun?

Rusman: Endonezya halkının Suharto'nun nihayet istifa etmesine çok sevinmesi kuşkusuz ki doğrudur. O, halkı 32 yıl boyunca baskı altında tuttu. Hem psikolojik, hem siyasal ve hem de militarist bir baskı. Bu bir yanı. Fakat Suharto iktidarını muazzam bir yapıyla birlikte inşa etti. Habibi'nin gelmesiyle bu yapı bir değişikliğe uğramadı. Öğrenciler ve halk arasında Habibi'nin istifasını haykıran pek çok ses yükselmektedir. Fakat -özellikle islamcı kesimlerde- ona önce bir şans tanınması gerektiğini düşünenler de var. Habibi Suharto rejiminin bir parçasıdır. Tek “özellik”i asker kökenli olmaması ve islamcı bir aydın çevresinin kurucusu olmasıdır. Habibi daha ziyade bir teknokrattır. Fakat o demokrasi ve halk için ne radikal ekonomik iyileştirmelere yönelik talepleri gerçekleştirmek istegindedir ne de bunları yapabilir. Bundan dolayıdır ki Suharto'nun istifası yalnızca bir ilk adımdır. Ve Endonezya'daki devrimci güçler için gerçek demokratik bir toplumun yaratılması hedefinin gerçekleşmesi için önlerinde daha çok uzun ve çetin bir mücadele durmaktadır. Fakat kitle hareketi gelişme içerisinde. Suharto'nun istifası işçi, kent yoksulları ve öğrenci kitlelerinin mücadelelerinin bir sonucu olarak değerlendirilebilir.

Endonezya'da üç büyük halk hareketi var. Önce işçi sınıfı 1994-96 yılları arasında grev hareketleriyle sahneye çıkmıştı ve ardından da her gün grevler yaşandı. Fakat seçim dönemi sırasında kent yoksulları hareketi daha fazla önplana çıktı. Bunlar arasında Magawati en fazla bilinenidir. Şimdi en aktif olan hareket öğrenci hareketidir. Fakat her üç hareket de aktif ve canlı durumdadır.

Rote Fahne: Buradaki burjuva medyada yalnızca öğrencilerden bahsedilmektedir.

Rusman: Evet, üniversite öğrencilerinin halk direnişinde büyük bir rol oynadıkları doğrudur. Zira öğrenciler üniversitelerde -kampüste- örgütlüler ve farklı üniversiteler arasında bir iletişim ve koordinasyon ağı inşa ettiler. Fakat bu işçilerin pasif bir rol oynadıkları anlamına gelmiyor. İşçiler bu hareketin büyük desteğidir. Pasif bir rol oynamadıkları en iyi biçimde öğrencilerin kampüsleri terkettiklerinde kitlelerin birlikte sokağa çıkmalarından görülebilir.

Rote Fahne: Endonezya işçi sınıfı çok büyük bir sınıf ve de çok geniş bir mücadele deneyimine sahiptir.

Rusman: Evet bu böyledir. Yalnız Suharto rejimi boyunca işçilerin örgütleri yasaklandı. Endonezya'daki işçiler ülke çapında koordine edilen bir örgüt oluşturma olanağından yoksundurlar. Bu yüzden bugün işçiler daha çok fabrikalar temelinde

örgütlenmiş durumdadır. Komiteler tarafından örgütlenen mevzi direniş ve eylemler yürütmektedirler. Gerçekleştirilen grevlerin çoğunda temel talep ücret artışlarıydı. Grevlerle kazanımlar da elde edilebildi. Şimdi yaşanan toplu işçi çıkarımları ve fabrikaların kapatılması, işçileri yeni taleplerle mücadeleye atılma sorumluluğu ile karşı karşıya bırakmaktadır.

Bugün, bu son 30 yıl boyunca şekillenen yeni bir işçi kuşağının oluştuğunu da görmek gerekiyor. Bu işçilerin ezici bir çoğunluğu siyasal bir eğitimden geçmedi. Bu marksist-leninist örgütlenme için küçümsenmemesi gereken bir sorundur. Bu alanda bir inşa ve eğitim çalışmasını gerçekleştirmek

zorundayız. İşçi sınıfı bir yanda pratik mücadelesindeki tecrübeleriyle eğitilmektedir. Çünkü ezildiklerini, sömürüldüklerini bizzat yaşayarak görmektedirler. Diğer yandan teorik bir eğitimi verebilmek şarttır. Bu büyük bir görevdir. Fakat son 30 yıl gözönüne alındığında, geçtiğimiz son birkaç yılda bu alanda bir ilerleme kaydedilmektedir. Siyasal özgürlükler; ifade özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü ve basın özgürlüğü vb. tüm bunları mücadeleyle kazanmak bugün devrimci hareketin öncelikli görevidir.

Rote Fahne: Siyasal taleplerle ekonomik talepler nasıl bir bağlantı içindedir?

Rusman: Emekçi yığınların rahatlatılması için yakın geleceğe yönelik ekonomik

talepler krizin getirdiği sonuçlara karşı hemen uygulanmaya konulmalıdır. Yeni bir işsizlik patlaması oluştu - resmi rakamlara göre 13 milyon insan işsiz! Bu sorunun çözülmesi birincil bir talep olacaktır. IMF yeni bir anlaşmayı hazırladı. Bu anlaşma büyük sermayenin çıkarları doğrultusundadır. Ona karşı mücadele edilmelidir ki, bugüne kadar Suharto'nun kendi tekelleri için kullandıkları şimdi kitlelerin yaşam standartının düzeltilmesi için kullanılsın.

Rote Fahne: IMF'nin hiçbir zaman kitlelerin çıkarları için kredi vermediği bilinmektedir. Bu, emekçi kitleler için demokratik hak ve özgürlükler ve

Habibi kimdir?

61 yaşındaki B. Yusuf Habibi Suharto'nun çocukluk arkadaşıdır. Ailesi ile Suharto hanedanlığı birbiriyle iç içe geçmiş sıkı bağlara sahip. Habibi 80'in üzerinde işletmenin hissesine sahip, birçoğu da Suharto'nun çocuklarının ortaklığında.

Habibi, Alman emperyalizmiyle işbirliği için Almanya'da eğitildi. Aachen Üniversitesi'nde uçak ve makina mühendisliği eğitimi gördü. Yıllarca uçak üreticisi MBB'nin yönetiminde yer aldı.

Habibi Suharto'nun çağrısı üzerine 1974'de Endonezya'ya dönüş yaptı. Fakat Hamburg yakınlarındaki villasını ve Almanya ile sıkı bağlantı ve ilişkilerini korudu. Ülkesinde ona

“Alman” denilmektedir. Suharto'nun 1995'deki Almanya gezisinde öğrencilerin diktatörlüğe karşı gösteri düzenlemesi üzerine, Habibi bunların bu gösteri için parayla ve bedava birayla satın alındıklarını iddia etme pervasızlığı göstermişti. Habibi halk arasında büyük bir nefretle karşılanmaktadır. Özellikle yürütücüsü olduğu ve kaynakları emekçilerden gasp edilen dev projelerinden dolayı. Örneğin Endonezya yapımı bir jet uçağı projesi vb. Halk bir

yandan açlık çekerken ve bazı bölgelerde tohumluktan ve gübreden dahi yoksun kalırken bu projeler uluslararası tekellerle işbirliği içinde gerçekleştirilmeye çalışıldı.

yaşam koşullarının düzeltilmesine yönelik en temel ihtiyaçların dahi ancak ve ancak IMF ve uluslararası tekelere karşı da yönelmesi gereken devrimci mücadeleyle elde edilebileceğine bir kanıt değil midir?

Rusman: Elbette. Buna ancak devrimci mücadeleyle ulaşılabilir. Bugünkü koşullarda ulaşamaz. Fakat bugün bunun bilinci yaratılmalıdır.

Rote Fahne: MLPD Endonezya ve tüm öteki gelişmekte olan ülkeler için uluslararası borçların silinmesini talep etmektedir. Bunu nasıl görüyorsunuz?

Rusman: Suharto ailesinin zenginliği borçların ödenmesi için değil, fakat kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için kullanılmalıdır. Suharto ailesinin tüm mal varlığına el konulmalıdır ve halk için kullanılmalıdır. Doğru çözüm budur. Zira borçları Suharto yaptı, Endonezya halkı değil! O, bu borçları Endonezya halkını daha fazla sömürebilmek için yaptı.

Rote Fahne: Mücadele hangi perspektifle yürütülmektedir?

Rusman: Temel değişiklikler elde edebilmek için hedef yeni demokratik bir devrimdir. Ancak bütün halk ve öncelikle emekçi yığınlar tarafından desteklenen bir hükümet yeni demokrasiyi gerçekleştirebilir. Bugün durum şudur ki, devrimin kuvvetleri henüz çok cılızdır ve bu yüzden daha uzun bir mücadele verilmek zorundadır. Fakat yeni demokratik toplum hedefine ulaşılmadığı sürece gerçekten istikrarlı olan bir toplum da yaratılamaz. Ekonomik krizin sorunları ve öteki siyasal sorunlar da köklü bir şekilde çözülemez. Şimdi gerçekten tüm ciddi demokratik güçleri birleştirmeye çalışmalıyız ki, bu yeni demokrasinin mücadelesini verelim.

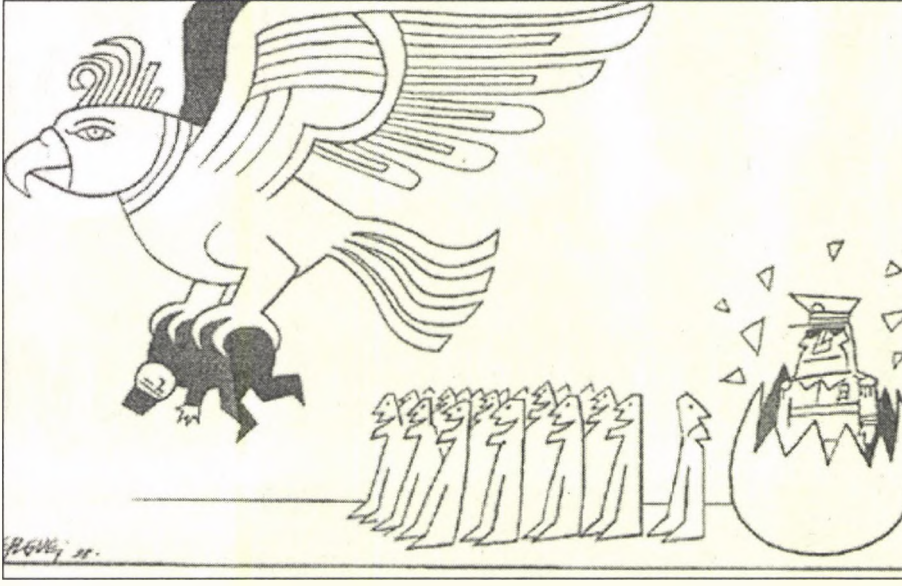
Rote Fahne: Açıkça görünen odur ki, Suharto rejiminin yıllardır sistematik bir biçimde komünistlere karşı yürüttüğü propaganda kitlelerde -özellikle genç kuşakta- belli bir bilinç yanılması yaratmıştır.

Rusman: Eskiden anti-komünizmin tam egemenliği hakimdi. Rejim, komünizmin terörizm anlamına geldiğini iddia ediyordu. Fakat artık bu propagandaya inanılmamaktadır. Suharto rejiminin halka karşı ne kadar suç ve cinayet işlediği ve bu yüzden Suharto'nun iddia ettiği gibi komünizmin kötü olamayacağı görülmektedir. Gençlik arasında da geçmişi daha fazla araştırmaya ve Endonezya Komünist Partisi'nin tarihini öğrenmeye büyük bir ilgi var. Öğrenciler yüksek öğrenim grupları oluşturdular ve marksist literatürü inceliyorlar. Bu illegaldir. Komünist Partisi'nin bir takım eski metinlerini de çoğalttılar. Gençlik bu düşüncelere açık.

Rote Fahne: Endonezya'da kaç siyasal tutsak bulunuyor?

Rusman: Cezaevlerinde şu an 13 Komünist Partisi üyesinin yanısıra çok sayıda farklı görüşlerden siyasal tutsak bulunmaktadır. Fakat Suharto döneminde zindanlara atılmış ve yıllarca özgürlüğünden edilmiş onbinlerce eski siyasal tutsak bulunmaktadır. Denilebilir ki her mahallede böyleleri var. Halk tarafından çok iyi karşılanıyorlar. Yalnızca çoğunlukla resmi daire ve kuruluşlarca suçlu muamelesi görüp çeşitli baskılara maruz kalıyorlar. Fakat eski siyasal tutsaklar genel olarak komşularıyla iyi bir uyum içinde yaşamaktadırlar.

Rote Fahne: Endonezya Komünist Partisi bir zamanlar dünyanın en güçlü komünist partilerinden biri konumundaydı. Suharto'nun 1965'deki kanlı darbesinden sonra ise zorla dağıtıldı ve ona karşı gösterilen her türlü sempati gaddarca takibata uğratıldı. Tüm bunlara rağmen

duvarlarda yeniden "Yaşasın PKI!" gibi sloganların yazılmaları göze çarpıyor. Marksist-leninist partinin yeniden inşasının olanakları daha elverişli hale gelmiş bulunuyor mu?

Rusman: Evet bu bir gerekliliktir. Buna rağmen bu inşa legal alanda gerçekleştirilemez. Ve bugüne kadarki

tüm marksist-leninist, komünist aktiviteler yeraltında gerçekleştirilmek durumundaydı, halihazırda da böyledir.

Siyasal özgürlük talebi, örgütün inşası için daha iyi koşullar yaratmaya yönelik bir taleptir de.

Daha uzun ve çetin bir mücadele yürütmek zorunda olmamıza ve yeni saldırılarla birlikte gerilemelerin olası olmasına rağmen, Endonezya'da koşullar bugün elverişlidir. Suharto rejimi için çarkı geri döndürmek mümkün değildir artık. Kitleler harekete geçmiştir ve onların hafızası güçlüdür, kolay kolay unutmazlar.

Rote Fahne: Devrimci bir mayalanmadan bahsetmek mümkün mü?

Rusman: Evet, böylesi bir mayalanmanın başlangıcıdır bu, böyle ifade edilebilir.

Rote Fahne: Enternasyonal ilişkileri nasıl görüyorsunuz?

Rusman: Endonezya için enternasyonal bir dayanışma son derece önemlidir. Örneğin yeni katliamların gerçekleştirilmemesi için bir dayanışma veya gerçekleştirildiğinde bunu mahkum ve teşhir eden dayanışma eylemleri örgütleyen bir dayanışma.

Öte yandan Endonezya'daki kitle hareketi ve devrimci hareket diğer ülkelerdeki mücadele ve hareketler için de bir ilham kaynağıdır.

Bu gelişmenin birden bire oluşmadığını iyi biliyoruz. Yaşananlar uzun bir gelişmenin sonucu ve uzun erimli bir çalışmanın ürünüdür. Bunun için birçok bedel ödendi. Fakat bu son yıllar ve özellikle son aylar ve hatta günlerde herşey çok hızlı gelişti. Birçoğu bu kadar hızlı olabileceğini düşünmemişti. Ve bu hareketin geri püskürtülmesinin hala da mümkün olmasına rağmen, açıktır ki bu gelişme yok edilemez. Zira bir gelişme trendi var.

Ve bu sanırım yalnızca Endonezya için de geçerli değildir. Filipinler'deki mücadele buradan etkilenecek, büyük bir canlılık yaşayacaktır. Endonezya'da Filipinler'deki kitle hareketi, tecrübelerini değerlendirmek ve ders çıkartmak için yakından takip edilmektedir. Örneğin Marcos'a karşı verilen mücadele ve FKP'nin mücadelesi.

Bunun büyük bir etkisi var ve tabii ki Avrupa ülkelerindeki gelişmelerin de. Şimdi Habibi bizde devlet başkanı oldu. O, Almanya'da eğitildi, Almanya'yla ve Alman tekelileri ile yakın ilişkileri var. Bu yüzden de Alman halkının Endonezya ile dayanışması büyük önem taşımaktadır. Almanya devrimci hareketinin temsilcileri ile Endonezya devrimci hareketi arasındaki ilişkinin sürdürülmesinin de son derece önemli olduğunu düşünüyorum.

Rote Fahne: Kurtuluş için enternasyonal bir mücadele birliğinin kurulması düşüncesine nasıl bakıyorsunuz?

Rusman: Bu iyi bir fikir. Bunun tek tek ülkelere nasıl pratiğe geçirileceği ise kuşkusuz o ülkelerdeki somut koşullara bağlıdır. Endonezya'da demokratik hedefler için ve insan hakları ihlallerine karşı ve insanların siyasal hakları için etkinlik gösteren birçok örgüt var. Bu örgütlerin çoğunun Almanya ile de ilişkileri var ve bilgi verilmektedirler.

Amien Rais

yeni muhalefet

lideri mi?

Batı medyaları Amien Rais'i muhalefet lideri ve gelecekteki devlet başkanı adayı olarak sunmaktadırlar.

Rais Endonezya'daki 28 milyon üyeli ikinci büyük islamcı örgüt Muhammadiyah'ın lideridir.

Muhammadiyah sıkı bir örgütlenme sistemine sahip. Halk kitleleri arasında siyasal yolsuzluğa karşı çıkmasından dolayı ilgi görmektedir. "Diario de Noticias" adlı Portekiz gazetesinin 11 Mayıs 1998 tarihli sayısında yayınlanan bir söyleşide örgütün programına ilişkin bir soruya Rais şu cevabı vermektedir: "Endonezya'da ülkenin tüm sorumluluğunu üstlenebilecek temel bir politik kuvvetin olmadığından eminim. İlerici kuvvetlerin bir ittifakına ihtiyacımız var, bu ittifaka ordu, üniversiteler, siyasi partiler ve işçiler dahil edilmelidir". Aynı söyleşide ülkedeki ekonomik krizin nasıl aşılabileceğine yönelik bir soruya: "Ben ülkeye yabancı firmaları çağırırdım ve onları ulusal kaynakları işletmesini yeni hükümetle birlikte yürütmeye davet ederdim. Onlara derdim ki, Endonezya iyi yumurta veren bir tavuktur. Bu yüzden bu tavuğa iyi bakmak onu öldürmekten iyidir. Tavuğu iyi beslemeliyiz ki altın yumurtaları paylaşabilelim." cevabını vermişti. Kitlelerdeki hoşnutsuzluğa karşın Rais Suharto'nun istifasının hemen ardından Habibi ve hükümetini "yolsuzluk kokmaması halinde" desteklemeyi önermişti. Emperyalistler büyük bir basınç altında kitleler arasındaki devrimci mayalanmayı engellemek, halk hareketini budamak amacıyla inşa edilecek burjuva bir muhalefetin başına işe yarar bir kişilik arayışındadır. Amien Rais emperyalistlerin bu amaca yönelik en önemli muhataplarından biridir.

Güney Kore: Otomotiv sektöründe grev ve militan gösteriler

Uzak Asya'da mücadele dinamikleri büyüyor

27 ve 28 Mayıs günleri Güney Kore'de otomobil sektöründe güçlü ve militan bir grev eylemi yaşandı. Burjuva haber kaynaklarının verdikleri bilgilere göre sözkonusu sektörde çalışan 150 bin civarında emekçi eyleme katıldı, üretim tamamen durduruldu ve ülkenin bellibaşlı kentlerinde militan gösteriler düzenlendi. Gününbirlik hızlandırılan toplu işten atma politikasına karşı düzenlenen eylem sırasında onbinlerce işçi "İş garantisi istiyoruz!" şiarını haykırdılar. Düzen, polis güçlerini seferber ederek, olağanüstü askeri tedbirler alarak emekçilerin gösteri alanlarında öğrenci gençlikle bir araya gelmelerini, eylemin politik bir gösteriye dönüşmesini engellemeye çalıştı.

Ağır sanayi sektörü işçilerinin Güney Kore'de örgütlediği bu grev eylemi birçok açıdan anlamlı dersler içermektedir. Sözkonusu eylem Güney Kore için önemli bir gelişme olduğu gibi aynı zamanda bölgedeki değişik ülkelerin işçileri ve emekçileri için bir referans ve ilham kaynağı oluşturmaktadır. Bu nedenle, Güney Kore işçi sınıfının bu eylemini, herşeyden önce, bölge ülkelerinde farklı biçimler altında yaşanan ortak sürecin bir parçası olarak görmek ve öyle irdelemek gerekiyor.

Ortak sömürü süreci

Uzak Asya ülkeleri, tüm görece farklılıklarına rağmen, özünde ortak özelliklere sahiptirler. Bu ortak karakteristiklerin başlıcalarını; rejimlerin niteliği, sermayenin birikim koşulları, emekçi sınıf ve tabakaların toplumsal konumları, yaklaşık bir yıldır hüküm süren iktisadi kriz ortamı ve işçi emekçi mücadelelerinin yükselen dinamikleri olarak özetlemek mümkündür.

Bu ülkelerde hüküm süren rejimlerin temel ve ortak karakteristikleri nelerdir? Yakın bir geçmişe kadar iktisadi anlamda "kaplan", "ejderha" ya da Endonezya örneğinde olduğu gibi "yavru kaplan" olarak anılan bu ülkelerin çoğunda, dış görünüşleri ne olursa olsun, genelde askeri faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir. Başta Güney Kore, Endonezya vb. olmak üzere tüm Uzak Asya yöresi ülkelerinde politik rejimler esas ideolojik gıdalarını ilkel anti-komünizmden almaktadırlar. Bu rejimlerin oluşumlarına ABD emperyalizmi doğrudan katkıda bulunmuş ve bugüne kadar ayakta durmalarını sağlamıştır.

Sermayenin bu çıplak diktatörlüğü devlet terörü eşliğinde yoğun işgücü sömürüsünün koşullarının ve ortamının oluşumuna yolaçmıştır. Terör altında tutulan ucuz işgücünün aşırı sömürüsü sayesinde hem yerel sermaye palazlanma imkanları bulmuş hem de uluslararası sermaye vurgun vurma olanakları elde etmiştir. Yoğun işgücü kullanımı gerektiren üretim üniteleri bu ülkelere transfer edilmiş ya da doğrudan yatırımda bulunularak yerel üretim üniteleri kurulmuştur. Dolayısıyla bu ülkelere hareketle yapılan üretim uluslararası pazarlarda korkunç bir rekabet gücüne sahip olmuştur. Zaten bunun içindir ki bu ülkeler dünya pazarlarında onyıllar boyu "kaplan", "ejderha" türünden sıfatlarla anıldılar.

Uzak Asya ülkelerinin bu konumunu ve günümüzde ortaya çıkan sonuçları farklı zaman dilimlerine ayırarak irdelemek gerekir. İlk aşama askeri diktatörlüklerin oluşumu, işçi ve emekçi sınıfların şiddet zoru ile susturularak azami sömürü koşullarının yaratılması olarak tanımlanabilir. Bu şekilde altyapının oluşumu ile birlikte başlayan ikinci aşama, bu ülkelerde yerel sermaye için palazlanma olanaklarının biraraya getirildiği dönemdir. Oluşturulan politik sistemlerin oturmaları, kalıcılaşmaları, her türlü muhalefet odağının büyük bir barbarlıkla ezilmesi Uzak Asya ülkelerinin özelliklerine farklı bir boyut kazandırmıştır. Bu ülkeler genel anlamda sermayenin birer cennetine dönüşmüşler ve ardından devreye uluslararası sermaye girmiş, bölgeye akmaya başlamıştır. Bu aşamadan itibaren "kaplan" ya da "ejderha" sıfatıyla Uzak Asya ülkeleri, sermaye için, artı-değer gaspetmenin, dünya ölçeğinde pazar payı kazanmanın, her

türlü spekülasyonda bulunmanın, her çeşit vurgunu vurmanın ideal mekanları olmuşlardır.

Bu dönemi burjuva iktisatçıları Asya ülkelerinin hızla kalkındıkları dönem olarak tanımlarlar. Uluslararası sermaye onyıllar boyunca bu toplumların işgücünü iliklerine kadar sömürdü, doğal zenginliklerini talan etti ve üstelik boğazına kadar borçlandırdı. Bununla da sınırlı kalmadı. Sermaye bu toplumlara dayattığı sömürü ölçeğini uluslararası bağlamda bir norma, bir referansa dönüştürdü. Örneğin Güney Kore, Tayvan vb. ülkelerin emekçilerinin silahların gölgesinde gerçekleştirilen üretkenlik ve onların alım gücü düzeyi Avrupa'nın, Amerika'nın kapitalist metropollerinde işçilere karşı kullanılan bir silaha, bir şantaj aracına dönüştürüldü. Ulusal çıkarlar, uluslararası rekabet türünden argümanlar kullanılarak ve Uzak Asya ülkelerinde sömürü olanakları kıstas kabul edilerek ileri kapitalist ülkelere emekçi sınıf ve tabakalara karşı '80'li yılların başlarından itibaren toplu bir saldırı başlatıldı. Sovyetler Birliği'nin çöküşü ile hız kazanan karşı-devrimci cereyan sermayenin bu genel saldırısını kolaylaştıran bir başka faktördür.

Sermayenin bu saldırısı kayda değer bir engelle karşılaşmadan ABD ve İngiltere'den başlayarak tüm ileri kapitalist ülkelere esas olarak hedefine ulaştı. İşçilerin, emekçilerin kazanılmış hakları adamakıllı budandı, reel ücretler aşağı çekildi. Örneğin bugün Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde tekstil sektöründe yapılan üretimin maliyeti ile geri kalmış ülkelerdeki maliyet arasındaki orantı ciddi boyutlarda değişmiştir. Aradaki fark işverenler için riziko göze almayı, ulaşım giderlerine vb. harcamalara

katlanmayı gerektirmeyecek kadar düşüktür. Ya da soruna daha farklı bir açıdan bakıldığında Çin, Doğu Avrupa ülkeleri işgücü sömürüsü için Uzak Asya ülkelerine eşdeğer yeni olanaklar sunmaktadır.

Bu koşullarda objektif olarak ortaya çıkan tablo sermaye açısından Uzak Asya ülkelerinin tarihsel cazipliklerini kaybettikleridir. Başka bir ifadeyle, sermaye bu ülkelerde vuracağı vurgunu vermiştir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, insanların sömürümü, zenginliklerini talan etmiş, uluslararası pazarlarda satmış ve bu arada bu ülkeleri aşırı derecede borçlandırmıştır. İşgücü sömürü olanaklarının dünya genelinde görece de olsa standartlaşması, Çin ve Doğu Avrupa ülkeleri şahsında yeni ve bakir işgücü pazarlarının ortaya çıkması sermayenin Uzak Asya'dan çekilmesine yolaçmıştır. Bir yıla yakın bir süredir Uzak Asya ülkelerinde devam etmekte olan iktisadi kriz bu manzara içinde kendi yerini bulmakta ve kendi kendisini tanımlamaktadır.

Ortak mücadele süreci

Yukarıda genel hatları ile çizdiğimiz tablodan anlaşılacağı üzere, Uzak Asya ülkeleri aynı zaman kesiti içinde ve yaklaşık benzer koşullarda uluslararası sermayenin saldırı hedefi, vurgun alanı oldular. Uluslararası sermaye bu ülkeleri aynı zaman kesiti içinde terketti ve sözkonusu iktisadi kriz başgösterdi. Eğer sermaye cennetini terketmemiş olsaydı da aynı kriz patlak verecekti. Sermayenin kaçışı süreci hızlandırmaktan ve burjuvazinin ganimetini sağlama almaktan başka bir rol oynamamıştır. Burada altı çizilmesi gereken nokta, uluslararası sermayenin bu ülke halklarına yönelik saldırısında muazzam bir koordinasyon ve planlama çerçevesinde hareket ettiğiidir.

Uzun bir dönem boyunca dört başı mamur bir kalkınma modeli olarak tanıtılan, geri kalmış ülkelere izlenilmesi gereken örnek olarak gösterilen, emeğin sömürü koşulları ileri kapitalist ülkelerin işçilerine karşı şantaj aracı olarak kullanılan Uzak Asya "kalkınma modeli"nin perde arkası gerçeği bugün tüm çıplaklığı ile ortadadır. Askeri terör, azgın sömürü ve büyük ölçekli vurgun olanaklarının bu modelin temel karakteristiklerini, esas mekanizmasını oluşturdukları artık ortak kabul gören bir gerçektir. Bu modelin toplu iflası sözkonusu toplumlarında yeni dinamiklerin doğmasına yolaçmış, yeni bir süreç

başlatmıştır.

Bu sürecin temel dinamiğini işçi ve emekçi kitlelerin, öğrenci gençliğin mücadelesi, muazzam bir kitle hareketi oluşturmaktadır. Bu bağlamda kuşkusuz hatıra gelen ilk ülke Endonezya olmaktadır. Sistemin iflasi onyıllardır terör altında tutulan emekçi kitleleri harekete geçmeye zorlamış ve böyle oluşan kitle hareketinin baskısı karşısında düzen fevkaalede sıkışmış, taviz vermek zorunda kalmıştır. Ancak bölgeye bir bütünlük içinde bakıldığında, Endonezya'nın bir istisna oluşturmadığı görülür. Bölge ülkelerinin yaklaşık tümünde, çoğu mütevazı ölçekte de olsa, kabarık sayıda işçi ve emekçi direnişlerine tanık olunmaktadır. Endonezya ve Güney Kore'deki gelişmeleri gölgelediği bu direniş girişimlerin aynı talepler etrafında şekillenmekte ve dolayısıyla benzer bir süreçten geçmiş olan bölge toplumlarında ortak bir mücadele dinamiğinin yeşerdiğini kanıtlamaktadır.

Ancak, ortak özellikler taşıyan bu mücadele süreci ilk adımlarını atmanın doğal zaaf ve eksikliklerini taşımaktadır. Uluslararası sermayenin bu ülkelerin halklarına yönelik saldırısında muazzam bir koordinasyon ve planlama çerçevesinde hareket ettiğini belirttik. Değişik ülkelerin emekçi sınıf ve tabakaları egemen sınıflara karşı, nesnel olarak ortak olan direnişlerinde, mücadelelerinde, gerek ulusal gerekse de bölgesel bağlamda, aynı koordinasyonu ve planlamayı gerçekleştirememektedirler. Bu zaafın nedenleri içinden geçilen süreçten kaynaklanmaktadır. Toplumların zor altında depolitizasyona tabi tutulduğu, örgütlenme olanaklarının ortadan kaldırıldığı, direniş ve mücadele kültürünün, refleksinin yok edildiği dönemin mirası mücadele alanına bir zaaf, bir eksiklik olarak yansımaktadır.

Bu nedenle direniş ve mücadele dinamikleri öndersiz, örgütsüz ve çoğu kez kendiliğinden bir biçimde yeşermektedir. Bunun içindir ki egemen güçler kendilerini savunmakta henüz zorluk çekmemekte, kendilerini dönemin koşullarına hızla uyarlanmaktadır. Kitle hareketinin bu bağlamdaki zaaf ve eksikliği Endonezya'da egemen güçlerin gelişmelere hakim olmalarını kolaylaştırdı. Suharto ve onun yakın çevresinin kenara itilmesi kitle öfkelerini tamamen yatıştırmaya yetmeyince, düzen kısıntı halinde yeni tavizler vererek emekçilerin, öğrencilerin direniş ruhunu törpülemeye çalışmaktadır.

Örneğin düzenin ağır topu Genelkurmay başkanı General Wiranto ordunun Suharto ve ailesinin can ve mal güvenliğini koruyacağına ilişkin teminat vermişti. Ancak Suharto'nun şahsında düzene yönelen kitle öfkesi, daha düşük yoğunlukta da olsa, kendisini yeni başkan Yusuf Habibi'ye karşı ifade etmeyi sürdürdü. Suharto'nun gönderilmesi karşılığında, kitle hareketinin dağılmasını ve sükunetin sağlanmasını isteyen egemen güçler ajitasyonun devam ettiğini gördüklerinde hemen devrik başkanın serveti hakkında bir araştırma komisyonu kurdular. Ama bu arada

adalet bakanı, “dosya son derece karmaşık olduğu için kısa sürede sonuç almayı beklemek hayalcilik olur” diyerek, kitle hareketine karşı panzehiri olarak kullanılan bu jestin ne denli göstermelik olduğunu itiraf etmekten kendini alamamaktadır.

Endonezya'da egemen güçler şimdilik bu tür entrikalarla kitle hareketini önemli ölçüde dizginlemeyi, onun hızını kırmayı başardılar. Uluslararası sermaye de bu konuda üzerine düşeni yapmaya hazırlanmaktadır. IMF kredi koşullarında ve uygulanmasını dayattığı kemer sıkma politikasında toplumsal ajitasyonun son bulmasını kolaylaştırmak amacıyla bazı gevşemelere gideceğini, daha yapıcı bir tavır takınacağını açıklamıştır. Ama Endonezya'da alacakları ve yatırımları bulunan uluslararası bankaların ve tekellerin tavrının da gösterdiği gibi, sermayenin bu tür cambazlıklarının uzun sürede kitle hareketi üzerinde özlenen etkiyi yapmaya yetmeyeceği açıktır. Mezar sessizliğini geride bırakan kitle hareketi bundan sonra toparlanma ve örgütlenme sürecini yaşamaktadır. Ve bu nedendir ki, sözkonusu kurumlar Yusuf Habibi'ye bıçağın sırtında duran “geçici bir Papa” gözü ile bakmaktadırlar.

Güney Kore örneği

Güney Kore bölgedeki diğer ülkelerle olan tüm ortak yanlarına rağmen, önemli farklılıklar arzemektedir. Bu ülkede askeri faşist diktatörlüğe karşı direniş ve mücadele son iktisadi krizin patlak vermesi ve iflasların birbirlerini izlemesi ile birlikte gündeme gelmemiştir. Öğrenci gençliğin militan eylemleri ve kısa aralıklarla patlak veren işçi eylemleri, bu ülkede egemen güçleri '80'li yılların ortalarından itibaren bazı tavizler vermeye, rejimin askeri görünümünü arka plana çekmeye zorlamıştır. Dolayısıyla, bu ülkede legal ya da KCTU gibi zımnen legal sendikalar aracılığı ile işçiler asgari bir örgütlenme platformuna, salt iktisadi talepler uğruna da olsa eylem yapma olanaklarına sahiptirler. Endonezya'da işçi sınıfı otuz yılı aşkın bir süredir hiçbir zaman böyle olanaklara sahip olmamıştır.

İşte bu birikimden dolayıdır ki, bugün Güney Kore'de ağır sanayi proletaryası işçi sınıfı adına somut talepler formüle ederek mücadele sahnesine çıkmaktadır. Oysa Endonezya'da yoksul semt sakinleri, lümpen proletarya Los Angeles isyanını andıran, anlaşılır ama sonuçta şekilsiz yöntemlerle sokaklara dökülmüş, yağma ve kırıp dökmelerle rejime olan öfkelerini ifade etmişlerdir. Güney Kore'de işçilerin sosyal sınıf olarak egemen güçlerin dayattıkları iktisadi politikaya karşı mücadele ve direniş refleksleri mevcuttur, pratik deneyim sahibidirler. Endonezya'da Suharto rejimi sınıfın bu tür olanaklarını kan dökerek sıfırlamayı başarmış ve yok etmiştir. Bu koşullarda Güney Kore'de işçi sınıfının başlıca eksiği politik ve ideolojik bir önderliğe sahip olmamasıdır. Egemen güçler bu

boşluktan yararlanarak, düzene bağlı ya da düzenin sınırlarını aşma perspektifi olmayan sendikalara yaslanarak işçi sınıfı ve emekçilere hükmedebilmektedirler.

Son bir yıldır bu ülkede egemen sınıfların başvurdukları entrikalar, dayattıkları iktisadi seçenekler ve bunlara karşı gelişen direniş örnekleri, sınıfın politik öndersizliğinden doğan boşluğun derinliğine ışık tutmaktadır. Başka bir ifadeyle, bu süreç göstermiştir ki, sınıfın iktisadi taleplerden hareket ederek başlayan eylemine politik bir perspektif kazandırılmadığında, mücadele kısır bir döngüye girmekte, dahası işçilerin kaba bir biçimde kandırılması kolay olmaktadır.

Örneğin, geçen yıl iktisadi krizin doruğuna tırmadığı, ülkenin mali iflasla yüzyüze kaldığı bir ortamda gerçekleştirilen cumhurbaşkanlığı seçimleri, politik öndersizlikten ötürü, emekçi kitleleri oyalayıcı bir işlev görmüştür. Hapis yatmış eski bir rejim aleyhtarının devlet başkanlığına getirilmesi, eski cumhurbaşkanları hakkında yolsuzluk ve rüşvet gibi suçlardan soruşturma açılması, rejimin demokratikleştirileceğine, işçi sınıfına ve emekçi kesimlere yeni haklar tanınacağına ilişkin vaatler verilmesi önemli ölçüde inandırıcı olmuştur. Dahası, yıl sonunda sendikalar, yeni hükümetle imzaladıkları bir antlaşmada, istihdamın korunması koşulu ile emekçi maaşlarında yer yer % 50'ye varan düşüşler kabullenmişlerdir. İktisadi kriz karşısında “ulusal dayanışma” adına sendika ağalarının sermaye sınıfına verdikleri bu köklü tavizler tabanın aktif öfkesi ile karşılaşmamıştır.

Bu antlaşmanın imzalanmasından bu yana beş ay kadar bir zaman geçti. “Ulusal dayanışma” adına ücret düşüşleri sendikalar aracılığı ile emekçilere kabul ettirilmiş ve karşılığında ise global anlamda istihdamın korunacağı, kriz mağduru emekçiler için işsizlik ödeneği oluşturulacağı ve sosyal güvenliğin ciddi bir biçimde yaygınlaştırılacağı sözü verilmişti. Bu arada burjuvazi ulusal ekonomiyi kurtarma adına yoğun bir reklam kampanyası başlatmış, bunu devlet başkanlığında yapılan değişikliklerle de besleyerek emekçi kitlelerin öfkelerini sendikal bürokrasinin suç ortaklığı ile önemli ölçüde dizginlemeyi, kırmayı başarabilmişti.

Burjuvazinin verdiği sözler doğal olarak çok daha farklı sonuçlar yarattı. Bundan bir yıl önce, herşeye rağmen, Güney Kore'de yoğun istihdam olanakları mevcuttu. Resmi rakamların yansıttığı işsizlik oranı son derece düşük durumdaydı. Bu rakam 1995 yılı verilerine göre % 2 civarında seyretmekte idi. İktisadi krizin patlak vermesi ve iflasların birbirini izlemesi ile birlikte kapitalizm için istihdamın cenneti sayılan Güney Kore'de işsizlik hızla arttı. Yine resmi rakamlara göre bugün Güney Kore'de çalışabilir durumda olan nüfusun % 6,7'si işsiz kalmıştır. Gerçek rakamlar kuşkusuz daha yüksektir. Başka bir ifadeyle burjuvazi verdiği sözü tutmadı. Krizin başlangıcından bu yana günde ortalama 10 bin işçi işten atılmaktadır. Sendikalar emekçileri “ulusal dayanışma”

kampanyasına ortak etmekle burjuvazinin saldırıları önündeki engelleri önemli ölçüde kaldırmış oldular. Gözlemciler evrimin aynı hızla devam edeceğini belirtmekte, yeni başkan ise ancak “1999 yılı sonunda belki tünelden çıkılacağını” söylemektedir.

Hızla artan işsizlik ve yoksulluk dışında bu toplumda geçmişte nadir rastlanılan yeni fenomenler belirmiştir. Hırsızlık ve intihar olayları hızla artmaktadır. Yerel basın intihar olaylarını “IMF intiharları”, adı hırsızlık vakalarını da “IMF hırsızlıkları” olarak anarak sorunu mevcut iktisadi kriz ve IMF'nin kemer sıkma reçeteleriyle doğrudan ilişkilendirmektedir. 27 ve 28 Mayıs tarihli eylem böyle bir ortamda ve çoktan başlamış bir sürecin uzantısı olarak gündeme geldi. Hükümet ile sendikalar arasında 11 saat süren görüşmelerden sonuç alınamayınca 27 Mayıs Çarşamba sabahı grev başladı.

Eğer sendikalar geçen yıl sonunda imzaladıkları “ulusal dayanışma” antlaşmasıyla işçi sınıfını düzenin cenderesine sokmayı başaramamış olsalardı, bu eylemin ölçeği ve gücü çok daha farklı olurdu. Verilen ilkesel taviz zamanla mücadele dinamiğinin gelişim seyrini kırmakta, işçi sınıfını egemen güçler karşısında zayıf bir konuma düşürmektedir. Birkaç ay önce işçi dostu bir demokrat olarak tanıtılan yeni cumhurbaşkanı Kim Dae-Jung grevi “ülkenin istikrara kavuşmasını tehlikeye düşüren bir girişim” olarak değerlendirme cesareti bulabilmekte, hükümetin gerekirse “zor kullanarak grevi kıracağına” ilişkin tehditler savurabilmektedir.

Sendikaların ihanetine, mücadeleye yön verme ve perspektif kazandırma konusunda nesnel olarak oluşturdukları engellere karşın bu eylem ülkede bir genel grev atmosferi yaratmıştır. Bu gerçeklik Güney Kore'de işçi sınıfı hareketinin, tüm zaaf ve eksikliklerine, her türden ayak bağlarına rağmen gelecek vaadedilen bir gelişim süreci izleme kudretinde olduğunu göstermektedir. Bu özgünlüğünden ötürü bu ülkenin işçi sınıfı periyodik ve militan eylemliliği ile diğer bölge ülkelerindeki emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine ışık tutma, yol gösterme olanaklarına potansiyel olarak sahiptir. Öte yandan, tabanın kararlılığı ve baskısı sonucu sendikalar eylemin hemen ardından “eğer hükümet toplu işten atmalara son vermezse” 10 Haziran günü yeniden greve gidileceğini açıklamak zorunda kalmışlardır.

Güney Kore'de egemen sınıflar ne saldırılarına ara verme niyetindedirler, ne de olanaklarına sahiptirler. Verilen rakamlara göre, IMF'nin verdiği 57 milyar dolarlık son kredinin dışında uluslararası mali kurumlara, bankalara 118 milyar dolar dış borcun ödenmesi gerekiyor. Burjuvazi bu faturayı ancak daha fazla artı-değer gaspetmekle, sömürünün çarklarını daha da hızlandırmakla ödemeye çalışacaktır. Bu nedenle, gelecek dönemin temel özelliği, bu ülkede mücadelenin yoğunlaşması ve keskinleşmesi olarak kendisini dayatmakta, nesnel veriler bunun dışında bir alternatif bırakmamaktadır.

Kavgaya hayran bir yürek: Nazım Hikmet

*"Ben, bir insan,
ben, Türk şairi komünist Nazım
-Hikmet ben,
tepeden tırnağa iman,
tepeden tırnağa kavgaya, hasret ve
ümittten ibaret ben..."*

1902'de Selanik'te doğan Nazım Hikmet sanatla yakından ilgili bir aile çevresinden olması nedeniyle daha küçük yaşlarda sanatın her dalıyla ilgilenmeye başlar. Annesi ünlü bir ressamdır. Ayrıca ailede edebiyatçı ve şairler de vardır. Bu yüzden sanat tartışmalarına ve sanat adamlarına yakın olmuştur. Nazım gibi meraklı, duyarlı, duygulu, hırslı ve saf bir karaktere sahip olan birisinin böyle bir ortamda sanata yönelmesi çok sürmez. Şiire olan ilgisi öne çıkar ve 14 yaşında ilk şiirlerini yazmaya başlar. Nazım şiire başladığı ilk dönemlerde Milli Kurtuluş Savaşı'nın etkisiyle milliyetçi -hatta dönemin atmosferiyle birlikte- ümmetçi, islamcı, mevlevi şiirler yazar. Fakat yeniliklere açık kişilik özellikleri politikaya ilgisiyle birleşince dönemin politik gelişmelerini kavraması zor olmaz.

İstanbul'da hemen her gün gittiği, dönemin edebiyatçıların ve şairlerinin biraraya gelip sohbet ettikleri toplantı mekanlarında Alman Spartakist hareketi içinde yer almış birçok sosyalistle tanışır. Bu süreçte yaşam felsefesi tümüyle değişmeye başlar. Siyasal çizgisi giderek belirginleşir. Spartakistlerle ilişkisi onu Alman Komünist Partisi önderlerinden Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in hayranı yapar. Artık sosyalist düşünce için mücadele etmeyi, yeteneklerini bu mücadelenin hizmetine sunmayı hedefler. 1920'li yıllarda TKP'ye üye olur. Ölüm tarihi olan 3 Haziran 1963'e kadar da TKP'li olarak kalır. O, bir sanatçı, şair olduğu kadar örgütlü bir devrimci, sosyalizm davasının sadık bir takipçisi olarak yaşama veda eder.

Nazım, sosyalizme gönülden bağlanmanın ilk yıllarında devrimin yıkıntıları arasından yepyeni bir sistemin inşasına girişen ülkeye, Sovyetler Birliği'ne gider. Amacı hem Şark Komünistleri Üniversitesi'nde (KUTV) öğrenim görmek, hem de sosyalist inşayı yakından görmek ve incelemektir. Bu dönemlerde SSCB'ne gitmek Türk devleti nezdinde henüz suç sayılmıyordu. Türk devleti henüz tam anlamıyla emperyalist haydutların uydusu haline gelmemişti. Bolşevik Devrimi Kurtuluş Savaşı yıllarında Türk Milli Kurtuluş Hareketi'ne önemli kolaylıklar yarattığı gibi, Sovyet devleti de büyük mali destek ve askeri teçhizat yardımıyla bulunmuştu. Bu nedenle Ankara hükümetinin Sovyetlerle iyi diplomatik ilişkileri vardı. Ayrıca Bolşevik Devrimi'nin dünya çapında büyük bir etkisi ve halklar nezdinde kazandığı güçlü bir itibarı vardı. Hatta Türk devleti KUTV'a özel öğrenciler gönderiyor ve bunları önemli devlet

görevlerine getiriyordu.

Nazım SSCB'de sosyalist bilinçle daha bir yoğrulmuş, sosyalist inşa çabalarına, Sovyetler'in hızlı ekonomik gelişimine hayran olmuştur. Sovyetler'e şöyle hitap eder: *"Ey yalın ayak koşarak Mercedes motorlarını geçen memleket!"*

Nazım SSCB'de tanıştığı ve daha sonra Hindistan Komünist Partisi üst düzey görevlilerinden biri olan Hintli bir komünistin teşvikiyle Türkiye'ye dönmeye karar verir. Hintli komünistin Nazım'a söylediği söz şudur: *"Burada rahat içinde tahsil gördük, artık vatanımıza dönüp ihtilali örgütlemenin vaktidir."* Bu konuşmanın olduğu gün Nazım yurda dönmeye karar verir. Yurda dönerken gıyabında verilmiş 10 yıl hapis cezası umrunda bile değildi.

Onu Anadolu'ya götüren trende coşkuludur. Çünkü memleketine kavgaya, güneşi zapt etmeye gitmektedir. Trende yazdığı ünlü şiiri *"Güneşi İçenlerin Türküüsü"* bu coşkunun bir ifadesidir.

*"Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini;
şu güneşten
düşen
ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin yanına
-at!"*

*Akın var
güneşe akın!*

*Güneşi zapt edeceğiz,
güneşin zaptı yakın!"*

Nazım daha sınır kapısında tutuklanır. Gerekçe şiirleridir. Şiirlerinden birşey tutturamazlar, beraat eder. Fakat "komünist faaliyette bulunmak"tan İstiklal Mahkemeleri'nde sorgusuz ve kanıtsız verilmiş ve kesinleşmiş 10 yıl hapis cezası uygulanır. Artık tutsaktır. Tutsaklığında daha bir üretkendir. En güzel şiirlerini zindanlarda yazar. Nazım, ilk TKP'lilerdendir. Nazım'ın politik kişiliğine ilişkin çok değişik değerlendirmelerin yapıldığı biliniyor. Şefik Hüsnü TKP'si gibi kemalist kuyrukçu özellikleri olan bir partinin üyesi olmaktan tutun da "Milli Kurtuluş Destanı"ndaki ideolojik yanlışlarına, Kürt isyanları karşısında TKP'nin soykırımların yedeğine düşen tutumuna onay vermemekle birlikte net bir karşı tavır alamamasına yöneltilen ithamlara kadar...

Kuşkusuz Nazım'da eleştirel değerlendirmelere tabi tutulması gereken yönler vardır. Tarihsel-toplumsal koşulları içerisinde, mensubu olduğu siyasal hareketin kimliği çerçevesinde böylesi bir değerlendirme yazımızın konusu olmamakla birlikte gereklidir. Fakat, ideolojik-siyasi yanlışları ne olursa olsun, Nazım, sosyalizm idealine, işçi sınıfı davasına bağlılığıyla bizim şairimizdir. Nazım, tüm yaşamışlığı ve eserleriyle devrimci proletaryaya, sosyalizme aittir. Dönemin şair ve yazarları İstanbul'un saray ve konaklarının lüks ve şatafatlı yaşamını

anlatırken, onun gözleri ezilenlere, işçi sınıfına çevrilidir. Nazım, eserleriyle bugüne kadar sosyalizm davasına gönül veren yüzlerce insanın yetişmesinde katkıda bulunmuştur. Devrimci proletarya bu katkısı her zaman da alacaktır.

O, hapishane şartlarından yararlanarak Anadolu insanının tarihsel-sosyal gerçeğini buldu ve dünyaya duyurdu. Eserleri çok sayıda ülkenin diline çevrildi, uluslararası proletarya Türkiye proletaryasını ondan öğrendi. Nazım, Türkiye işçi sınıfının düşe-kalka yürüdüğü iktidar mücadelesinin şairidir. Nazım, duygularımızın, büyük umutlarımızın, kavgalarımızın anlatımıdır ve öyle kalacaktır. Ve o tarihimizdir, bizim olan tarihtir.

Nazım proletarya ihtilalinin hayranıdır. Bu yüzden de Lenin'e hayrandır. Gorki'ye sitemi bu yüzdendir:

"Hayır..."

Maksim Gorki hayır...

...

Biliriz;

Lenin'i sevdiğini biliriz...

Biliriz bunu ihtiyar usta.

Bak bu hususta hem fikiriz.

fakat sevmek anlamak demek değil...

...

Lenin'i anlamak demek;

İnkılabı Lenin gibi anlamak demektir...

Sen inkılabı anlamadın!"

Nazım!.. Mavi gözlü dev... Proletaryanın dev

sanatçısı. Sosyalizmin dev savaşçısı. Sosyalist yurtseverliğin dillendiricisi. Yalnızca Türkiye proletaryasının değil, uluslararası proletaryanın yiğit çocuğu. Yürekli Anadolu yiğitlerinin sesini dünyaya taşıyan büyük usta; Nazım ustamız!

Burjuvazi! Nazım'ın iğrendiği bu zalim sınıf, Nazım'a çektiirmedik acı bırakmayan bu asalak zümre şimdi Nazım'ı ehlileştirme uğraşında. Komünist Partisi'nde örgütlü bir sanatçı kimliğini yok sayarak, onu salt aşk ve millî kahramalık şiirlerinin yazarı bir şair gibi lanse etmeye çalışıyor. Bileğini bükemedikleri bu yiğit komünisti şimdi de ideolojik-siyasal kimliğinden soyutlayarak sahtekarca sahiplenmeye çalışıyorlar. Daha dün kadar şiirlerini dillendirenleri ve dinleyenleri dahi işkenceden geçirip zindanlara atanlar, şimdi onun ününden yararlanmaya çalışıyorlar. Onu da sefil çıkarlarına alet etmek istiyorlar. CHP'li belediyeler tek tek mezarını Türkiye'ye getirmeye talip oluyorlar. İslamcı gericilik, faşist MHP, Nazım'ın can düşmanı bildiği sınıfın bu sefil uşakları bile ondan şiirler okuyor. Burjuvazi hep birlikte koro oluşturarak Nazım'ın ideolojik kimliğini unutturmaya çalışıyor. Bununla Nazım şahsında sosyalizm özlem ve idealini unutturmaya çalışıyorlar. "Nazım'a TC vatandaşlığı" kampanyalarının altındaki asıl neden budur.

Devrim davasını terkederek düzenin içine yerleşen örnekler takımı da gericiliğin bu rüzgarına yelken açıyor. Sermayenin kucığına atlayanlar Nazım'ı da kendilerine sermaye edinmek istiyorlar. Nazım daha 1930'da cevabını vermişti bu düşkünlere;

*"Ben,
ne köprü altında yatan
ne de atlas yakalı sarhoş
-sofralarında
saz çalıp Arabistan fıstığı
-satanların şairiyim;
topraktan, ateşten ve demirden
hayatı yaratanların şairiyim
-ben...

Nazım Anadolu'nun tarihinden ilericiliği süzmüştür. Fuzuli, Şeyh Galip gibi ozanların kullandığı destansı anlatımı, konulu şiir tekniğini yeniden gündeme sokmuş, güncelleştirmiştir.

Destansı şiirler, hem şiir özelliği olması dolayısıyla vurucu ve duyguludur, hem de destansı olması dolayısıyla bir olayı, bir tarihsel kesiti ele alıp onu şiirselliğin diliyle okura sunar. Salt şiirsel dediğimiz tekniğin ötesinde bir işleve ve özelliğe sahiptir. Nazım, "Şeyh Bedrettin Destanı", "Tanya", "28'ler", "Kuvayı Milliye" gibi destansı şiirleriyle bu anlatım tekniğinin en seçkin örneklerini sunmuştur.

Nazım, Brecht'in destansı anlatımındaki estetikten farklı olarak daha fazla yerelliği kullanmıştır. Dil özelliği kimi zaman şiveye yer vermiş, fakat şiirlerindeki konular bu yerelliği evrenselleştirmiştir. "Tanya" şiiri buna bir örnektir:

*"Sen komsomoldaydın,
genç komünisttin
ben 42 yaşında ihtiyar komünist
sen Rus, ben Türk,
ama ikimiz de komünistiz..."*

Sovyet partizanı Tanya ile Anadolu'lu bir komünisti biraraya getirip okuru evrensel bir imgelemle düşünmeye sevketmiştir. O, şiire düşünsellik boyutunu katan, tartıştıran, kitlelere kabul ettiren kişi olmuştur. Şiiri, politik dili ve anlatımındaki estetik düzeye bağlı olarak gelişmiş ve işlevselleşmiştir.

*Sosyalizm,
yani şu deme ki, dayı kızı,
sosyalizm,
senin anlayacağın yani,
elkapsının yokluğu değil de
imkansızlığı.
Ekmeğimizde tuz,
kitabımızda söz,
ocağımızda ateş oluşu hürriyetin,
yahut, başkası yel de,
sen yaprakmışsın gibi titrememek,
bunu tersi yahut...
Sosyalizm
devirmek dağları elbirliğiyle
ama elimizin öz biçimini,
öz sıcaklığını yitirmeden.
Yahut, mesela,
sevgilimizin bizden
-ne şan, ne para,
vefadan başka bir şey beklemeyişi...*

*Sosyalizm,
yani yurttaş ödevi sayılması
bahtıyarlığın,
yahut, mesela,
-bu seni ilgilendirmez henüz-
esefsiz,
güvenle,
emniyetle,
gölgeli bir bahçeye girer gibi
girebilmek usulcacık ihtiyarlığa,
ve hepsinden önemlisi,
çocukların ama bütün çocukların,
kırmızı elmalar gibi gülüşü...*

Nazım, yaşam ateşiyle yanarken umutlarını hep harladı. Ve bu umutlarını asla teslim etmeyeceğini peşin peşin söyledi;

*Bu işte insafsız olmalı,
birazcık da kibirli.
ne kahr, ne keder, ne zulüm.
Seni ancak ölüm, teslim alabilmeli.*

Nazım ölümü de kainatla buluşmanın mutluluğuyla karşıladı. Ciğerleri ve bazı organları artık teklemeye başlıyordu. Öleceğini düşündü. Yani merhabalaşacağını tabiatla;

*Ayrılık yaklaşıyor hergün biraz
-daha*

*Güzelim dünya elveda
Ve merhaba kainat.*

Nazım 3 Haziran 1963'te öldüğünde, yüreği vatan hasretiyle yanıyor olsa da, gönül verdiği sınıfın, proletaryanın topraklarında, yani hayranı olduğu Lenin'in ülkesindeydi...

Özgür SOYLU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı .175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim . . .400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) . . .250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . . .450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi) (Roman: O. İyiler) .1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . .650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . .850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . .650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) . .450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
28. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. 250 000 TL.
29. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
30. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . 650 000TL.

Hessen'de dostluk, dayanışma ve kaynaşma amaçlı kır gezisi

30 Mayıs '98'de Almanya'nın Frankfurt kentinde EKİM-Hessen bölge örgütü olarak bir kır gezisi düzenledik. Hava koşullarının olumsuzluğuna rağmen 200'e yakın bir katılım sağlandı. Havanın kapalı ve yağmurlu oluşu katılımı önemli ölçüde düşürdü. Yağmura ve soğuğa rağmen amaca uygun kır gezisini gerçekleştirdik. Kır gezisini öncelikle bölgemizdeki politik kitle çalışmasının bir halkası olarak ele aldık. Amacımız en yaygın ilişkilere uzanarak onlarla diyalog ve temas kurmaktır. Aynı zamanda bu kır gezisi bölgemizde 20 Haziran'da yapacağımız "Parti ruhuyla yeni ve daha ileri 15-16 Haziranlara!" gecesinin ön hazırlığını ilişkilerimize duyurmaktır.

Kır gezisinin bir başka amacı ise bölgemizde hayli zayıf olan yoldaşlık ilişkilerini güçlendirmek, çevre ilişkilerimizle kaynaşmak ve kır gezisine seferber ettiğimiz yeni insanlarla dostluk ilişkilerimizi geliştirmektir. Saat 12.00'de başlayan kır gezisi akşam 22.00'ye kadar sürdü. Havanın yağmurlu ve çamurlu olmasından dolayı hedeflediğimiz coşkuyu ve programladığımız bazı etkinlikleri gerçekleştiremedik. Buradan tüm yoldaşlarımızı, dostlarımızı ve emekçileri 20 Haziran '98'de Rüsselsheim-Wienerwald'da düzenleyeceğimiz "15-16 Haziran Gecesi"ne katılmaya çağırıyoruz.

Partiyi yurtdışında da kazanmak için görev başına!

EKİM-Hessen Bölge Örgütü

Geceye çağrı Parti ruhuyla

yeni ve daha ileri 15-16 Haziranlara!

Türkiye işçi sınıfı tarihinde 15-16 Haziran direnişi şanlı bir sayfa olmayı sürdürüyor. 60'lı yıllarda hızlanan kapitalist gelişme aynı zamanda işçi hareketi ve toplumsal hareketlerin gelişmesini de beraberinde getirdi. Ekonomik, demokratik ve sendikal haklarından yoksun olan işçi sınıfı bu haklar uğruna kararlı ve militan bir mücadele verdi. Saraçhane, Kavel, Zonguldak vb... direniş ve eylemliliklerle gelişen bu süreç 15-16 Haziran '70'te doruk noktasına ulaştı. 60'lı yıllarda sayısız grev, direniş, fabrika işgali, gösteri ve yürüyüşlerden geçen Türkiye işçi sınıfının ileri ve öncü kuşağının toplanma merkezi olan dönemin DİSK'ine karşı faşist sermaye rejimi saldırıya geçerek DİSK'i kapatmak istedi. Bu saldırı İstanbul ve Kocaeli proletaryası tarafından anında militan ve kararlı bir direnişle yanıtlı. Yüzbin işçi fabrika ve işletmelerinden sokaklara çıkarak sendikalarına sahip çıktı. Sermaye düzeninin polis ve asker barikatlarını yığıtça aşarak İstanbul sokaklarını özgürleştirdiler. Üç işçinin şehit düştüğü ve yüzlercesinin yaralandığı direniş sermaye hükümetine geri adım attırdı. Dönemin faşist hükümeti hazırladığı yeni sendikalar yasasını parlamentodan geri çekmek zorunda kaldı. 15-16 Haziran direnişi aradan geçen 28 yıla rağmen henüz aşılamamıştır. Bundan dolayı Türkiye işçi sınıfının tarihinde militanlığı, yaygınlığı ve politik etkisi bakımından en ileri örnek olmayı hala koruyor. 15-16 Haziran direnişinde Türkiye işçi sınıfı öncü partisinden yoksundu. Bugün ise Türkiye işçi sınıfının illegal ihtilalci komünist Partisinin doğum günleri yakındır. Bu şanlı ve militan işçi direnişinin 28. yıldönümü vesilesi ile bölgemizde düzenlemiş olduğumuz anma gecesine tüm işçileri, gençleri, ilerici ve devrimcileri katılmaya çağırıyoruz.

Program

- *Ozan Abbas ve Grubu
- *Grup Eylem
- *DİA (15-16 Haziran ve İşçi Hareketi)
- *Konuşma
- *Halk oyunları
- *Mesajlar
- *N. Hikmet'ten Şiirler

TARİH: 20 HAZİRAN '98
YER: WIENERWALD-
RÜSSELSHEİM (FRANKFURT)
SAAT: 17.00
GİRİŞ: 15 DM
HESSEN-EKİM

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" gecesine çağrı!

Bugün dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde işçiler, yazık ki sermayeye karşı birlikten yoksundurlar. Bundan dolayıdır ki kapitalizm işçileri ve emekçileri, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda çok rahatça binbir yol ve yöntemle bölüp, parçalıyor.

Neden "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği"? Kapitalizmin bizlere dayattığı bu sefil ve de rezil yaşamdan kurtulmanın biricik yolu, işçilerin devrimci sınıf birliğinden ve halkların kardeşliğinden geçmektedir de ondan...

Farklı milliyetlerden işçilerin kendi aralarındaki devrimci sınıf birliği, halklar arası kardeşliğin en sağlam çimentosudur da ondan... Başta yanbaşındaki kardeş Kürt halkı üzerindeki canihane baskılar olmak üzere, yargısız infazlara, cezaevlerindeki zulme, gözaltındaki "kaybolma"lara ve de işçilerin-emekçilerin üzerine vahşice saldıran polise dur demenin biricik yolu, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği"nin sağlanmasından geçiyor da ondan... Bu inançla, bütün duyarlı ve de onurlu insanları düzenlemiş bulduğumuz "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" gecesine katılmaya, destek vermeye çağırıyoruz.

**Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

Gece Tertip Komitesi

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ GECESESİ

PROGRAM

- *Açılış
- *Ozan DİYAR
- *Şiar MUNZUR
- *Folklor
- *Çocuk Korusu
- *Jaz-PİYA MÜZİK Grubu
- *Özgür CAN
- *DİA Gösterimi
- *Şiir

GİRİŞ BİLETİ

Yer : Stadtstr. 41 *Wanne/Herne 2
(Aula der Gesamtschule)
Zaman: 13. 06. 1998
Saat: 18.00
Ederi: 15 DM

Makina Kalıp işçilerine selam!

Türkiye burjuvazisi parolasını çok önceden belirlemiş, sözcüleri aracılığıyla da meydanlarda bağırıyordu: "Bu kış zor geçecek"! Bütün hazırlığını da saldırı programına göre yapıyordu. İşçi ve emekçiler yanıt vermekte gecikmediler. "Kış bahara çevireceğiz!" dediler. Makina Kalıp'ta, Kızılay'da, Taksim'de, Beyazıt'ta, Newroz alanlarında ve son olarak 1 Mayıs'ta!..

Makina Kalıp'da 4 aydır direnişi sürdüren ve patronun bütün kirli oyunlarını boşa çıkarmasını bilen sınıf kardeşlerimizi selamlıyoruz. Gücünü sınıf kininden ve bilincinden alan Makina Kalıp işçisinin, sadece kendisi için değil, bütün sınıf kardeşleri adına kavgada olduğunu iyi biliyoruz. Makina Kalıp işçisi geride bıraktığı 4 aylık direniş süreci boyunca kavgaya bayrağını elinden düşürmedi. İşverenin tezgahladığı oyunları boşa çıkarmasını bildi. İnaniyor ve güveniyoruz ki Makina Kalıp işçisi kazanacaktır! Kazanılacak olan mevzi hepimizindir. Burada asıl belirleyici olan elbette Makine Kalıp işçisinin tavrı olacaktır. Fakat, sınıf dayanışmasının, dışarıdan bu direnişe sunulabilecek her türden desteğin büyük bir anlamı ve önemi olacaktır.

Köln'den EKİM taraftarları işçiler olarak, 10 Mayıs 1998 Pazar günü, bir arkadaşımızın bölgemizden ayrılması vesilesiyle düzenlemiş olduğumuz piknikte, Makina Kalıp'da aylardır yaşanan direnişi ve nasıl bir dayanışmada bulunabileceğimizi tartıştık. 50 kişinin katıldığı piknikte Makina Kalıp Grev Komitesine ulaştırılmak üzere 400 DM para topladık. Bu vesileyle bütün işçi ve emekçilere seslenmek istiyoruz: Makina Kalıp işçileri sınıfı için direnişte! Bu direnişe her türlü desteği vermek kaçınılmayacak bir görevdir.

Makina Kalıp işçileri yalnız değildir! Patronların devleti varsa, bizim de işçi sınıfı olarak devrimci gücümüz var.

**Esnek üretime hayır!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

EKİM taraftarı işçiler/Köln

Zindandaki yoldaşlara para topladık!

Sinan'dır adım benim, 6 yaşındayım.

Benimki de Onur, 11 yaşındayım.

Açlık grevlerini, ölüm oruçlarını, zindanları televizyon seyredirken tanımiştık. Kimse bize anlatmadı, ama annelerimiz bir aydır eve gelmiyordu. Açlık grevindeydiler onlar da. Her sabah yanlarına giderdik, ama yine de eve dönmezlerdi. Sonra bir gün polisler dövdü annelerimizi. Önce çok korkup üzüldük, ama yine de gittik. Onlar türkü söylerken, biz oyuncaklarımızla oynadık. Çok sonradan öğrendik, devrimci abiler, ablalar insanca yaşamak istemişler, ama faşist devlet buna izin vermemiş. Hergün onlara işkenceler yapıp, onları teslim almak istemişler.

Televizyonda görünen abla bizim işaretimizi yapınca Onur'a söylemişim "bunlar da bizim gibi" diye, ama o bana gülmüştü. Sonra birgün Onur hepimizden para toplamaya başladı. Cezaevlerindeki Kızıl Bayrak'çılara göndereceğim dedi. Önce o topladı. Şimdi de ben. Tam 500 DM paramız oldu. Bir gün amcanın teki geldi, hepsini aldı götürdü. Sizin adınıza ben göndereceğim dedi. Biz yine topladık, ama bu kez amcalara vermeyeceğiz. Paramızı bu sefer kendimiz göndereceğiz zindandaki yoldaşlara. Paramız çok olsaydı hepsine de gönderirdik. Ama biraz olduğu için yalnız Kızıl Bayrak'çı yoldaşlara gönderebiliyoruz.

Köln'den Sinan ve Onur

Sosyalist basın susturulamaz!

Her yanıyla çürümüş, çeteleşmiş Susurluk devleti ezilen/sömürülen işçi ve emekçilere saldırmakla birlikte bugün artık gelişen en ufak birşeye tahammül edememektedir. Onun istediği tek tip insan toplumunun olamayacağını bildiği için çözümü Susurluk çetesini de devreye sokarak saldırıda, yoketmekte, imha politikasında buluyor. Fakat görüyor ki zulmünü artırdıkça çöküşü de hızlanıyor. Şimdi artık kitlelerin gözünde tamamıyla teşhir olmuş bir vaziyettedir. Geçtiğimiz günlerde kontra çetesini görevlendirip, İHD Genel Başkanı Akın Birdal'ı katletme girişiminde bulunmuştu. Olayı kendi takma adını kullanarak (TİT) üstlenmişti. Başbakan hangi yüzle çıkıp da "Akın Birdal'a yapılan saldırının tetikçilerinin peşini bırakmayacağız" diyebiliyor. Onlar zaten kendi yaptıkları pislikleri aklarak olayın içinden sıyrılırlar. Hep yaptıkları şey de budur zaten. Birbirlerine iftiralar, karalamalar hepsi de aynı pislikten çıkma solucanlardır.

Şemdin Sakık'ın itiraflarını fırsat bilerek devrimcilere, muhaliflere, ilericilere, aydın kesime aç, kudurmuş köpek gibi saldırıyorlar. 1 Mayıs'tan önce birçok sosyalist yayın, büro ve kuruluşlara saldırıp, çalışanlarını gözaltına alıp, bazı büroları darmadağın

edip kapatmışlardır. Kızıl Bayrak'ın birçok bürosunu basıp sözümona gözdağı vermek, bir bakıma da 1 Mayıs'a katılımı engellemek istemiştir. Ancak komünistler bu gözaltılardan göğsünü gere gere düşmanın suratına şamar gibi inen direnciyle alnı ak çıkmıştır. Son olarak da 55. sayısının içindeki bazı yazıları gerekçe göstererek hakkında toplatma cezası verilmiştir. Ancak bunlar bizim hep savunduğumuz ve sonuna kadar savunacağımız şeylerdir. Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağını susturmaya kalkışmanın ne demek olduğunu onlara pahalıya ödetireceğiz. Çürümüş, çeteleşmiş uşaklar sınıfına bir kez daha haykırıyoruz ki; bu saldırılarınız bizi yolumuzdan hiçbir zaman alıkoyamaz. Tersine saldırılarınız bize daha da güç kazandırıp, çürümüş/kokuşmuş düzeninizi sonuna daha da yaklaştırıyor.

**Sosyalist basın susturulamaz!
Kızıl Bayrak yukarı,
daha daha yukarı!**

**İzmir'den
SYKB okukurları**

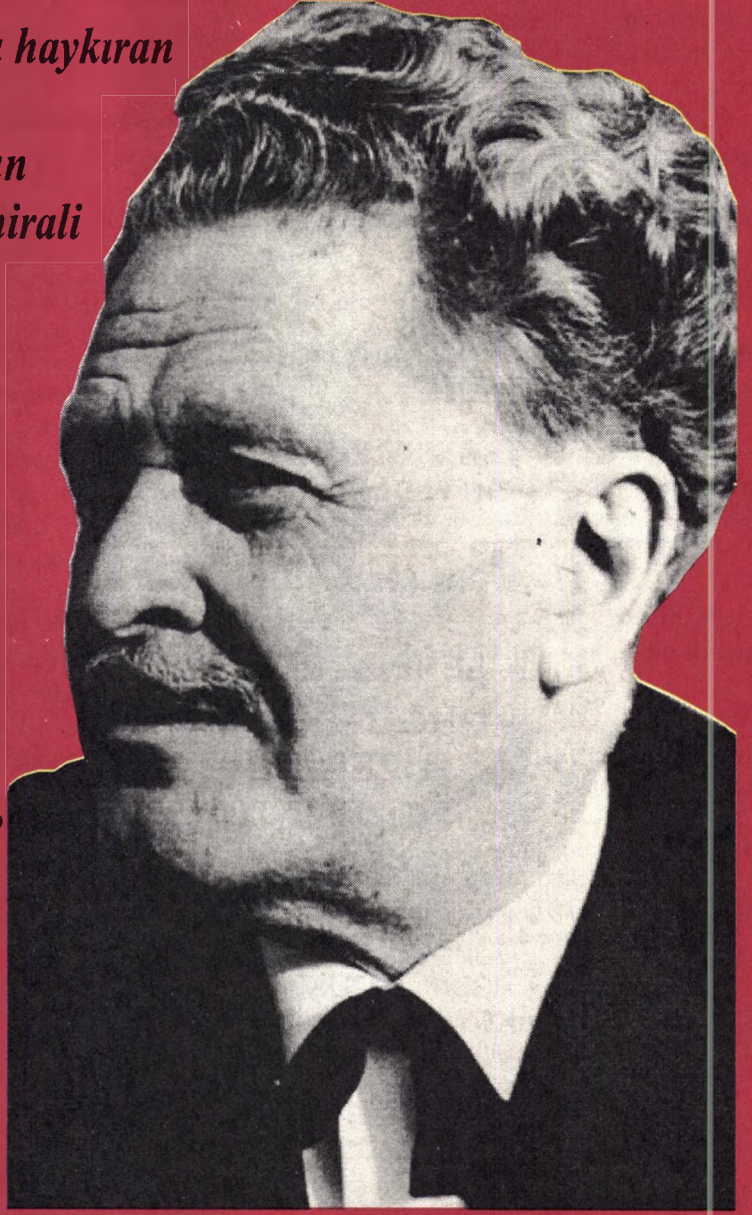
**23. sayısı
bayilerde!**

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala

*“Nazım HİKMET vatan hainliğine devam ediyor hala.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz dedi Hikmet
Nazım HİKMET vatan hainliğine devam ediyor hala.”
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran
puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson’un
66 santimetrekarede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan Amirali
Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira
“Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet
Nazım HİKMET vatan hainliğine devam ediyor hala.”*

*Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz,
ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim.
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınız ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksa yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası,
Amerikan donanması topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığınızdan,
ben vatan hainiyim.*

*Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:
Nazım HİKMET vatan hainliğine devam ediyor hala.*

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>